

62 DAGAR SENARE...

SiS unga berättar 2013

62 DAGAR SENARE...

SiS unga berättar 2013

Förord

Varje år tas cirka 26 000 ungdomar omhand av samhället för vård utanför det egna hemmet. Av dem kommer cirka 1 100 till oss på SiS när de frivilliga insatserna för vård och behandling inte har hjälpt. Många av dem har upplevt mer av problem och svårigheter i sina unga liv än flera av oss kommer i kontakt med under ett helt liv. Vårt uppdrag är att, tillsammans med dem, börja bygga på en grund som ger dem en fungerande vardag när de lämnar oss. I den här boken har ungdomarna själva delat med sig av sina tankar, fantasier och erfarenheter i form av dikter, raptexter och korta berättelser.

Texterna är inte redigerade grammatiskt. Språket kan vara grovt och handla om droger eller kriminalitet. Vi har valt att inte ta bort det eftersom språk och ton i sig lägger ytterligare en dimension till ungdomarnas bakgrund.

Det här är nionde gången Statens institutionsstyrelse ger ut antologin SiS unga berättar. I boken *62 dagar senare* har 111 ungdomar inom vår skolverksamhet fritt fått skriva vad han eller hon vill.

Jag hoppas att du får stor behållning av boken.

Kent Ehliasson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Förord.....	3
3 År Utan Frihet!	8
62 Dagar Senare	9
9 skolor, 6 familjehem och 4 institutioner	10
ALAM. A.....	12
Aldrig ska jag sluta älska mig.....	13
Alla är värda en andra chans.....	15
Allt går för snabbt.....	16
Andra gången gillt på Brättegården, känns inte så roligt :o.....	17
Andra Inlåsnigen	19
Att alltid sakna	22
Att Älska.....	23
Avdelning Arnhem	24
Bara ge det en chans.....	26
Basse.....	27
Började med att boxas till kriminalitet och jag sitter i skiten nu.....	28
Dags att vakna.....	30
Dags att våga försöka sig på en ändring?.....	31
Det här är min berättelse	34
Det är bara så... ..	37
Det är svårt, men kämpa vidare.....	38
DU!.....	40
Du har inget att säga	41
Du väljer din väg tills slutet är där.....	42
DÖ DIN JÄVLA HORA!!!!	43
EFTER REGN KOMMER SOLSKEN	46
Efter regnet kommer solen	48
En dag på Emporia	50
En kille på 16 år som kunde göra allt och trodde han aldrig kunde bli tagen	53

En kväll på cafe Grand	54
En resa som aldrig ta slut.....	55
En vanlig dag eller?	56
En verklig händelse.....	57
Ett brev till min bästa vän & familjen!.....	59
Ett liv som missbrukare.....	62
Fel plats, fel tidpunkt.....	65
Fortsättningen på FML!.....	68
Goda dagar lik väl som dåliga	69
"Goda dagar lik väl som dåliga"	71
Grabbarna från Orten.....	72
Gå Vidare.....	73
Hej mitt namn är Didrik.....	74
HEMMAPLAN.....	76
Hennes Liv	77
Hjälp, inte ett straff	79
Hur fucking hamna jag här egentligen?.....	80
Hur man förlorar allt	84
Hur många är det som vet	86
Ingenting är värt att dö för ett sånt liv.....	88
Inlåst.....	91
I will try.....	93
Jag fattade aldrig själv att jag var illa till mods.....	94
Jag har vaknat!.....	97
Jag kämpar!	98
Jag skulle lyssnat på dig Mamma	99
Jag sänker mina ögonlock när saker blir för jobbigt.....	100
Jag vill bara hem.....	102
Janni.....	103
Kriget.....	104
Kämparglöden.....	105
Lev<3	106
Life	107

Likt vatten	108
Lilly.....	110
Livet fortsätter!	111
Livet som visar oss vägen.....	113
Livets vägledare	115
Låt mig ha kvar hoppet.....	116
Längtar hem!.....	118
Lögner!.....	119
Marcus.....	121
Min Historia – Mitt Liv	122
Min pappa tackade nej.....	126
Min SIS resa.....	127
Min älskling har ett hjärta av guld!.....	128
MITT HJÄRTAS TANKAR.....	132
Mitt liv	134
Mitt liv	135
MITT LIV	137
Mitt liv	139
Mitt liv i Montenegro	142
Mitt tragiska lilla liv.....	143
Morgon, Dag, Kväll, och Natt	144
Någon som ger en kram och bara håller kvar.....	145
Om mitt liv... ..	146
One moment in time.....	147
Protest	149
Ruggish.....	151
Sanna mina ord	152
Shiit asså!.....	154
Sjuk påhittad berättelse	155
Skulle aldrig gjort det.....	156
Snesteg Häkte Problem	157
Sommaren 2011.....	159
T <3	161

Tack till 2 bra lärare.....	163
Teorier om det Trojanska Kriget.....	165
Till Dig.....	169
Till min socialsekreterare	170
Till min älskade.....	172
Till världens bästa!	173
Times In My Life	174
To my family and friends.....	176
Utan dig.....	177
Utflykten!.....	178
Utredningshemmet I Hässleholm.....	180
VARFÖR LYSSNADE JAG INTE?.....	182
Viljan att lyckas.....	183
Vägen tillbaka.....	185
Världen är.....	186
Älskade Vänner!!.....	188
Älska dom som älskar dig.....	190
Om Statens institutionsstyrelse, SiS.....	191

3 År Utan Frihet!

2 långa år med jävla soc i röven. Poliser som kommer, poliser förhör mig.

In och ut från häkte och station, Aina som spanar med grisars kondition.

Många långa dagar och några långa år. Bromölla samt Tingsryd ska läka mina sår. Min 17,18 och 19 års dag. De4n tiden, dom åren kan jag fan ej få tillbaks.

Om 2 år ett körkort, om 3 år är jag kvar. Allting dom tagit, inget dom gett tillbaks. Dom tog min flickvän och dom tog min jävla rätt. Fy fan för staten och deras jävla sätt. Fan för polisen, fuck för soc. Dom är bara apor och dom får ju inget gjort.

//KZ

62 Dagar Senare...

Klockan 00:00 den första januari 2013 så trodde jag att det nya året skulle vara bättre än 2012 men det blev det verkligen inte. 15 dagar senare så kom socialtjänsten hem till oss och sa att jag skulle in på ett behandlingshem i lund i 2 månader. 2 Månader utan gaming, facebook & dator. Det låter länge med det är inte så värst länge egentligen. 2 dagar senare så kom SiS och hämtade mig och körde mig till SiS ungdomshem i lund, det kändes som att jag blev tagen till ett fängelse. Under mitt första möte så blev jag ganska chockad. Dom sa att jag var på en utredning som varar i 2 månader och sedan blir man intagen på behandling i minst 1 år. Jag som var inställd på att jag skulle stanna i 2 månader, 1 år är en evighet på ett "fängelse" utan internet, Kompisar & gaming, Men det är väl bara att gilla läget. Man kan säga att allt är ett straff för skiten jag gjorde innan jag kom till SiS.

62 Dagar Senare

Nu har man suttit på ungdomshemmet i 62 dagar och jag lever fortfarande. Det har faktiskt gått bättre än vad jag trodde. Jag trivs på ungdomshemmet och jag kommer överens med de andra ungdomarna. Det kan ändå kännas piss att bo någon annan stans utan morsan, Farsan och kompisarna men jag överlever ändå utan dem. Jag har överlevt utan internet i +62 dagar nu och det är nått jag aldrig trott att jag kunde klara av men det gick. Jag ska bo på ungdomshemmet i ungefär 303 dagar nu men det är inget jag oroar mig över. Jag säger "Lycka till" till alla Gamers och ungdomar som bor hos SiS, Hoppas det går bra för er och förlora aldrig hoppet ;-)

Xindiborg Vas Noveria

9 skolor, 6 familjehem och 4 institutioner

Jag går längs gatan, det är mörkt men gatlamporna lyser upp vägen. Jag fryser. Nummer 17, läser jag. Jag går upp i trappuppgången. Mimmi, läser jag och plingar på. I dörren möter jag en kvinna i 35 årsåldern. Jag går in, hon bjuder på ett glas vin, jag tackar och smuttar lite på det, fruktigt och torrt. Jag tar en ecstasy tablett och sköljer ner den med vinet. Nu är det dags... Jag börjar ta av mig kläderna. Jag känner hennes hand falla på min kropp. Jag tar på en kondom som vanligt, ner i sängen och så var det över. Eftersom jag inte har någonstans och bo tänker jag sova över. Jag går ner på gatan för att röka, jag ser mina ärr på armen och känner tårarna börjar komma, inte igen, varför? Jag tittar på mina sjuhundra spänn i fickan och frågar mig själv om det var värt det? Men sannigen kommer i kapp mig. Hade jag varit hemma hade jag blivit neddrogad med Teralen och efter några öl hade det varit dags att höra skriken från övervåningen, stackars flicka. Foster-mamman hade som vanligt skickat ut mig för att mocka häst skit och det var inte en häst, det var 8. Jag går upp ingen, säter mig i Mimmis soffa och tittar på Animal planet. Det handlar om korallrev. Tänk, en dag är det jag som dyker där men än det bara en dröm. Jag vet att det är dags att fly snart, jagad av hallucinationerna som egentligen är sanningen i sig själv. Men det är det som är skrämmande. Nio skolor sex familjehem och fyra institutioner ekar ständigt i mitt huvud. Vad är det för fel på mig?! Men utredningarna visar inget... vad kommer hända sen? Kommer jag orka det som händer sen? Kommer jag orka leva mer? Jag intalar mig själv att jag har en framtid och kan bli något stort, så tänkte jag inte mer på det. Jag tar ett djupt bloss

av min Prince Menthol. Jag har fortfarande ruset i mig. Jag bränner mig själv på vänster hand precis ovanför tummen med ciggen, smärtan sticker i hela handen. Det känns bättre. Jag tar lite Sourz-äppellikör och blandar i den sista Absolut vodkan. Jag vill vara liten igen och sita i mammas och pappas knä, men det kan jag inte. Jag vaknar upp av kaffelukt, mmm... jag går upp och sätter på mig mina Puma-mjukisbyxor, sätter mig, mitt emot Mimmi. Hon har redan sällt fram en kaffekopp åt mig, jag sveper kaffet och går och duschar. När jag kommer ut får jag låna Mimmis dator. Jag loggar in på facebook och tittar på mina bilder. I chatten kommer Rasmus upp och frågar vad jag gör, men jag orkar inte svara, för vad gör jag egentligen? Loggar ut.

- Jag tackar att jag fick sova här i natt Mimmi.
- Det är jag som ska tacka.

Jag ler tillgjort och skrattar men egentligen vill jag gråta. Jag tjuvåker på tåget, jag är på en ny resa nu, men det är början på en ny historia.

Prostitution

Jotsy

ALAM. A

Jag har bott på SIS i ett år snart och det har varit ett riktigt sjukt år!

Jag har flyttat från det ena behandlingshemmet till det andra!

Men i sommar ska jag flytta tillbaks hem.

Det här kanske låter konstigt men det har också varit en av mina bästa år!

Alla fina ungdomar jag har lärt känna och som jag fortfarande har kontakt med.

Alla sjuk saker som man har hittat på tillsammans med andra och jag har aldrig behövt vara rädd för någon/något för jag vet att mina vänner alltid backar upp mig.

Tack för den underbara tiden! Och för alla dem fina minnen.

Bästa Bröderna nånsin!

Jag hoppas ni får det bra.

Katariina. R/ Nea. E/ Laura. A/ Felicia. D/ Josefin. S/ Sissa. O

Dafina. S/ Josef. S/ Filip. P/ Alex. J/ Dave. H

Nikita/ Ove/ Marcus/ Karar

Dompaa. H/ Matilda. D/ Margareta. K

Älskar er mina töntar!

Peace & Love

From: Er Bror Alam Ali!

Aldrig ska jag sluta älska mig.

Jag har alltid glömt bort mig själv,
Men jag vet att jag aldrig får glömma bort mig själv,
När man väl har glömt bort sig själv så är det väldigt svårt att
hitta tillbaka till den människa man en gång har varit.

Jag har varit på många ställen i mitt liv men för en gångskull
är jag här för att stanna, jag vet att dem runt om mig inte vill mig
illa och jag vet att även om jag inte varje dag vaknar med hopp
och tro i min själ, så vet jag att imorgon kanske jag gör det,
Jag har tappat bort mig många gånger och det vet jag att alla
gör ibland men när jag väl tappar bort mig får jag aldrig
glömma att älska mig själv.

Bergsmansgården fick mig att inse att hoppet är det sista som
lämnar människan. Jag tackar dem för att jag fortfarande står
kvar med stadiga ben på jorden. Hur mycket man än försöker
kan man inte glömma, man kan fördöma, drömma och man
låter livet försumma sig. Det är aldrig lätt att hantera sina
känslor när dem väl har tagit över kroppen.

Det är aldrig lätt att få hjärnan att vända om efter en miss-
brukar tid, det är aldrig lätt att skita i alla idioter som inte vill
dig annat än att trycka ner dig i grunden,

Men jag måste, du måste och alla måste fortsätta kriga med sig
själva, även dem som jobbar på t.ex. institutioner, HVB hem eller
andra behandlings vägar måste kriga med sig själva varje dag.

Jag vet att jag inte har varit Guds bästa barn, och jag vet att jag aldrig kommer bli det men någondag är det jag som ska vara den som har vunnit i livet.

Jag saknar mitt gamla hem Bergsmansgården, det finns inte en enda dag som jag inte vaknar och känner vad kunde jag gjort för att få stanna kvar där? Det var mitt hem i 1 år och 9 månader. Men jag vet att eftersom att jag inte är kvar där så vet jag att det är en avklarad del i mitt liv.

Av: Sabina S

Alla är värda en andra chans

Ibland gör man sina misstag som man ångrar varje dag och önskar man att kunde göra o gjort. Till exempel kanske åka i fängelse eller få ett LVU eller åka in i behandlingshem, men ni ska veta att alla gör misstag om man vill eller inte vill så är det bara i livet.

Så klandra inte er själva om ni gör ett misstag för det händer alla, vissa misstag är bättre än andra. Säger det här till er för att ni ska förstå att alla gör misstag, okej. Ni kanske tänker vad fan vet hon, men jag vet vad jag snackar om för jag har gjort så många misstag och jag tycker alla är värda en andra chans vad man än har gjort för du kan förändra dig. Så jag tror på en andra chans.

Av Dafina

Allt går för snabbt

Jag springer snabbt kollar bak kollar fram
ser jag farbror Bengt och frågar lite snällt
e de nånting speciellt som har hänt
jag drömmer och tankarna flyger tillbaka
jag tänker på den dan när allting va likadant
jag försöker softa här men tiden går fan för snabbt
och min tjej leker svärfångad som en katt
va fan e de här de har redan blivit helt jävla svart
jag bor i Majorna kommer aldrig lämna **4
jag skiter i jag kommer alltid betala min hyra
tänker inte backa för nån jag slår dig med batong
jag kan inte få fram nånting med denna sång
jag pajade allt för mig och nu sitter jag på täppan
och dom tror att allting e så jävla lätt va
min enda tanke va de bara o börja klättra
men då skulle ju allt bli så jävla snett va
jag sitter och väntar på mina röktider
de e de enda jag vill och jag bara lider
tänker på min frihet men tanken svider
och mina bröder från bergsjön sviker
dom fortsätter med droger och röker bong
och de va de jag ville få fram med denna sång

Said

Andra gången gillt på Brättegården, känns inte så roligt :o

När jag var sex år så flyttade familjen in till stan, då jag och min syster M bodde ihop med Mamma, och min andra syrra S bodde ihop med Pappa. Jag flyttade fram o tillbaka, bodde hos mamma då o då. Och sen hos pappa ibland. S som va 15 då, hon började med droger, och drack nästan varje dag. Hon gick aldrig till skolan, och om hon nu gick till skolan så va de helt knas, hon slog lärare o skit. M som var 13 då, hamnade i fel umgänge och började dricka, och bråkade med allt o alla. Om M bråkade med någon ute på stan en kväll, då kom min syster S och misshandla dom. En kväll på torget så var mina systrar med massa folk, sen började dom bråka med någon kille, han bröt armen på M och S hoppa på han bakifrån och misshandlade honom. Efter ett tag så flyttade jag till pappa istället, då jag o S bodde ihop. Hon hade fester varje helg, och soc ville att jag skulle ha en helgfamilj, så jag prövade det. Men när jag väl kom dit så fick jag inte ens ringa hem eller nått, så jag bara sa till soc att jag vägrar o va där.

Sen när min syster S blev äldre så började hon råna och skit. Det blev massa rättegångar, och jag var nästan på alla, men soc gjorde inte ett piss.

M blev ihop med fel kille och började med droger o skit, o han misshandlade henne, som vi i familjen fick reda på efter ett tag. M hamnade på behandlingshem i ett år, och där träffa hon en ny kille, och nu bor dom ihop, och hon har slutat med allt, Sara har också slutat med allt som hon gjorde förr, hon bor ihop med sin kille också.

Jag flyttade till mamma, sen efter ett år så bodde jag varannan vecka hos mina föräldrar, fast sen ville jag flytta på heltid hos pappa, för att jag ville bo inne i stan, jag började skolka, sen dricka o pröva på droger o skit ibland. För 7 månader sen så sa soc till mig att jag skulle flytta till Ungbo, jag flyttade dit, fast jag var bara där typ i 3–4 veckor, sen börja jag skära mig o grejer, då jag fick opereras. Sen flyttade dom mig till hvb-hem Vilgot i skara, jag rymde därifrån två gånger, sen flyttade dom mig till Brättegården, och jag bodde där i 3 veckor sen blev jag förflyttad till ett familjehem i Halmstad, och därifrån rymde jag också två gånger. När dom hittade mig denna gången så var jag hemma hos min pojkvän, och snutarna körde mig till Brättegården igen, och nu har jag bott där i 6 veckor snart.

För några dagar sen sa soc att jag ska bo i familjehem tills jag är 18, men de är inte lätt att släppa allting hemifrån, halmstad är 30 mil från min hemort.

Så nu bor jag på en låsbar avdelning och jag ska förflyttas till halmstad om några månader, får se hur de går där. Soc fattar inte någonting, dom gör bara så man mår dåligt, fast dom tror de e as bra.

Ahjaaa, lidköping <3

/ psedonym

Andra Inläsningen.

Jag flyttade hem sommaren 2012, men var tvungen att lämna urin prov en gång i veckan och gå på möten två gånger i veckan för att få stanna i frihet. Allt funkade som det skulle hela sommaren. Men i början på hösten så gick något snett och jag hamnade i fel umgänge igen, Jag började röka skunk igen men jag rökte bara efter att jag hade lämnat urinprov så jag var negativ till nästa vecka det funkade ett tag tills jag själv började sälja skunk med en vän, då började jag röka mer för jag alltid hade en massa shit i fickan. Det gick riktigt bra för oss vi sålde för flera tusen om dagen så vi bestämde oss för att börja sälja andra droger också, som till exempel smärtstillande mediciner och Kokain. Vi tjänade mycket pengar, på en dag kunde vi tjäna mellan 5000 – 20 000 kronor. Vi var en av stadens största langare det betydde också att vi fick mer och mer fiender på grund av att det blev konkurrens på gatan. Så vi var tvungna att ofta bära vapen. Men vi var smartare än många av dem andra, vi var aldrig på samma område. Vi hade två tjejer som körde oss i en bil och poliserna brukar inte misstänka något om det sitter två tjejer i framsättet så vi blev aldrig stoppade, Vi var alltid stressade det hjälpte inte att vi rökte några holkar så vi började knapra smärtstillande tabletter men jag slutade efter ett tag när jag märkte att jag tog för mycket och gick ner väldigt mycket i vikt jag käkade mellan 300 – 1000 mg. Min kompis var äldre och större så han kunde kaka upp till 2500 mg men dagen efter det kunde han inte röra sig på typ tre dagar så där åkte vi minus några tusen kronor. Vi började med tiden också få polisen efter oss, vi såg dem nästan överallt oftast var det civilare men det såg vi på dem direkt så det var bara att sticka från området. Ibland kunde vi bli jagade flera

gångar om dagen, det var ju verkligen att ha ögon i nacken för både fiender och poliser men det blev huvudvärk till sist, Vi ville ju inte vara oroliga hela tiden över att bli knivhuggen eller till och med skjuten, eller att polisen ska köra iväg en till skogen och pressa en på information man vill ju inte bli till en golare för dem har ju minst värde ute i samhället. Men något sånt hände aldrig mig jag var aldrig tvungen att gola någon, Men jag blev attackerad en gång. När jag var på väg hem och blev påhoppad av 7 – 12 personer, slagen med knogjärn och stampad flera gånger i ansiktet, jag kunde inte göra något själv för jag inte hade någon chans mot så många personer. Men jag bara skrattade för jag visste att dem skulle få tugga asfalt när mina grabbar fångade dem. Men efter ett tag slutade jag sälja droger efter att sparat ihop pengarna jag tyckte skulle räcka. När jag hade pengarna så visste jag inte vad jag skulle spendera dem på så jag började köpa massa röka och på vissa helger köpte jag lite kokain. Pengarna tog slut snabbt, snabbare än jag hade anat. Men pengar var det minsta problemet. Det var den 30 Januari 2013 jag satt uppe länge på natten och funderade på att ringa socialen och be dem flytta mig till något behandlingshem men ändrade mig efter någon timme och somnade, Jag vaknade nästa morgon och gick och duschade. När jag var i duschen hörde jag att det ringde och knackade på dörren och förstod att det var polisen, dem kom in i mitt hem och sa att jag skulle flytta till Råby ungdomshem, så klart blev jag förbannad och började kalla dem för horungar och massa annat men visste att jag inte kunde sticka så jag klädde på mig en tröja och fortsatte att bråka med dem till sist tog dem mig och slängde in mig i en bokhylla och då fick jag utbrott och kunde inte kontrollera mig, dem drog mig mot ytterdörren och då skallade jag han ena, Så fortsatte dem dra mig mot ytterdörren så jag tog tag i dörrkarmen och såg polisens ansikte så

jag skallade honom, då slängde han ena polisen in mig i ytterdörren och han andra ströp mig till jag inte hade någon kraft kvar i kroppen. Då satte dem på mig handbojor och tog ut mig vid hissen där dem slog mig med knytnävar i ansiktet och knäade mig på låret och mot revbenet. Sen slängde dem in mig i polisbilen och körde mig till häktet där jag fick spendera hela dagen. Senare mot kvällen körde polisen mig till Råby ungdomshem.

[-Mr.R-]

Att alltid sakna.

Att veta att du är borta och att jag aldrig kommer att få se dig igen.

Att alltid veta att jag aldrig fick säga hejdå till dig på ett bra sätt. Vad är det för mening.

Jag ville verkligen att du skulle stanna i livet och aldrig lämna mig kvar.

Vill inte leva med den känsla jag har inombords.

Vet att du inte alltid var snäll mot mig. Men du betydde otroligt mycket.

Men med hjälp av min underbara syster och pojkvän kan jag kämpa mig igenom dom den känslan oh få upp hoppet om att det inte alltid är lätt här i livet.

Du kommer alltid att finnas i mina tankar och mitt hjärta.

Vila i frid fina du!!

Poul Moppsan ;) You Know

Att Älska....

Älska... Vad e de?
hur e de?
e de något farligt?
eller något härligt?

Att älska dig gör ont,
men e ändå härlig smärta.

Att älska dig gör mig svag,
men ändå stark.

Att älska dig e något jag ångrar
men ändå inte.

Älskar dig högt o brett,
det gör ont, så ont att
jag inte ställer mig upp ikväll...

I mina drömmar e du fortfarande
MIN babe.. Adis, Mangava tut but!

Elin.E gbg tjej-2013

Avdelning Arnhem

Att vara inlåst var något som jag inte ville uppleva men nu sitter jag här, inlåst. All frihet som jag hade försvann på ett ögonblick. Sammanlagt har jag blivit placerad 12 ggr på 4 år, och 10 av dom har skett under 2 år. Jag ser det som om att jag gjort en Sverigetourne.

Jag är en snäll och trevlig tjej som har hamnat på helt fel bana livet, men jag är ändå tacksam.

Efter allt som jag har upplevt så känner jag mig starkare, självklart finns det stunder då jag bryter ihop och gråter i min ensamhet. Ibland stannar jag upp och tänker efter på allt som jag varit med om och inser hur mycket det egentligen är. Min biologiska mamma är narkoman och alkoholist och har aldrig funnits där för mig och min pappa är en bra kille, men han är den som skadat mig absolut mest, han håller aldrig vad han lovat, han säger att han älskar mig och att han alltid finns där, men tyvärr gör han aldrig de. Jag har försökt att prata med honom om det hela men jag får bara nya löften hela tiden som han sedan inte håller, trots att det inte låter som något som skadar så skadar det mig extremt mycket. Bortsett från det så har jag blivit utsatt för våldtäkt, -09, av en kille som jag kände till. Jag har haft pojkvänner som misshandlat och utnyttjat mig sexuellt, vissa av dom har mordhotat mig och när man ber polisen om hjälp kan dom inget göra. Vissa av min vänner/bekanta har mist sina liv på olika sätt vilket också påverkar en som person. Jag har allt för ofta fått höra att jag inte duger och att jag lika gärna kan ta mitt liv, men trots allt detta så sitter jag här, jag har inga drog/alkoholproblem, men jag vill aldrig sitta inlåst igen!

Jag vill bli fri, börja jobba igen, skaffa lägenhet och en katt.

Pappa, om du läser detta så hoppas jag att du förstår hur mycket jag önskar att du kunde bry dig, även om jag är 19 år, snart 20, så behöver jag dig.

Till er andra som läser detta, tack!

Till er som sitter inlåst, se framåt, detta är bara en kort period av erat liv, jag önskar er all lycka, ta hand om er!

//wink

Bara ge det en chans

Tjena, jag kallas gradde och bor just nu på Folåsa behandlingshem. Jag har hört och läst om denna sis-bok varje år. Nu har jag bott på både ett HVB, Nereby, en norsk institution och här på Folåsa. Jag har rymt 1000 gånger känns det som men kommer aldrig ifrån det här. Men nu har jag de bra här och har eller börjar fatta att jag måste ta tag i de här och komma hem. Jag har ju inget val. Som alla andra eller dom flesta tycker jag att jag har en kass soc men så är de ju så är de väl. Bara att bita ihop, det är snäll personal på både allén och skolan, samma på röda stugan där jag var förut. Jag har gjort lite småsaker sen har jag bara rymt för mycke. Trodde att det var en väg ut men de var de inte. Jag har hittat en riktigt snäll kompis Bove såklart och Kåre som till och med går att prata om allt med. Och kanske till och med en tjej som jag verkligen gillar mycket! så dom som tror att de inte går att ändra på sig eller bara inte vill - det finns alltid en chans att ta steget och försök. De är alltid värt ett försök om man bara vågar och ger det en chans.

//Gradde

Basse

Fick psykos när soc satte mig på ett behandligshem. Jag har snart suttit inne i 3 månader och det är inte så länge men skit samma så kan jag räkna med dom andra hemmen också. Blir att flytta till en annan avdelning snart och det blir la soft. Pallar inte med detta mer, hade det tvär bra när jag va ute. Men ångrar ju stort att jag rymt från dom andra två hemmen och drogerna. Satt och röka och tog annat varje dag. Drogerna va det bästa jag visste, men nu blir det att börja ett nytt liv utan drogerna. Det va första och sista gången jag satte min fot på ett fucking behandligshem. Saknar min familj tvär mycket och min bror och min syster.

Älskar dom tvär mycket<3

Det bästa ni kan göra är att inte åka in på ett fucking behandligshem

Peace

//basse

Började med att boxas till kriminalitet och jag sitter i skiten nu.

Började med att hänga i torget med grabbarna grus började att gå runt o dabba råna olika personer. Så småningom började pengarna komma in och hade nästan aldrig slut på pengar men efter tag började pengarna ta slut och jag kände att jag måste hålla på mer och jag var på varenda bråk och böta o.s.v jag började skipa mina träningar i boxningen det gick rätt bra för mig i boxningen gick sm fick brons. Jag kände att jag var största "azkari" allt började på riktigt när snutarna kom till mitt hus och in i mitt rum jag fick psykos jag ville hoppa ut från fönstret bodde i bottenvåning men tänkte skitsamma. Dom körde mig till polisstationen i kortedala var där i 6 timmar dom misstänkte mig för några rån, misshandel jag nekade o nekade men åklagaren valde att anhålla mig i aminogatan och jag var där ett tag sen vidare till fagared och margetelund det var första gången jag torskade i hela mitt liv typ det var tufft men jag kom ut efter 1 månad. När jag kom ut i sommaren fick jag reda på att en utav mina bra kompisar golade och jag skyddade han i förhöret men han gjorde inte detsamma och jag blev frustrerad och skitsur och jag tänkte jag låter han vara för jag är uppväxt med hans kusiner. Jag chillade i 1 månad typ, skolan skulle börja sökte till 3 skolor men dom ville inte ha mig eller hade inte plats jag kände mig utanför. Och jag hade ingenting att göra tänkte att jag ska gå djupare med det här, men en skola släppte in mig och fick lite hopp jag börja satsa lite på skolan men samtidigt jag kände att allt med pengar höll på att börja jag fortsatte med pengarna. Efter 4 månader åkte jag in igen misstänkt för rån o misshandel igen, Samma person golade ner mig och jag fördes till Öxnevalla och vidare till

Nereby nu är jag i Nereby och har suttit 3 månader har utredning och dom vill ha mig borta från Bergsjön i 12 månader hos nån annan familj eller nåt annat ställe. Men jag har lärt mig att alltid jobba ensam och kalla aldrig någon bästa bror ska vara borta i 12månader på grund av att jag trodde på en golare. Och jag älskar min familj och BMC

Finns bra kompisar och finns golare!

BMC

Dags att vakna

Du är bra som du är och ingen är bättre än någon annan. Alla är bäst på något sätt och försök att hitta vad du är bra på och sluta grubbla och tänka över förflutna saker för de är redan borta och man kan inte spola tiden tillbaka, så gjort är gjort och sagt är sagt. Vad än du gör och vad än du säger så kommer du inte kunna lyckas att få tillbaka den förflutna. Tänk på nuet istället och gör det bästa av situationen och var alltid glad och pigg som lärka, för du vet ju att man lever en gång. Försök att ha förståelse och respekt till alla och var empatiskt mot alla så mycket du kan. Försök att förlåta och ge chanser till de som du inte kan lita på eller de som har sårat dig, istället för att hata eller inte förlåta människor. Du kommer att förstöra den bron som du en gång kommer själv gå över. Att vara snäll och omtänksam det löner sig och du ska veta en sak till, att omöjligt är ett påhittat ord som vi oss själva har kommit på. Tro, hopp och kärlek är det viktigaste i livet, som kan hjälpa dig mycket.

/// pigg

Dags att våga försöka sig på en ändring?

Från att ha allt, till att vara rånad på precis allting. Jag är trött på allt spring, alla besvikelser, all sorg, all smärta och alla droger. Vill kunna se mig i en spegel igen, som den jag är. Förstörd ända in på djupet, totalt uppriven i mitt inre, jag lovar – Det var aldrig det här jag ville.

Vi kunde vara dom vi ville, säga vad vi kände. Göra det som för oss kändes bäst, levde livet som att det var ett test på hur långt vi kunde gå innan vi snuddade vid kanten. Det var alltid du och jag, oavsett vad. Vi kunde prata om precis allting, skratta och gråta tillsammans, sörja tillsammans och alltid orka hålla upp varandras humör även när allt var piss. Du var den som alltid fanns kvar vid min sida när hela mitt liv rasade samman, även fast jag ofta lät min ilska gå ut över dig. Men du brydde dig inte om det, och jag visste om det, och det var samma när det gällde din ilska som gick ut över mig. Men det vi hade var kärlek, vänskap och förtroende.

Och när cancern trädde in i min familj, när min Mamma sakta började sjukna in i den, så kom även tableterna in i bilden för mig, för att jag skulle orka fortsätta "leva".. Fick lämna och hämta lillasyster på dagis, laga mat, tvätta, städa, ge mediciner till Mamma på utsatta tider. Orkade inte försöka med skolan längre, alla krafter var borta efter nätterna med Mammas önskan om att hon ville dö för att slippa känna smärtan, trött efter att torka tårar hela nätter och trött på att vägra visa svaghet i hennes närhet och trött på att vara totalt slut i huvudet.

För jag visste att det var kört från början, men jag vägrade att visa hopplöshet i hennes närhet, för det var det sista hon behövde. Det var jobbigt att behöva bli vuxen på bara några dagar, så Benzon blev min tillfälliga räddning. Men det tillfälliga blev rätt snabbt till ett måste i mitt liv. Du, jag och Benzon - Det fanns ingen finare kärlek. Och vi 3, var det enda jag brydde mig om tillslut. Så länge jag hade Dig, så spelade ingenting längre någon roll. Du var hela min värld.

M, Hälften av mig dog med dig, på Nationaldagen 2011. Glömmer aldrig samtalet jag fick. Min M, borta. Död i en överdos. Mitt allt, min kärlek, min Bästa vän, min bror, min styrka. Jag trodde jag skulle dö av bara tanken på att det var sant. Att du var borta för alltid, att du inte kommer tillbaka. Vem skulle hjälpa mig att leva nu? Vem skulle jag någonsin våga öppna mig för igen? Vem skulle någonsin förstå mig som du? INGEN. Ingen kan någonsin ta din plats hos mig, för du var, är, och kommer alltid vara den enda som passat så bra med mig. Jag saknar dig så jävla mycket, och jag kommer aldrig att glömma bort dig, glömma allt vi gjorde, allt vi sa. Och aldrig ska jag glömma oss och våra löften. Du lever alltid kvar i mitt minne, i min själ, du finns alltid där min älskling. Jag älskar dig i all jävla evighet, vänta på mig, min fina ängel <3

Mamma fanns för mig så ofta hon orkade, tröstade mig, förstod. Hon blev min ork igen, mitt skäl till att fortsätta finnas kvar. 4 dagar innan jag fyllde 18, den 26/9-2012 så tog hon sitt sista andetag. Cancern vann tillslut, men nu hon hade iallafall inte ont längre. Det blev som en lättnad, för hennes skull att hon slapp smärtan, äntligen. Men jag saknar dig, tänker på dig jämt och önskar du kunde ge mig ett tecken på att du inte lämnat min sida.

Jag pallade inte längre, mer droger, lögner, svek och ånger.
Och nu sitter jag här, mellanlandar på Bergsmansgården innan jag skulle få åka hem. Jag gick med på det, men SOC fucking lurade mig. Jag ska inte alls få åka hem. Sjukt trött på allt och ser inte direkt nån äkta mening med nåt. En dag i taget så får vi se hur det blir. Tänker inte lova mig själv fler saker som jag inte kan hålla iallafall.

// AnGelica

Det här är min berättelse

Hej jag heter T och föddes 1993 och det här är min berättelse.

Kapitel 1.

Det startade när jag var runt 14 år, det var skolan som inte fungerade och jag kom efter i varenda ämne, så jag sket i allt och började skolka.

Jag gled sakta ifrån mina skötsamma kompisar och gled fort in i en värld full av kriminalitet och våld. På den tiden trodde jag aldrig att någon skulle kunna ta mig, jag var odödlig.

Knack Knack, polisens första husransakan hemma hos mig utan resultat, dom blev snea och tog med mig till stationen så jag fick käka arrestcell i 2 dagar, och det var då jag träffade en soc för första gången, och det första hon sa var att jag hade fått ett akut lvu.

Varför ska jag ha ett lvu kärringjävvel?!

: För ditt eget bästa T.

Så jag fick flytta till ett sis hem där jag skulle vara i ett år, och istället för att göra något vettigt av den tiden så byggde jag upp ett hat. Ett hat mot staten och myndigheter och alla däremellan, jag slog på en rövslickar fasad och bluffade mig ut från sis lika fort som jag kom dit. Det enda jag hade med mig från tiden på sis var ilska över att soc hade förstört allt för mig.

Jag hade varit i frihet i 1 månad innan dom första nya åtalen mot mig ramlar in, nya våldsbrott, igen.. jag skyllde på alla andra, det var inte mitt fel och om inte soc hade funnits så hade aldrig något hänt.

Nytt sis hem igen.. fan va arg jag var, denna gången var värre för nu kunde jag inte slå på min fejkade snälla attityd för ilskan och hatet var för stort. Jag hatade mig igenom 8 månader på ett nytt ställe och hela tiden förklarade jag att det var alla andras fel att jag satt där jag satt.

Dagen jag fick flytta hem hade jag redan bestämt att jag skulle tillbaka till samma liv jag hade levt innan soc hade förstört för mig, allt var klart, grabbarna väntade på mig hemma med highlife redo och jag ville bara hem.

Dom första veckorna gick bra, höll mig på gränsen till att återfalla, men hela tiden kände jag suget efter våld och spänningen, att bara skita i allt och leva bland molnen, så efter några månader började jag igen, fyllor, slagsmål, stölder, jakter, allt va underbart i början, cash hela tiden, helt oberoende av andra så länge jag körde mitt egna race. Polisen satte span, misstankarna ramlade ner i brevlådan och det började kännas stressigt, inte alls som jag ville att det skulle kännas.

Dom tog mig efter många veckors flykt, och när jag låg där i arresten och visste att jag inte skulle komma ut på många månader kände jag att några veckors highlife är inte värt månader inlåst. Häktet kom, rättegången kom, fängelset kom. hela tiden hade jag funderingar på om det kunde gått på något annat sätt, om jag hade kunnat göra på något annat sätt.

Hovrätten gav mig möjlighet att istället för kåken få kontraktsvård och då kände jag att hur skulle det kunna hjälpa mig när inget annat har gjort det.

Och då så hon en sak som jag inte tidigare tänk på, hon sa : det har aldrig fungerat T för du har aldrig velat förändra dig.

Så jag skrev på kontraktet och genomgick behandlingen med samma motivation jag haft när jag varit med grabbarna innan ett brott.

Till er som har läst min berättelse önskar jag verkligen att ni ser på soc och myndigheter som en hjälp istället för ett objekt att hata och förakta. Om socialen inte hade ingripit hade jag antagligen varit död idag.

Ni kan om ni vill. Hadet!

Det är bara så...

Livet är skit, det är bara så
Att jag åkte dit, det är bara så
Men det hör inte dit, det är bara så
Det är bara så, det är bara så

En dag blir jag elit, det är bara så
Men just nu är jag liten, det är bara så
Därför känner jag mig sliten, det är bara så
Det är bara så, det är bara så

Fast i händerna på satan, det är bara så
Söp på gatan, det är bara så
Sitter fast i källan, det är bara så
Kommer ut sällan, det är bara så

När jag kommer ut ska jag fixa allting,
Men eller utan pistol och magasin

Det är bara så, det är bara så

B.I.G

Det är svårt, men kämpa vidare

Det är svårt att börja. Helt ärligt vet jag inte vars början började. Växte upp med min mamma i en liten skitort utan för Luleå. Allt gick åt helvete. Flyttade till ett familjehem i Skellefteå. Folk varnade mig, "du kommer hamna på ungdomshem om du fortsätter så här". Jag insåg nog inte hur rätt dom hade, för jag sket it. Fick LVU, hamnade på Sävastgården. Min soc lovade mig att jag skulle få flytta tillbaka till Skellefteå, dom ljög. Jag skojar inte, mitt liv förstördes i somras när dom låste in mig där. Ingen såg hur dåligt jag mådde, personalen brydde sig inte. Det fanns ingen vuxen man kunde prata med. Inte konstigt att man var arg och besviken. Isoleringen var värst. Kan inte beskriva hur smutsig jag kände mig när jag satt där. Som ett jävla odjur. I fyra månader satt jag där på Sävastgården och väntade på vad soc skulle säga. Jag försökte sköta mig så gott det gick. Men när personalen ser en som en dörmatta är det inte lätt. Dom hade redan stämplat mig som "den som inte kunde sköta sig" så det spelade ingen roll. Jag ångrar att jag inte lyssnade på mina vänner och min familj från början.

Fick Mitt besked i alla fall, bor på Lövsta nu, avdelning Eka, låst. Mår så jävla mycket bättre. Sävast förstörde mitt liv. Jag var tvungen att börja om från början. Nu har jag bott här i tre månader, och om två veckor flyttar jag till öppet. Har varit på min första permission. Kan inte säga något annat än att det går bra. Det finns stunder då allt är skit och man bara faller, men man måste försöka tänka på att allting kommer att bli bättre om man bara vill och försöker. Jag har också tänkt på att om

man har bra människor i sin omgivning funkar man bättre, och jag tror det var därför jag mådde dåligt på Sävastgården. Personalen var inte schysst där. Dom såg oss som ja...

Försöker tänka framåt nu. Allt kommer bli bra.

Jag vill säga tack till min bästa vän. Utan dig hade jag aldrig någonsin klarat det här. Tack för att du alltid har funnits för mig. Jag älskar dig

Micki

DU!

Du som läser detta. Tänk positivt du är inte inlåst för evigt.

Även fast du tror det så är du inte det. Du är inlåst tills du lärt dig en läxa! T.ex. vad du kan göra med ditt liv! Du sitter inte på akut för du har gjort nått dumt! Nu vet du hur det känns att vara inne på akut å inte få göra exakt som man vill men var glad att man får röka, lyssna på musik och att man får ringa till sina föräldrar! Det finns ställen där du inte får ringa till dina föräldrar och att dom inte får komma på möten å träffa dig. Så sköt dig nu min bror/syster tills du har lärt dig nått/ vad du kan göra med ditt liv vad det viktiga är för dig. Och om du ångrar dig för det du har gjort så är det bra då har du börjat lära dig kom ihåg livet är stort och sånt är livet DET FINNS ALLTID EN UTVÄG!

Av B.k

Du har inget att säga

Även om drogerna hjälpte mig för stunden, så kunde jag stå där helt hjälplös när effekten började avta, med fördubblad ångest och världens tyngd på mina axlar.

Momentet då alla känslor som man tryckt ner i flera månader med hjälp av drogerna kom tillbaka, på en och samma gång – det var inte värt det.

Det är inte värt det att må bra i någon timme för att sen sitta och långsamt dö inombords när verkligheten kommer ikapp en.

För du vet att du kan inte gömma dig föralltid, för någondag kommer allt du gömt dig ifrån tillbaka och konfronterar dig och du har inget att säga.

S

Du väljer din väg tills slutet är där.

Älska dig själv så får du se att du vågar älska andra.
Mena det du säger annars lurar du dig själv.
Var ärlig och tro på dig själv det är du som vinner på det.
Orkar du inte läsa om det jag skrev så förstår du nog Varför?
Välj din väg tills du klarar dig och gå själv vägen utan problem.
Då lovar jag dig då valde du rätt.
Man ska inte ge upp det borde finnas en regel att ger man upp
blir man straffad vilket man blir självmant.
Det blir bättre tiden läker nästan alla sår bara du själv vill och
orkar.
Att må bra e fan inte lätt men att trycka ner sig själv e lättare.
Så kämpa för det är du född till hur svårt du än har det.
Leta inte efter problemen dom kommer ändå leta istället efter
din styrka och ljug inte för dig själv du har den.

// Annie

DÖ DIN JÄVLA HORA!!!!

ÄCKLIGA SLYNA.! OM DU SKULLE DÖVOREVÄRLDEN MYCKET BÄTTRE.! Jag hatar när folk säger – Åhh jag får psykos. För dom flesta har inte en aning om vad dom pratar om.

Det var i början på februari 2012 som helvetet började. Jag vaknade mitt i natten av massa svammel, jag ställde mig upp och kollade mig runt om det var någon i rummet. Det var ingen där, men svamlet var kvar... Jag höll händerna på huvudet och skrek – SLUTA FÖRSVINN! Efter några minuter försvann svamlet, jag berättade detta för personalen på psykavdelningen, dom sa att de var nog bara en dröm, så det var vad jag sa till min fostermamma C också. Jag tänkte väldigt mycket på dessa röster, dom skrämde skiten ur mig. Men det gick några månader tills dom kom tillbaka, men då kom dom mitt på ljusa dagen. Jag hade varit i skolan, detta var kanske i maj – juni någon gång. Direkt jag kom tillbaka till mitt behandlingshem berättade jag vad som hade hänt och sa att jag varit med om det innan i februari. Dom ringde runt till olika psyk. Men min BUP-läkare sa att de berodde på min ADHD-medicin Stratera och att dom var 99 procent säker på att det var den. Vilket jag visste o förnekade, för jag var säker på att det inte var medicinen. Men jag lydde doktorsn order och slutade med Strateran. Men rösterna försvann inte för det. I början var det bara svammel, tänk dig två hundra människor i ett litet rum som bara viskar och du kan verkligen inte höra vad dom viskar om. Men jag lärde mig hantera viskningarna. Visst de störde mig och var otroligt jobbiga men jag kunde hantera det. Jag var helt säker på att jag hade fått en haschpsykos. Så var jag ren ett tag, två månader kanske, men hade

ändå rösterna. Dom blev bara allt tydligare för varje gång dom dök upp. Jag har lidit av kraftig ångest o depression i ca 8 år. Och efter ett tag förstod jag att det inte var haschet, det var ångesten och depressionen som "talade" med mig och gjorde så jag fick röster. Efter ett tag började det bli värre. Rösterna började kalla mig hora slyna, dom bad mig att ta livet av mig. Dom sa du förlorar allt för lite blod – DÖ, HORUNGE. Och allt detta ledde till att jag började köra mig, jag satte mig i duschen, känslan jag fick när vattnet rasade ner i håret på mig gjorde mig så himla lugnt. Jag bet sönder min rakhyvel och tog ur rakbladet. Det enda jag hörde och kunde koncentrera mig på var rösterna – Bra, Ronja, skär dig fortsatt så din äckliga hora fan va tjock och äcklig du är. Jag lydde och jag grät i floder. Jag visste inte vad jag höll på med. Men sakta, sakta tog jag rakbladet och skar mig, det började genas rinna blod, jag spolade av det med dusch slangen. Rösterna blev glada. – Jaa bra Ronja mera blod jaa! Jag skar mig i samma sår igen och igen sen hörde jag svagt jaa Ronja bra vi är stolta över dig. Fy fan vad skönt det var och se "rösterna" rinna ut i blodet. Sen försvann dom då fattade jag vad ja hade gjort. Jag ropade på en tjej jag bodde med, hon sprang direkt till personalen. Det var första gången jag hade skadat mig själv med flit. Men hjälp av röster. Rösterna försvann verkligen när jag skar mig. Det trodde jag var sista gången dom skulle komma, men ack vad fel jag hade. Dom kom tillbaka tre gånger till, sa samma kränkande ord, jag gick in och skar mig och var lycklig en liten stund för "rösterna" försvann ut i blodet. Det är så himla skönt och slippa dom. Men om jag skulle välja mellan ångesten / depressionen och rösterna skulle jag nog valt ångesten. Under den tiden jag hade rösterna skulle jag nog valt rösterna, för det gjorde mig lycklig att skära mig. Men ångesten har inte bara lett till röster, det har också lett till ett självskaadebeteende utan

röster. Ångesten var så kraftig att jag verkligen inte kunde hantera den. Jag skär mig på grund av ångesten, man vill bli av med smärtan inombords. Och den försvinner faktiskt en liten stund. Men även om jag inte har röster i huvudet är det verkligen skönt att se blodet rinna ut och kända smärtan i armen istället för i själen. Det rinner verkligen ut, smärtan vara försvinner ut i blodet precis som med rösterna kan inte säga mer än att det var underbart. Jag har blivit av med mitt självskadebeteende och är väldigt glad över det. Jag har mina nära och kära att tacka för det.

Av: Ronja

EFTER REGN KOMMER SOLSKEN

Allt är deras fel. Det va jag som fick ta emot skiten fast de egentligen var deras fel. När jag va liten så va allt lugnt, jag bodde i mitt underbara hemland irak, men sen kom den tiden då jag och min familj inte kunde bo kvar där längre. År 2003 i mitten av sommaren kom vi till sverige, jag va bara 5 bast. Det kändes tvär konstigt att komma till ett helt nytt land, allt var annorlunda. Det jobbigaste va nog språket att lära sig svenska va riktigt svårt. Men det rullade på jag började lära mig språket o snart skulle jag börja skola. Min familj är väldigt troende muslimer, pågrund av de kunde dom inte anpassa sig i det svenska samhället. Då började alla problem. Jag blev miss-handlad hemma nästan dagligen pågrund av att jag gjorde saker som mina föräldrar inte tyckte var okej. Jag börja ta av mig slöjan o börja umgås med killar & komma hem försent. Det pågick tills jag bestämde mig för att få hjälp.

24 januari 2012 kom soc till skolan och berätta att jag ska flytta hemifrån, jag blev jätte glad jag ville bara hemifrån slippa all skit jag fick ta emot varje dag. Så jag åkte med soc till Lillatorp en akut avdelning, jag va där i 10 dagar sen flytta jag till ett behandligshem Bergius, jag var där i ca 1 månad. Efter de så förstod jag att jag aldrig kommer komma hem jag tänkte jag kommer bli dödad jag var så rädd! Soc berätta att från och med nu så är du "skyddad". Jag va tvungen och byta identitet. Så klart gillar Soc o flytta runt på oss ungdomar, kändes det som då. Så jag flytta till ett skyddat boende där ingen vet vart det ligger. Där bodde jag med 4 andra tjejer som levde i samma situation som mig, det var skönt att ha några man kunde

snacka med som kände igen sig på samma sätt jag hade levt innan. Dagarna rullade på där, så helt plötsligt hade de gått 4 månader. Soc ringer och berättar att jag ska flytta till en fosterfamilj på måndagen som kommer. Självklart blev jag glad för var trött på att flytta runt hela tiden men nej! Efter 2 månader orkade jag inte med familjen mer, dom hade för stora krav och var jobbiga helt enkelt. Jag stack där ifrån 20 juli till Göteborg där min familj är bosatta. Jag åkte till en kompis o var där ungefär 5 dagar sen åkte jag hem till min familj, efter 1 timme så kommer polisen och knackar på dörren. Jag kunde inte gömma mig någonstans så dom tog mig till ett annat typ av boende familjecentrum i tjörn. Var där i några timmar sen på kvällen stack jag där ifrån till en killkompis som bor i närheten. Undertiden som jag va borta hade jag fortfarande kontakt med mina föräldrar, dom va inte så glada dom va bara besvikna på sin dotter. Pappa ringde mig en dag och berättar att soc kommer aldrig släppa mig och jag kommer flytta runt hela mitt liv så han ba min kompis ska åka bil till irak vill du följa med? Självklart är mitt svar nej, pappa hade inte förväntat sig de svaret av mig. Han blir förbannad o börjar hota mig att han ska döda mig och at han aldrig vill se mig att jag är skam för familjen. Efter de bestämdde jag mig för att lämna in mig till polisen. Polisen kör mig till bergsjön jag frågar va gör vi i bergsjön? Här ligger sis instution. Jaha okej säger jag då. När vi va framme så e de personal som står utanför och ska ta emot mig. Jag va inlåst på kompassen i ca 10 veckor, personalen och soc såg att jag skötte mig och bestämdde att jag ska flytta till östan de öppna avdelningen. Har bott här i 4 månader nu. Väntar nu på att jag ska få en fosterfamilj eller flytta hem, hoppas gud hjälper mig att hålla ut så jag inte gör något jag kommer ångra sen. Som sagt, efter regn kommer solsken.

/M

Efter regnet kommer solen.

Tjejer hur mår ni egentligen? Ja förstår er man får inte ha mobil dåliga regler men ni ska veta att ni kommer komma ut hur som helst. Ni som har drog problem har ni tänkt på att hur ni mår utan droger? droger finns inte men ändå ni har dt roligt. först ja tänkte min hjärna pratade hela tiden droger tramadol vill ha tramadol den känslan blir så snäll varmt när det är vinter sover skönt kliar sej kan vara mej själv, men ni vet ju hur de känns med tramadol eller kokain heroin all droger vill bara säga att tänker sluta med droger o alla tjejer som har fastnat i skiten ja e så ledsen för er skull.:(jag va i plattan hela tiden jag o en tjej som ja älskade mer än nånting annat shilan ja gjorde allt för henne allt som hon sa ja sa aldrig nej till henne ja va efter henne hela tiden mitt hjärta slår med henne skrek aldrig åt henne vi gick baxade alminium o rökte heroin i parkeringen dom dagarna ja kommer aldrig glömma. vi gick baxade kläder smycken smink parfymer vi va så tajta, hon är världens finaste tjej ja nånsin har sett o henne kommer ja alltid o älska först o alltid stå i hennes sida. På nätterna vi va ute min familj ringer ja svarar inte stackars min mamma känner mej som en idiot. allt som ja gjort men de va inte jag de va droger. Ja började med droger 2011 soc skickade mej till vemyra o där fick ja mycket hjälp dom brydde sej verkligen. innan ja började med droger ja va bra tjej mycket bra fixade mej hela tiden men sen blev de bara ... hur ska ja säga blåser hela tiden ... ja tänker att ja vill sluta med droger ja går bara ner i vikt sviker många svarar inte på telefonen tappar allt gråter mycket hur länge ska ja hålla på?men har man börjat en gång även om man slutar, efter några månader eller år börjar man igen känns dt. Tog kokain mina ögon blir så stor mitt ansikte förstörs, de va de ja ville att

de skulle vara så att ja skulle se helt förstört ut o de blev ja men nu vill ja ha ett liv kanske flytta till mitt land azerbaycan vill leva för min familj o min pojkvän sitta hemma, ha många barn ha ett fint lägenhet allt som ja behöver mina drömmar men dom kan inte bli sann om ja ska fortsätta med droger. Just nu bor ja i bergsmansgården o här ingen bryr sej, jag kan göra så mycket med personalen här men pallar inte. Ja ska vidare så alla sluta med droger droger är där ute men ni smälter. Ja har mardrömmar här att min kille hamada e otrogen mot mej o de regnar blåser. O det är så jobbigt bara vill gråta av känslan... ville ta livet av mej i går på riktigt o vill man göra de ingen kan stoppa men ja gjorde inte de för ja vill se mitt barn hålla om mitt barn älska mitt barn lämna allt o alla o vara med mitt barn. Isabella älskar dej mitt hjärta vila i frid

Gunay jemile.

En dag på Emporia

Man kan komma till Emporia på många sätt. Bil, tåg, buss, cykel eller en promenad. Ja, alternativen är många. Malmös slogan Mångfald Möten & Möjligheter passar bra in på Malmö och den säger ju att man i Malmö har många möjligheter och har chans till nya möten. Emporia representerar Malmö och på Emporias reklamskyltar i tidningar så står det Länge leve valfriheten och det påståendet smälter lite in i Malmös slogan. Hyllie och Emporia ligger ett stenkast från både Limhamn och Öresund. Man har också nära till Hyllie Station där tågen går norr ut och söder ut väldigt ofta. Emporia ligger bra i Hyllie. Man kan komma med tåg från alla riktningar så snabbt och smidigt.

9:16. Tåg. Lund till Emporia. Sätter på iPoden. Forever Young med Alphaville spelas i hörlurarna.

9:41. Perrong. Hyllie. Rulltrappan upp mot Stationstorget och Bärnstensentrén tonar upp sig. Emporias huvudingång.

Apple Store. Efter att de hade öppnat och kanske en vecka framåt så kunde man i princip inte komma in i äpplebutiken. Minst 20 blåklädda Applefanatiker och minst lika många kunder som trängdes inne i butiken.

Stormberg är en butik på Emporia som tänker på miljön d.v.s. att de använder miljövänliga kassar som är återvinningsbara. Man kan även få pant på de produkter man köper. Man får en pantlapp som du då kan köpa nya kläder för. Precis när du pantar flaskor.

En procent (1%) av omsetningen i Stormberg går till att gjøre verden litt bedre. En procent (1%) av omsättningen i Stormberg går till att göra världen lite bättre.

Det finns ju inte bara Stormberg och Apple Store. Det är ju inte Entré eller Triangeln vi pratar om! Emporia hade över 200 butiker sist jag kollade och Entré hade över 70.

Vilket köpcentrum väljer du? Entré? Emporia?

Mattorget har allt från sushi till Max Hamburgare att erbjuda så hungrig lär man ju inte bli. Kaféerna ligger inte på samma plats som den övriga maten utan de ligger utspridda så att man ska gå en sväng och shoppa mer. När man ser ett kafé så ska man ta en fika.

På plan 1, alltså längst ner ligger Havstorget. Där finns bl.a. Willys, Ica Kvantum och Systembolaget.

Kjell & Company och Clas Ohlson ligger ju också där nere. Man kan säga att Clas Ohlson ligger på både plan 1 och på plan 2.

Utanför Ica Kvantum finns den mest omtalade hissen i Malmö! Den har ett blått hölje och det rinner vatten längs sidan... coolt. Första gången man är på Emporia så måste man åka den hissen. Vattenhissen. Man kan ta sig från Havstorget till taket med vattenhissen.

Vattenhissen leder upp till taket där man kan se ut över Limhamn och Öresund. Det finns ett antal kikare där uppe som är vara rätt roliga att titta i. Ett par kikare står på en träplåt så att man kommer högre upp och lättare ser ut över horisonten.

Takparken kommer till sommaren vara full med gräs och växter. Parken uppe på Emporia motsvarar 4 normalstora fotbollsplaner. Det är rätt stort.

4,6 miljarder för själva Emporia och 35 miljoner för takparken. Det är väl ändå värt att bygga ett köpcentrum för så mycket pengar. Eller?

Länge leve valfriheten står det på Emporias reklam.

17:09. Perrong. Hyllie. Tåget rullar tillbaka till Lund som bara har Nova Lund att flasha med så därför åker folk till Malmö.

17:30. Perrong. Lund. Går mot rulltrappan.

Nu tycker jag att det är er tur att utforska Emporia. En liten, liten del av Emporia har jag berättat. Betoningen lägger jag verkligen på liten.

LYCKA TILL MED UTFORSKNINGEN AV EMPORIA

"Malmö bättre än Lund"

En kille på 16 år som kunde göra allt och trodde han aldrig kunde bli tagen

Det börja som liten fick skit i skolan för han va lite efter började jag med misshandel som liten blev större hitta droger softa livet hela dagarna ut och in dag efter dag man satt delade på spliffar med sina bröder vi har växt upp tillsammans och då ska vi åka in tillsammans vi gjorde mycket som vi inte skulle har varit avstängd i 8:an och halva 9:an misshandlade 2 lärare fick bara 6 tusen i skadestånd sån tur

Efter det då åkte jag in. Snuten kom hem till mig. 2 'fuckin' snut bilar stå utan för min tänkte' fuck' måste dra kunde inte va på 3 våningen kunde inte hoppa till slut öppna dom dörren med en låssmed gick in och tog mig

Åket till Ryds brunn avdelning källan såna 'fuckning' regler dom har bara 3 cigg om dan

Men personalen är rätt så soft där. G bre om ni kommer dit ni kommer alla tycka om honom. Många fler e softa där. Skolpersonalen e rätt softa där med. Har LVU nu såklart ska sitta tills efter sommarlovet 2013 efter det e jag fri åkte in 24 oktober 2012. Min familj har jag saknat mest av allt varje dag som går den 10 december flyttade jag från källan till skolhemmet i Perstorp. Här e det mycket softare, får göra saker i alla fall, får vara ute och får permissioner. När jag e ute ska jag aldrig komma tillbaka, aldrig lämna min familj igen.

Johannes bror

En kväll på cafe Grand

Tisdagen den 12/3-13 skulle jag jobba kvällspasset på ett cafe i uppsala kommun som heter Grand.

Jag tog bussen ifrån ulleråker som också tillhör uppsala iallafall när jag kom till Grand gick jag genom dörren och uppför trappan när jag hade gått uppför hela trappan och tittade in till cafeet där jag skulle jobba det var mörkt och kallt det skramlade inifrån diskrummet jag ryckte till hallå är det någon här ropade jag ingen svarade jag gick längre och längre in när jag hade kommit till halva sidan av rummet slog alla dörrar igen och sade klick jag sprang mot en dörr och försökte att öppna den men inget resultat jag var fast

Efter en stund när jag fick energin tillbaka tittade jag upp eller rättare sagt jag vaknade när jag piggnade till så kom jag på mig själv att jag ska inte jobba det var en dröm, plus att det var visst söndag.

Skriven av: Jimmy

En resa som aldrig ta slut

Hej jag är en 15 åring som bor på ett låst ställe och inte har någon kontakt med min familj jag har det ganska bra. Om jag skulle må bättre skulle jag vilja att jag ska ha kontakt med min familj och träffa dem, krama dem. Det enda jag vill är att bo hos dem igen och ha ett bra liv och framtid. Jag ska bo på ett låst i ett år det är ganska länge och det är jätte svårt och va utan sin mamma och syskon på ett år, det tycker jag. Jag har inte gjort nåt för att sitta på ett låst ställe i ett år Min SOS tycker det för han tror att jag ska rymma och inte komma tillbaka men jag ska bevisa att jag inte vill rymma och jag vill göra allt han säger till mig för att komma hem till mamma och gör henne glad igen som vi hade det för när vi borde tillsammans. Jag är jätte bra på att spela fotboll kanske någon dag kommer jag bli ett fotboll proffs och göra min mamma glad och stolt det vill hon säkert bli och se att hennes son är ett fotboll proffs. Alla mammor vill vara stolta över sina söner eller hur? Jag tror att min mamma vill vara stolt över mig. Jag har det ganska bra i skolan och arbeta så hårt för att jag ska kunna bli något när jag blir man. Det kommer säkert en dag som jag kommer bo hos min mamma och mina syskon igen. Hoppas att den dagen kommer snart för jag orkar inte mer det är jobbigt. jag har en fråga till alla ungdomar han ni någonsin tänkt på Vad som kommer hända er i framtiden?

Josef

En vanlig dag eller?

Jag stod och väntade på bussen som varje dag, kom tio minuter tidigt för att inte missa bussen, efter några minuter senare så kom bussen men från andra hålet, jag stog precis på andra sidan vägen och kollade på bussen, det hoppade en trebarnsmamma av bussen, dom höll varandra hand i hand, mamman kollade på båda håller för att gå över vägen på övergångsställe, det var inga bilar det närmsta bilen var typ 200 meter bort så mamman tar några steg på övergångsstället men barnen vägrade gå när dom hörde bilen gassa. Efter några sekunder så var bilen framme vid övergångsstället och trebarnsmamman var kvar på övergångsstället. Jag blundade för att inte se mer, när jag öppnar ögonen igen så ser dom tre små barnen stå ensamma och några meter bort ligger mamman framför bilen på gräset. Medan jag ringde efter ambulans så bakar bilen och kör iväg. Man hörde hur barnen grät och ropade efter sin mamma.

//Real man

En verklig händelse

Det var den 1 dec 2010 som M kom hem efter att varit hos en kompis han hade fyllt 26 år så han fick lite pengar till en ny mobil så han och jag åkte till Kristinehamn med buss och så gick vi via stan och så kom vi till en tunnel och då kom 3 killar som hoppar på M med kniv och hugger honom i bröstet och i njuren och så tar de hans pengar och drar. Det forsar blod det är blod överallt jag ringer ambulans så han åkte in direkt och jag ringer mamma för att berätta vad som hänt och hon blir förkrossad av det hon hör. Så jag får berätta för farsan och han är flint och ganska kort men han är ganska grov.

Jag och farsan åker till akuten och sätter oss och väntar på att läkaren ska komma och efter ett tag kommer läkaren och berättar vad som hänt och berättar att han är borta jag blir ledsen och farsan förbannad och frågar vem som gjort det här men jag pallar inte berätta nu så han och jag sitter och bara tar det lugnt efter allt. Man då ringer mamma och frågar vad som hänt och farsan berättar vad som hänt och hon blir grymt ledsen hon vet inte vad hon ska göra så farsan säger att vi kommer hem nu så vi tar och åker hem och sörjer för min bror. Och det går 1 timme sen ett dygn och två dygn utan att vi inte vet vad vi ska göra så efter tre dygn bestämmer sig farsan att han ska ta tag i det själv och inte gå via snuten så han börjar fråga mig om jag vet vilka det var och när jag har tänkt lite så känner jag igen dom som har dödat min bror.

Jag säger vilka det var som gjort det här dom men finner inget medans farsan letar så kommer jag på en text och så börjar jag skriva och till slut blir det en text om allt ihop och till slut så kommer vi igenom denna händelse och nu är det ganska lugnt men tråkigt utan min bror i livet önskar att jag försvann istället för min bror.

Av Kim

Ett brev till min bästa vän & familjen!

Jag vill börja säga att jag verkligen älskar min bästa vän Becca, jag förstår om du är arg på mig men jag svär jag menade inget och allting blev bara fel. Vi missförstod varandra och det lede verkligen till att du idag hatar mig.

Becca Jag älskar dig tills mitt hjärta slutar slå, du betyder så enormt mycket för mig!

Det jag mest önskar är att du snart kommer till insikt att det inte var mitt fel....

Jag lovade att inte lämna dig men det var inte mitt fel att jag hamnade på SIS hem... Jag vill bara be om ursäkt jag vet att jag kan ha varit lite dålig med att höra av mig men jag gjorde mitt bästa när du vände ryggen och gick. Förlåt för allt men du kommer för all evighet vara min bästa vän som jag saknar och älskar, och ingen kan eller kommer kunna ändra på detta. Jag skulle verkligen kunna döda/dö för dig min saknade och älskade bästa vän!

Till familjen vill jag börja be om ursäkt jag vet att jag inte varit perfekt, men ingen är perfekt och jag har försökt göra er stolta men jag kanske inte lyckades. Jag orkar verkligen inte leva med kriminalitet längre. Jag vet att jag kanske dragit skam över familjen men jag ska gottgöra detta!

Till mina föräldrar jag avgudar er, en dels för min mamma är världens bästa som burit mig i 9 månader och pappa som stod vid mammas sida hela tiden. Ni är världens bästa föräldrar!

Jag älskar mina syskon jag vet jag kanske varit dum mot er men inget dumt har jag menat er, allting är bara för tufft för mig, jag lever inte som ni i en perfekt värld utan knas, utan tvärtom jag lever i knaset.

Men idag vill jag tacka min familj för den jag är idag och för all stöd jag fått av er ni är verkligen det bästa som hänt mig!!!

En speciell hälsning till mosters ögonsten. Den 20-07-2012 föddes världens finaste flickan och hon betyder verkligen hela min värld. Hon är hjärtslagen jag känner hela tiden. Jag kan säga såhär när hon föddes så kom jag till insikt att hon ska få växa upp vid min sida!

Jag älskar dig mosters ögonsten!

Jag älskar och skulle kunna dö/döda för er!

FAMILY ARE FOREVER!

Ännu en hälsning till min bästa vän och min familj, ni kommer före allting. Jag ber bara om ursäkt för jag har varit en dålig nära person.

Becca jag svär på gud ingen skulle kunna ta din plats och jag vill bara säga att jag kommer alltid finnas där för dig oavsett vad än som händer här i världen.

Jag saknar din närhet, saknar verkligen våra roliga minnen vi skapade i somras. Du gjorde mina dagar och mina nätter. Minns så väl allting med dig som om det vore gårdagen.

Spelar ingen roll hur länge du är arg på mig och inte vill tala så betyder du verkligen allting för mig! Du är en av familjen!

Förlåt för allt jag gjort er min familj och min bästa vän jag är hemskt ledsen för allting jag gjort er!! Jag har inte varit världens bästa syster/dotter/ bästa vän.. Men jag har lärt mig av mina misstag! Jag älskar er tills mitt hjärta slutar slå!

Allting kommer bli bra ni ska få se att allting ordnar sig till slut!

Jag ber bara min bön som jag vet att gud däruppe hör. Att allting snart blir perfekt och att vi inte behöver känna smärtan innanför hjärtat!

Jag har ont, ont i mitt hjärta. Jag vet inte hur länge jag ska behöva ha såhär ont, jag lider men inget blir som jag önskat. Jag önskar jag kunde få komma till paradiset som alla drömmer om!

Jag saknar min vackra stora familj jag ska gottgöra er jag svär allting kommer bli bättre jag ska göra er stolta, ni är värda det bästa!!!

PS: Jag tänker inte fucking ge upp, huvudet högt ska jag hålla och kämpa tills hjärtat slutar slå för bästa vännen och familjen är värda det bästa!!!

PeAcE n LoVe

Skriven med stolthet!

// lillaSariitaa

Ett liv som missbrukare

Jag har ett väldigt stort problem med att hålla mig borta från drogerna. Jag gör kriminella handlingar när jag är påverkad av droger. Jag gör saker som jag inte kommer ihåg av nästa dag när jag har vaknat. Det är oftast piller som gör en på ett sådant sätt. En dag hade jag tagit för mycket mediciner av min mamma, hon får utskrivet en hel rulle olika mediciner och det var Stesolid och Iktorevil och jag käka rätt många. Så då en dag gick jag upp till en granne öppnade dörren själv och en hund stod där och jag sa till hunden "tyst lilla vännen" sedan gick jag in i huset och tog gamla Nintendo och Sega spel. Det var rätt sjukt för nästa dag visste jag ingenting, min granne såg mig göra det så hon berättade det nästa dag.

Det var hemskt, det svåraste jag har varit med om att sluta med tabletter. Jag gör jätte konstiga saker och blir en väldigt kall person brukade mina vänner säga. Jag gillar tabletter för att jag kommer bort helt från mina problem, men när ruset har släppt så mår jag väldigt dåligt och vill bara ha mera tabletter. Jag får inte något gjort under dagarna när jag tagit dessa tabletter. Jag kan bli väldigt aggressiv av mig. En dag så sa kom min mamma fram till mig och sa "Du, jag har missbrukat alkohol, amfetamin och mycket andra saker och det som har varit det svåraste och sluta med är tabletter". Det kanske finns andra droger som opiater som är svårt att sluta med, men abstinensen på benzo är väldigt grov man börjar skaka och får lätt panik-ångest. Det känns ibland som att man vill dö. Ofta när man käkar mycket tabletter så brukar man sno saker från andra människor. Jag har rånat och stulit mycket saker från folk som jag sedan inte kommit ihåg som jag mår väldigt dåligt av idag. Jag har blivit dömd för rån som jag inte har varit medvetet om

att jag har gjort. Jag har väldigt svaga minen av grejer jag har gjort men jag har inte varit snäll mot människorna i min omgivning. Det är jätteskönt att vara ren i dagens läge och slippa tänka på att man måste fixa sin drog varenda dag.

Det är jobbigt och vara inlåst men jag mår lite bättre psykiskt ändå. Men jag får anti-depressiva mediciner och här för att hålla mitt humör stabilt jag får dessutom lite sömnmediciner på kvällarna för att jag ska kunna sova. Men jag vaknar ändå varje kvart, halvtimme. Jag sover väldigt dåligt. Och jag vaknar också av att jag är väldigt torr i munnen. Sängen är hård här det är en brandsäker madrass. Men jag vet samtidigt att det är drogerna som har gjort att jag inte kan sova på nätterna.

Det är inget roligt liv att bara springa runt varje dag och fixa pengar och panta burkar efter droger. Det är drogen som styr dig. Du styr inte dig själv och det är väldigt farligt. När man till exempel tar tabletter så tror man att man är hyfsat normal men när andra ser en så märker människorna hur man betar sig. Det finns nog ingen förälder eller tjej som litar eller vill vara tillsammans med en, människor tappar förtroendet för en missbrukare riktigt fort. För det enda man bryr sig om är sig själv och sin drog. Jag vill leva ett normalt liv. Jag vill inte hamna på låsta paragraf 12 hem igen längre. Idag har jag varit på Råby i snart 10 veckor och min utredning är snart klar. Jag hoppas att jag kommer på ett öppet behandlingshem med rätt hjälp. Att ha något och se fram emot. Jag hade velat gå på NA – anonyma narkomaner möten. Jag tycker det är ett bra tolvstegsprogram om man verkligen vill sluta missbruka, jag vill samt ha regelbunden kontakt med frivården och ha en fysisk träning till exempel gym, jag tror då att jag kommer klara mig att vara drogfri. Det svåraste med att hålla sig drogfri för mig är om något händer min familj eller till någon som står mig nära för då brukar jag ta ett återfall. Och jag vill verkligen

aldrig det ska hända igen. För att leva ett liv av droger leder ingen vart. Antingen som hamnar man i fängelse eller så dör man i slutändan. //

Malmö killen

Ps: det blev ett låsbart behandlingshem på Granhult, jag hoppas inte att jag får vara där länge för jag vill vara fri på sommaren. Det känns som de stoppar min framtid, och jag vill inte vara inlåst.

Fel plats, fel tidpunkt

Det var den 29 september 2012 och jag hade varit i stan hos S nästan hela dagen och bara chillat. Klockan var cirka 1 på natten när jag började gå hemåt, jag var rätt så pigg även om det hade blivit hyfsat sent. Jag sms:ade med min polare L som bor i närheten av mig och tänkte att vi kunde träffas en stund och sedan gå tillsammans hem. Han var med F och sa att vi skulle ses vid parken ovanför skolan. När vi mött varandra så satte vi oss ner för att ta en spliff. Det var väldigt mörkt ute och ingen i närheten förutom en kille som efter en stund gick förbi en bit ifrån oss.

Efter vi suttit där i cirka 10 minuter och inte ens hunnit börja röka så ser vi en polisbil som stannar uppe på vägen. Vi springer därifrån, L och jag åt samma håll och F åt något annat. Vi hör skrik "POLISEN, STANNA!" och fortsätter springa men vi blir omringade av flera polisbilar och snutar som kommer springande. En av poliserna drar fram batongen också. De trycker in mig i väggen och sätter handbojor på mig. De spänner dem så hårt att jag knappt får något blod i händerna. Jag är frustrerad, fattar ingenting och frågar varför de haffat mig. Snuten säger som de flesta arroganta snutar brukar säga, "det vet du nog bäst själv". De för mig till stationen och i bilen får jag reda på att jag är misstänkt för försök till rån. Jag är mållös, vet inte vad jag ska säga. Det är ju helt sjukt för jag har då fan inte rånat någon?

När jag kommit fram så får jag sitta och vänta i ett rum en stund medans snutarna står utanför och pratar. Efter en stund så får jag gå ut och ställa mig mot väggen, med handbojorna fortfarande på medans de fotar mig ett antal gånger.

Efter det får jag åka hissen upp med två poliser till arresten där de visiterar mig och tar min mobil innan jag får KVV kläderna som är minst 3 storlekar för små och jag går in i min cell. Jag blir även daktad dvs. de tar ett foto där man har en skylt vid sig med sin längd, personnummer osv. De tar fingeravtryck och saliv.

Jag förstår fortfarande inte ett skit när polisen kommer upp en gång om dagen och säger att jag är fortsatt anhållen varenda gång och efter 4 dagar i arresten är man rätt psykiskt knäckt, särskilt när man vet man är oskyldig. Jag får också reda på att jag är misstänkt för överlåtelse av narkotika genom bevismaterial i min mobil. Då var det dags för häktningsförhandling och jag åker i en civil bil till tingsrätten och sitter där i svettiga och äckliga KVV kläder och tofflor.

Det bestäms att jag slipper bli häktad för finns för få bevis men att jag istället ska bli placerad enligt LVU på grund av mitt missbruk och misstankarna på överlåtelsen. Jag tänker att det nästan är skit samma bara jag kommer bort från den där jävla äckliga cellen även om jag verkligen inte vill bli placerad på ett Sis hem. Senare samma dag så sitter jag i en polisbil på väg till Stigby avdelning Norrgård.

Sitter på Sveriges Alcatraz (Visingsö) i två veckor akut innan min soc ringer och säger att jag ska flytta till Råby för utredning på Albogården. TPT kör mig till Värnamo där jag får sitta i arresten och vänta i 2–3 timmar innan TPT från Malmö kommer och tar över och kör resten av biten ner till Lund. Tänk va mycket skit man fått stå ut med i onödan. Vet att alla säger det men det är fan jobbigt att vara på fel plats vid fel tidpunkt.

Nu har jag varit här på Albogården i drygt 8 veckor och min utredning är klar. Jag flyttar äntligen härifrån om 2–3 veckor och då till ett öppet HVB-hem närmare min hemstad. Tiden

inom Sis har varit jobbig men försökt göra det bästa av situationen hela tiden. Dagarna har gått rätt snabbt men tiden långsamt känns det som.

Tänk på att du är den du själv vill vara inte vad någon annan vill.

Folk kan säga att man förändras här som människa men det har inte jag gjort jag är exakt samma person bara att man tänker annorlunda på saker och ting. Jag kommer alltid tycka och tänka som jag vill. Fuck alla fördomar och skit som samhället trycker ner en med, bevisa för dem att de inte känner dig ett skit. Vi är bättre än så för att sitta inlåst i flera månader/år hjälper inte för de flesta. Man mår psykiskt sämre. Hjälp ungdomarna mera konkret och Soc släng inte in ungdomarna och tänk att nu har dem det bra så vi kan sluta lägga energi på dem nu. Vad fan är det för sätt att hjälpa till på?

En stor hälsning till min Familj och mina närmaste vänner som alltid är där och stöttar mig när jag behöver det. Utan er hade jag nog inte klarat detta. Ni betyder allt för mig!

Peace & Love till Växjö Stad, Take care!!

/KushO

Fortsättningen på FML!

Mitt namn är Felicia och jag är 16 år och kommer från Malmö. Jag har även skrivit en text i boken jag har hittat mitt svar som var 2012. Och detta är fortsättningen på den.

Jag har suttit på behandlingshem i 1 år. Just nu sitter jag på Björkbacken avdelning Västan. Det är en låst avdelning. Jag har bott här i 9 månader. och jag är riktigt less på detta stället. Jag trivs verkligen inte här. Men det är bara till att lyda och sköta sej, för då kommer allt gå mycket snabbare och lättare. Men det finns inget å göra åt de. Men de har blivit mycket bättre den senaste tiden. Å jag ska snart flytta hem å det ska bli riktigt skönt, att bo hemma träffa alla kompisar å bara vara med sin familj.

Tack vare min bästa killkompis M har det blivit mycket bättre. Vi har inte snackat på ett tag men, sen den dagen vi började snacka igen har allt bara flytit på. Han är den ända som vet hur jag känner just nu och jag e riktigt glad för han finns där för mej. M e ett riktigt stöd för mej. För när jag va hemma fick jag reda på att mitt ex F som jag hade varigt tillsammans med i 14 månader bara va tillsammans med mej för jag satt inne. Han krossa mitt hjärt, jag va verkligen riktigt kär i han men när han så att han baras va tillsammans med mej för jag satt inne så blev jag jätte ledsen å besviken. För varje gång jag va hemma så va jag alltid med han å knappast med min familj. Och så gör han bara så här. Men det är bara att gå vidare. För då blir allt bättre.

Ni som läser detta. Se till å sköt er så kommer ni ut mycket snabbare, å lycka till med erat liv!

Av: Felicia

Goda dagar lik väl som dåliga

Goda dagar lik väl som dåliga. Kalla mig dramatisk, men det är helt sant det jag skriver. Anledningen till mitt påstående är att jag tror på det jag skriver. Även om jag inte är någon poet så betyder inte det att jag inte kan verka som en. Jag vet inte om jag ska göra detta till en inledning av en historia som jag kommer på medan jag skriver dessa rader, men en sak är jag säker på och det är att jag kommer skriva om något som betyder något! (I alla fall för mig.)

Jag sitter och funderar på vad jag ska skriva om!

Det ska inte handla om något personligt eller om något annat för den delen.

Men jag skulle väl tänka mig att skriva om mina tankar runt saker. De flesta som lyssnar på vad jag har att säga kommer oftast med en kommentar om att det är inte korrekt det jag säger eller i det här fallet vad jag skriver.

Jag har aldrig förstått i min vardag att man inte får säga sina åsikter runt religion eller politik! Men ärligt talat, varför skall man inte få säga det? Det spelar ju ingen roll om man är svart, vit, socialdemokrat eller något annat för den delen. Men det är ju klart att man inte bara behöver säga dom negativa sakerna om religioner eller politik. Jag är ingen politiker eller någon religionexpert, men varför skulle inte jag kunna prata om det? Man behöver ju inte vara expert på allting!

En tanke slog mig precis!

Varför skriver jag det här? Är det för jag har fått uppgiften att skriva om detta eller är det för att jag personligen tycker det är intressant det jag skriver? Otroligt nog så kan jag inte svara på den frågan utan att lite tid på mig.

Just nu så har jag suttit och studerat det jag har skrivit på dessa rader. Den som läser den här smörjan kommer säkert att önska att jag skrev lite mer om saker (eller inte).

Jag har alltid varit intresserad av självbiografier. Det är inte för att jag gillar att veta vad folk har gjort i sina liv, utan det är faktiskt så att jag gillar att se på sättet dom berättar på. På tal om självbiografier så skulle jag gärna vilja lägga till Jan Guillou. Hans självbiografi handlar om när han var yngre och började på en internatskola, där han blir mer eller mindre utsatt av ett sadistiskt kamratuppfostrande. Men jag tänker inte skriva om någon bok på mina rader. Utan det jag vill säga är bara det att självbiografier är det vi borde läsa mest av. Det jag menar med det är att jag inte ser någon poäng med att läsa om påhittade historier som bara är skrivna för att tjäna pengar. Men det är klart att det finns självbiografier som inte alltid är helt sanningsenliga, men så länge det finns en ynka lite sanning i det hela så är det inga bekymmer med det.

Jag tycker inte att man ska utesluta saker efter vad jag skriver, men det betyder ju inte att det är inget att tänka på heller.

Jag vill tillgängliga dessa rader till alla som har sina egna meningar och åsikter, det är okej att inte tycka som alla andra. Man ska aldrig göra något till en slutsats bara för att det står i en bok. Det är bättre att säga sin åsikt istället för att inte säga någonting alls.

Att vara udda och annorlunda brukar oftast betraktas som något dåligt, men alla har sin egen stil och personlighet och det kan man inte ändra på.

Varför ska man följa den flock som man ändå inte passar in i?

”Goda dagar lik väl som dåliga”

”Fortsätt ha era egna meningar och åsikter”

”Goda dagar lik väl som dåliga”

Alla har sina doliga dagar. Men även om vissa dagar känns förjävliga så måste man göra det bästa av dem ändå. När man bor på en institution så är det viktigt att inte vika ner saj, för då blir allting fan så mycket svårare.

Det är en sak som får maj att gå upp på morgonen, dels är det väckaklockan och så är det också att jag har tro på att jag skall att komma ut från dinna jävla hola.

Hälsningar från: skånepågen

Grabbarna från Orten

De så vi lever här välkommen till min gata jag blev skapad utav satan som 16 åring gick jag runt med min första Glock medan grabbarna tog sin första shot mannen mina grabbar e galna och polisen dom spanar men mannen fuck that vi e vana lyssna fuck staten fuck svenskar fuck politiken jag hatar denna skiten de vi som e OG'S fortfarande samma knaz år efter år jag tittar upp mot himlen och ber en bön en början med gräs fast i misären gatan den brinner och skapar djupa sår men jag lovar er mina bröder jag ska läka våra sår

FRÖLUNDA

Gå Vidare

Shit de klippt vilket liv vi har levt
Folk tittar ner och ser det vi inte ser
Men vi vet att det är fel men snälla ge mig din hand
För när du sjunker ner på botten måste nån ta dig i land
Vi lever bland höghus utanförskap
Jag var fångad av dimman visste inte vem jag var
Men nu vet jag hur det går om man väljer fel vägar
Man är bortklippt av två helt olika världar
Men ryck upp dig bror och gå med ryggen rak
Jag har ställt så många frågor men har aldrig fått nåt svar
Så jag frågar mig själv ibland var det värt det?
Ibland byter jag vinkel för att verkligen inse
Mammas tårar föll ner men hon gav aldrig upp
Hon tappade allt men hitta lika snabbt luft
Jag ville bara vara hemma hos familjen
Men allt gick bara fel det blev aldrig som jag ville
Soc fick vårdnaden sitter på LVU
Och kämpar för livet för att ta mig ut
Men under blå himmel vandrar jag på stigen
Bort bland allt folk för att fundera på livet
På hur jag vill leva och på hur jag vill ha det
Och ibland undrar jag om jag kommer klara av det
Men sätt upp ditt mål om du vill komma någonstans
För jag vet att detta är livets hårda kamp
Med en andra chans och plågad makt
När jag frågat mig själv för att allt var svart

Philip

Hej mitt namn är Didrik.

Allt började med att jag mina syskon och min mamma flytta till göteborg jag började ganska fort umgås med fel umgänge. Jag började med droger och krimenaletet fort.

Jag har växt upp med en pappa som har drog-alkoholproblem och en mamma med alkoholproblem. Jag ser att det finns två vägar antingen sköter man skolan och får sin utbildning eller så finns det en väg med droger, alkohol, fester, krimenaletet. Och jag var den som försökte i skolan men misslyckades om och om igen så jag hittade den andra vägen och insåg att jag va lite bättre på det. Jag stack ofta hemifrån efter bråk med min mamma och va efterlyst till o från. Socialen placerade mig i fosterfamilj i ca 2 veckor men jag avvek därifrån 3 gånger och va efterlyst. Jag sov hos olika kompisar hela tiden när jag hade det jobbigt hemma. Efter 1 vecka o 3 dagar valde jag att gå hem till mamma och försöka lösa våra problem och det gick ganska bra men soc såg det som ett problem att jag bodde hos mamma, så dom bestämde sig för att placera mig på sisungdomshem i kungälv det va då jag insåg att jag ville sköta mig men det va försent. Jag bodde på sis akutavdelning i ca 2 veckor sen flyttade jag till ett hvb hem i kungsbacka där jag träffade en gammal tjejkompis så vi började umgås lite för mycket, sova på varandras rum, dushade tillsammans, och jag blev hotsam på nätterna mot nattpersonalen för hon tjejen fick svår panikångest och hon tycket att jag kunde lungna ner henne genom att ligga och krama om henne o prata med henne lungt men cheferna såg det som ett problem. Så den 6 februar kl 10:00 blev jag hämtad av socialen och polisen, soc valde att placera mig på samma institution som jag redan suttit på i två månader, det gjorde så ont i hjärtat när jag såg tjejen

jag bodde med grät och sen att min mamma blir ledsen varje gång hon hälsar på mig. Det gör så ont i själen när man ser sin mamma gråta och lida för ens sons misstag, tänk vad skulle ni ha gjort om ni hade en son/dotter som höll på med olagliga saker, det är inte så kul som man tror, om jag blir omplacerad till en öppet behandlingshem så har jag lovat min mamma att jag ska inte misslyckas den här gången jag ska sköta mig till 100% och ni tror säkert att jag bara säger det nu men jag kan svära på allt jag äger att det är sant. Den här gången ska jag inte svika min mamma, det vad allt jag ville säga finns väl inte så mycket mer tror jag. Jag tar väl och tackar för mig. Det va skönt att få skriva det så att det kommer ut på ett eller annat sätt. Tack hejdå

//

HEMMAPLAN

Sen liten stod jag i orten vid min port med zuttlan i handen
shiet diten då man var liten och man lekte med skiten låt mig
berätta om mig och mina grabbar allt du behöver veta aina
spannar på oss men vi är vana uppväxt bland den stora dra
linor och må dricka så du knappast kan gå de var de folket
skrek ut medans jag satt hemma och pln3rade var 11 bast när
jag tog det i storm ingen wannabe eller g jag e B.

B.

Hennes Liv

När hon var liten så bodde hon i Kosovo fram tills hon var ett år gammal. Efter det så var hennes familj tvungna att flytta till Makedonien på grund av att det var krig i Kosovo.

Hennes familj bodde i Makedonien 4 månader innan familjen kunde åka till Sverige.

När familjen väl var i Sverige så fick de bo hemma hos en släkting i några månader innan vi fick lägenhet, det tog cirka 5 månader innan de fick uppehållstillstånd.

Förädlarna har inte jobbat sen dom kom till Sverige, de har bara levt på socialbidrag.

När hon fick börja i skolan så gick det inte så bra folk börja mobba henne bara för att hon inte kunde svenska språket då börja hon skolka ganska mycket. Hennes föräldrar förstod inte varför hon skolka så mycket som hon gjorde, hon viste riktigt hur hon skulle berätta det för sina föräldrar, de skulle inte förstå henne för de har aldrig hört talas om mobbning tidigare. Det blev ganska jobbigt för henne när det gällde skolan, hon hade inga vänner i skolan.

Någon månad efter så bestämde hon sig för att hoppa över skolan helt och hållet. Det kanske inte var det bästa för henne men hon hade verkligen inget val när det gällde skolan för hon ville verkligen inte bli mobbad. Istället för skolan så börja hon umgås med helt fel människor, hon börja snatta ganska mycket sen så börja hon slåss och med droger. Så höll det på ett ganska

bra tag innan soc kom emellan, och på ett sätt så var det ganska bra, för hon fick komma till ett behandlingshem men det blev inte bättre av att sitta på ett låst ställe. Där lärde hon sig bara mer saker av att sitta på det stället som hon var på. Hon har hållit på och flytta runt i snart fyra år och under de åren så har hon inte lärt sig så mycket om hur man egentligen ska bete sig i samhället.

Elvira

Hjälp, inte ett straff.

jag har för några veckor sen blivit flyttad från Råbys SIS hem till hässleholms utredningshem. Under tiden på båda ställena kände jag själv hur jag ville förändras och lyckas i livet. klart att det inte är lätt men jag gör det bästa av tiden och försöker att sköta mig. Ett tips är att inte se det som ett straff utan som en möjlighet att förändras till det bättre. Jag har nu kommit bort från droger och kriminalitet och jag tänker hålla mig borta, framförallt för att få ett jobb och en framtid.

/Jonathan

Hur fucking hamna jag här egentligen?

Varför kunde jag inte ta till mej av de folk sa?
Folk som fucking bryr sej om mej, mannen de knas ja svär.
Ja e fan 16 åroch sitter inne på ett jävla behandlingshem.
Jävla soc varför lägger ni eran näsa i mitt liv från början?
Låt mej röka, låt mej göra de ja vill, ja skiter i ja
tänker inte låta er Fucka allting för mej igen!
Ni har förstört allt, min familj e fucking helt förstörda
tack vare er!!
Vill hem, hem till Biskopsgården, pallar inte va här.
Omhändertagen utav Sveriges smutsiga lagar.
Fucking spottar på er mannen.
Ni har fuckat min relation till min familj.
Mina syskon vill inte ha nåt me mej att göra?
Tack för de.
Ta mej härifrån nu, ja ber till gud varje dagatt han ska ta mej
härifrån e fan inte lycklig såhär.
Pallar intekämpa, kommer ändå ingenstans fan!
Varför ska ni fucka alla ungdomars liv?
Hur pallar ni, walla ja fattar inte.
Ja förstår mej inte på hur ni kan göra så?
Får ni inte dåligt samvete?
Hur fan kan ni ens somna på kvällarna?
Fuuckeran äckliga lag!!
Har iaf mina nära, som ställt upp för mej, ni vet vilka ni e!!!!
Mina ord till er, e äkta!

M, hej lillebror, min ögonsten, ja vill ba berätta hur mycket du betyder för mej min älskling, ja kommer aldrig lämna din sida min älskling, inte ens döden kan skilja oss åt, du e min livskraft. Ingen får göra dej illa, ingen kommer nära dej min ängel, inte ens fucking USA:s president får röra dej, ja dödar den som vill skada dej, mitt kött mitt blod, jag älskar dej mina andetag!

Mamma, hej jag vill bara berätta hur mycket jag älskar dej. Du har alltid hjälpt mej, aldrig lämnat min sida, aldrig svikit mej, mamma förlåt mej! Ångrar alla dumma grejer ja gjort mot dej, mamma du har alltid sett allt de positiva hos mej, fastän ja inte alltid varit Guds bästa barn.. Jag älskar dej, min ängel.

Pappa, min älskade babo, du finns alltid där för mej när ja än behöver dej, våran pappa & dotter relation har alltid varit tvär bra, du har aldrig lagt en hand på mej, du har alltid sagt min enda dotter min livskraft, du dödar den som rör mej, ja hugger den som försöker skada dej min älskade pappa!

Ja vet att ifall du hade varit som alla andra blatte farsor du hade fan dödat mej, ja har gjort så mycket skit, smutsat ner vårt fina rykte, dragit skam över vår heder. Jag är ledsen babo, fastän ja gjort så mycket du kramar om mej och säger min enda dotter, min prinsessa, e så glad över att du e min pappa!! Saknar den tiden då ja va liten, åh vilka minnen som spelar upp i minnet.

L, hej min fina bästavän, du jar alltid stöttat mej du e min ängel, min bästavän, fastän vi glidit isär under de senaste året har du ff försökt fixa de mellan oss, minns när vi va små vi lekte alltid på gården, smög ut på morgonen för att få träffas tidigare, åkte t Friskväders fastän vi inte fick haha, minns hur mycket bus vi kunde göra, vi tävla alltid vem som va bäst på vad, men sanningen e att du, min älskling e den bästa... Fastän

allting har förändrats, inget e som då, så e vi ff busiga, åh va ja saknar dej, minns när ja tjuva cigg från pappa sen vi kicka upp t skogen och ja smygrökte och du nojja tvär mycket minns ff hur mycket du stressa HAHAHA, så jävla rolig va du.. vi kunde va ute till 12 på natten för vi va alltid på gården, fuck vilka minnen vi har, jag älskar dej min syster.

E, shoo min bror, vi e barndomsvänner men dom senaste åren vi har förlorat kontakten, daamn va ja saknar dej! Du va alltid en glad pojk, aldrig sur, du levde ditt liv och du va alltid underbar, ja undrar faktiskt hur vi kunde glida isär? Haha, du har alltid varit fotbolls nörd, du e så jävla grym på fotboll, du kommer fan bli nåt stort i framtiden, e så jävla säker på de! Me din personlighet och ditt vackra leende, min bror du kommer komma så jävla långt me de!! Love u bro!

A, hej mitt hjärta...saknar dej så de gör ont, du betyder allt min lilla prins, jag älskar dej så jävla mycket, Fjärde Juni 2011, dagen då vi blev ett, älskling, ja vet att du e sårad, men snälla du fattar väl att ja inte gjort något me mening? Ja ville aldrig att mitt liv blev såhär... du vet mycket väl att ja älskar dej, så försök inte ens leka att du inte vet? Jag erkänner du e underbar, men ba för de betyder inte att du kan göra som du vill sen ändå tro att ja kommer va där? Till slut ja kommer inte palla kämpa?, de fattar du väl? E inte värsta superkvinnan som klarar allting. Har också ett slut. Älskar dej och de vet du.

Ad, zdravo ljubavi moja, kako si?;) Falis mi. Som fan min älskling, du har alltid stöttat mej, under de senaste året har du alltid varit där när alla andra svek, du tog emot min skit fastän du också hade det jobbigt, du har inte din mamma hos dej här, och ja vet att de jobbigt min ängel, men Ad jag älskar dej, och du vet att du alltid kan ringa mej. Du och jag, vi har starka band, kommer, kommer aldrig svika dej, kommer alltid finnas

där och stötta dej. Nu ja märker att de går bra för dej, e tvär glad för din skull. Finns inte hur glad ja e, du, L, N, ni e mina enda systrar. Och du vet att ni alla betyder lika mycket för mej, e så stolt att du kan hålla huvudet högt och va stark fastän allt e skit!!! Volim te duso moja.

N, jag vet inte ens vart jag ska börja... Du har gråtit så många gånger i min famn, fällt så många onödiga tårar, du har gått igenom så mycket, men älskling du e så stark, och det e jag glad över, finns inget finare än när du ler. Du ska aldrig mer gråta, du ska le, för när du ler skiner solen starkare än någonsin! Jag vet att du har haft det svårt, tro mej jag vet, vet hur många gånger du gjort illa dej, och de har svidit i mitt hjärta, vet hur många de som har svikit dej, men min ängel, du kommer alltid ha mej hos dej och det vet du. Du e min ängel, vet att de jobbigt me låst, you tell me.

Du har ändå alltid varit rak i ryggen och låtit din stolthet skina, och det e så de ska va! Jag blir så ledsen när du gråter, hatar att se dej upprörd och ledsen, fan de e jobbigt.!: (Men jag älskar dej och det vet du!

Göteborg, Biskopsgården, det är dit mitt hjärta alltid kommer tillhöra!!!!<3<3 Kommer alltid vara inristat i mitt hjärta! Jag vill komma ut härifrån, chill på en fet, må bra, le, vara den bruden ja alltid varit, me humor och ett äkta leende, här inne klarar ja inte ens av att le! Ska kämpa för friheten, ska kämpa för min familj! Som Albanerna mot serberna! Som Turkarna mot kurderna! Skrivit mycket nu, men nu ja ska kickish jalla! Aaaaajt hajdo!

//missGBG

Hur man förlorar allt.

Just nu sitter jag på en svenska lektion och mina lärare tvingar mig & skriva..

I alla fall, jag bor på ett sis-hem som heter björkbacken, och har bott här i 5 veckor typ, och kommer vara här fett länge. Jag tänkte i alla fall skriva min story.. Jag är en brud på fjorton, snart femton bast. Jag har nästan alltid skött mig liksom, tills jag va typ elva, då började jag liksom skita i skolan och va ute med polare istället. När jag va tolv, testade jag hasch första gången. Och började röka ganska regelbundet. Jag höll såklart det hemligt för alla jag kände. Utom snubben jag köpte av.

Efter ett knappt år träffade jag världens finaste kille, han fick mig att sluta med rökning & sköta skolan..

Jag var världens lyckligaste, tills min bästavän tog livet av sig. Jag rökte igen, flera gånger per dag, bara för att vara lycklig liksom. Så han lämnade mig. Ensam. Tom. utan någonting. Jag hade bara mina droger, alkohol blev min bästavän. Jag drack dag ut & dag in. Jag gjorde allt för att få hasch eller alkohol. Jag svek mina vänner och min familj. Jag förlorade allt..

Blev avstängd från skolan, drog hemifrån, rökte mer och mer för varje dag som gick.

Efter ett tag kom aina och tog mig till ett hvb-hem, jag bodde där i 5 veckor sen stack jag, för jag behövde mina droger. Först till Helsingborg, sen Stockholm, med en toppen kille.. (:

När vi var i Stockholm, bodde vi i en lägenhet. Jag & han.

När vi vaknade va det första vi gjorde att mecka, sen röka. Och kanske dra en lina ibland. Sen ut, köpa, sälja, råna. Sen hem, röka en joint, och sen sova. Det var så vi levde..

Men efter ett tag bestämde jag mig för att åka hem och hälsa på min morsa.. så jag vaknade som en helt vanlig dag, rökte lite. Sen drog jag till t-centralen & tog ett tåg hem. Som var flera timmar försent..

På tåget satt jag jämte en brud, och en ganska ung kille satt mittemot mig. Jag smög fram 2 kort, och påsen med pulvret i, la ut det på ena kortet och formade det som en lina med andra. Tog fram sedeln och drog snabbt och diskret upp pulvret i näsan. Utan att någon la märke till det..

När jag va framme i halmstad kom min polare och hämtade mig, så jag sov hos henne.

På morgonen efter kom snuten och tog mig.. & körde mig hit..

- *miraa*. :3

Hur många är det som vet

Jag stirrar ut genom fönstret
Jag ser solen skina
Jag ser fåglarna som flyger
Barn som leker och skrattar
Jag ser bilarna passera genom tjocka fönsterglas
Jag undrar om dom ser mig
Jag undrar om dom fattar

Hur många är det som vet
att flickan på andra sidan fönstret sitter inlåst
hur många är det som vet
att hon egentligen skriker på hjälp
hur många är det som vet
att en glasskiva skiljer två världar åt
hur många är det som vet

Jag stirrar in i cellens väggar
Känner tårarna komma
Tänker på allt du gjort
Har aldrig fått det jag behöver
Jag famlar runt i världen
Har gjort galna saker
Vet inte vad som händer
Men min frihet är nu över

Hur många är det som vet
Att flickan på andra sidan fönstret sitter inlåst
Hur många är det som vet
Att hon egentligen skriker på hjälp
Hur många är det som vet
Att en glasskiva skiljer två världar åt
Hur många är det som vet
Hur många är det som vet

Av: Alexandra

Ingenting är värt att dö för ett sånt liv

Jag heter Manda och i år, 2013, fyller jag 15 år. Fram tills att jag började sjua så stod jag stadig mark och saker och ting var som de skulle. Jag gick i skolan och skötte mig, bråkade lagom mycket med mina föräldrar och bröder och på födelsedagar och julaftnar fick jag massvis med presenter och blev glad för det jag fick utan att klaga. I skolan var det inte precis någon som verkligen tyckte om mig, men jag hade ändå alltid någon att vara med, trots att vi egentligen inte gillade varandra. Jag följde alltid strömmen, gjorde som andra gjorde, var inte i vägen och gjorde allt för att få behålla de få vänner jag hade. Jag sa aldrig ifrån. Men sedan var det något som hände, något som förändrade mig. Efter några veckor i sjua så träffade jag den som blev min bästa vän, den underbaraste personen på jorden, Fia. Hon fick mig att förstå att det visst fanns folk som tyckte om mig, men att jag bara inte hade träffat de personerna än. Hon fick mig att sluta umgås med de som jag kallade mina vänner och det var nog ingen som precis led av det. Att lämna de vännerna var nog en av de allra bästa grejerna jag gjort i mitt liv. För det är allt annat än roligt när man hela tiden är det tredje hjulet, hela tiden är iväg och aldrig blir omtyckt. Så när Fia kom in i bilden så ändrades allt och jag kom till en helt annan del av mitt liv, jag kände mig stolt över mig själv. Jag fick vänner som var med mig för att de verkligen ville det. Vänner som tyckte om mig för den jag var, riktiga vänner. Jag lärde känna Ems, Marcus, Lillan, Oskar, Rasse, Philip, Daniel, Linus, Jonas, Pelle och alla andra som blev en gigantisk del av mitt liv och hjärta.

Jag började skolka, röka, snatta och komma hem försent. Jag började säga ifrån och skrek ut till världen hur orättvisa alla var. Jag började stå för vad jag tyckte och tänkte och vägrade hålla att hålla det för mig själv. Jag var för första gången i mitt liv i händelsernas centrum. Och jag njöt av det till 100%. Helt plötsligt var jag någon. Jag var inte längre osynlig, folk såg mig. Folk visste vem jag var. Folk hörde mig, och de lyssnade. Sedan började rymningarna. Den 7/12-2011 ringde min kompis mamma mig och berättade att hon var borta. Jag fick panik och ringde och smsade allt och alla för att hitta henne. När jag väl fick veta var hon var stack jag också för att hämta henne. Jag blev hittad efter fyra timmar och då hade pappa redan hittat min kompis också.

Efter det blev allt bara värre. Jag och min kompis, hon som jag stack för att hämta, rymde till 2 pundare i Skurup och jag blev helt galet kär i en av dom. Det finns inte ens några ord för att beskriva mina känslor för honom. Det var efter den rymningen som soc blev inblandade. Rymningarna blev fler och värre. Vissa gånger sov jag ute, en gång sov jag hos en helt främmande tjej, men för det mesta sov jag hos kompisar. Till sist hamnade jag i ett akut jourhem i Osby och efter 2–3 veckor flyttade jag till en MTFC-failj, också i Osby. Till en början skötte jag mig, gjorde vad jag skulle liksom. Klassen som jag började i mobbade mig, men jag lyckades ändå skaffa en två helt fantastiska vänner. Klassen blev värre när jag började i åttan och jag började skolka och rymma igen. Jag började snacka med Pelle igen och vi gjorde några rymningar tillsammans. Jag mår aldrig så bra som när jag är med Pelle eller Fia. Den 21/10-2012 rymde Pelle och jag till Köpenhamn och Christiania. Vi hade ingenstans att sova och inga pengar, efter 2–3 dagar fick Pelle mig att gå med på att åka hem frivilligt. Dagen efter åkte vi hem. Den 24/10 hamnade jag

på avd Slottet på Långanäs. När jag varit på Slottet i nästan 8 veckor så flyttade en av mina kompisar hemifrån dit, och jag kände mig inte alls ensam längre. Nu bor jag på Tegelbacken en öppen avdelning på Långanäs och flyttar om 6 dagar tillbaka till jourfamiljen i Osby, de jag bodde hos först.

Jag har lärt mig mycket under min tid på Långanäs och jag har träffat helt underbara människor, både personal och ungdomar. Så, så länge man vågar ta emot hjälpen så lär man sig jävligt mycket, det lovar jag. Jag ser inte min tid på Långanäs som bortkastat, absolut inte, jag är glad att jag hamnade där, glad över att jag fick hjälpen, för det har hjälpt mig jävligt mycket, hjälpt mig upp ur det svart hålet jag satt fast i. Så Tack.

”Alla som är bakom galler, kärlek och frid. Ingenting är värt att dö för ett sånt liv”

/Lilla Manda

Inlåst

Hej!

Jag sitter här på Råby ungdomshem sis. Jag har bott här i snart 12 veckor och ska snart flytta till ett hvb hem. Det är ett öppet hem man brukar komma dit efter du har varit på låsbar anstalt. men jag har ett lvu för jag har misshandlat och andra brott och jag ångrar det jag har gjort för det är inget roligt att sitta inlåst när man är 17 år gammal. Den tiden i livet man ska ha som roligast och gå i skolan och få en bra utbildning och bara leva livet. Jag vill bara hem till min familj och gå i skolan och vara med kompisar.

Jag har fått mig en tankeställare. Jag ska sluta med allt kriminellt skit jag behöver inte det för jag hade ett bra liv innan jag började med kriminalitet. Jag brukar åka hem till mamma på helgerna och innan man ska tillbaka till helvetet så tänker man på att rymma hela tiden men jag är inte så dum och gör det och man ska få mer skit i efterhand.

Och så kommer man tillbaka och personalen tar dig till ett rum för det är visitering och dom går igenom allting och på kvällen visiterar dom ditt rum och det värsta är att dom går igenom dina personliga saker också och det är inte så trevligt. Sängarna är lika hårda som golvet är och rummet är litet man har bara en säng en garderob och ett skrivbord och färgerna i rummen är vita och man blir fett sne av det. Man mår så psykiskt dåligt här inne men man ser ett ljus i slutet av tunneln.

Man vet att en dag ska man bli fri och vara med sin familj. När jag är fri från detta ska jag bara sköta mig jag ska gå ut gymnasiet med bra betyg. Så jag kan bli snickare en dag och tjäna mycket med pengar och ha en egen firma. Och det bästa med allt är att jag ska vara med min mamma och familj och så klart min flickvän som jag älskar väldigt mycket. Jag vill aldrig mer sitta inlåst det vill ingen man mår inte bra av det men jag är snart fri och lever livet. Ha det bra ungdomshem för ni ska aldrig se mig mer! Våra små rum det går knappt att sova i sängen för den är så hård. Vi har alltid skola mellan nio och tolv sen är det lunch och alla intagna har köket en dag då man diskar efter alla och efter det får vi röka sen är det städning varje dag och på fredagar ska vi städa rummen också. Man har olika städuppgifter ibland svabba, ibland dammsuga. Och toaletterna det är väldigt äckligt för folk kissar utanför och sånt.

Och efter städning är det gympa vi brukar spela fotboll och basket det är kul och efter gympan ska alla diskutera om vem som ska duscha först och när alla diskuterar brukar jag smita före och duscha. Sen efter kl 4 får vi gå och kolla film spela spel/playstation eller spela pingis man kollar film mest så man har sett dom flesta filmerna så vi har det rätt tråkigt men man får göra det bästa av det.

/

Fuck helsingborg

Älska malmö ff

I will try

Det känns som att jag aldrig kommer att klara det.
Jag vill få bort all smärta från min kropp...
Och rädslan, rädslan av att aldrig klara av det.
Livet är som ett obehagligt spel, går det åt helvete en gång,
så går det åt helvete hela livet.

Men jag ska göra mitt bästa för att ta mig igenom det här,
och jag måste tro på mig själv.

I will try my best to find a smile,
and I will close my eyes and say I'm not afraid

Evelyn

Jag fattade aldrig själv att jag var illa till mods

När jag bodde i min hemstad för lite mer än ett år sen så var jag djupt nere i drugs! Jag fattade aldrig själv att jag var illa till mods. Jag kom hem flera gånger påverkad till min mamma och bror. Min bror fatta men sa inget till mamma men mamma fatta men hon ville inte se det så hon trodde jag var som vanligt. Sen en dag när jag tagit för mycket var helt borta så gick jag hem och trodde det skulle gå bra denna gången också MEN.... När jag kom hem så hade min bror fått nog av att jag inte fatta det stora problemet med mig så han gick till mamma och berättade och mamma kommer ut stormande med en ficklampa o skulle kolla på mig, jag hade massa bortförklaringar men det hjälpte inte denna gång, dagen därpå är sos såklart inblandad, mamma satt och berättade min historia för dom och bla bla bla sen till slut av flera sos möten så blev det bestämt att jag skulle till eriksdalsflickhem, ett behandlingshem. Jag fick inte LVU för att jag åkte frivilligt, sen när jag kommit till eriksdalhemmet som ligger i Skövde dom första dagarna inser jag verkligen vad jag gjort och hur mycket jag sårat min familj och vill aldrig mer börja med drogerna igen! Sen gick det några veckor och jag började gymnasiet i Skövde o träffade Shimo den bästa människan på världen vi blev fort vänner och jag visade för behandlingshemmet att jag kunde sköta mig så jag fick vara hos henne väldigt mycket till och med sova över. Sen gick det väl nån månad till och jag hade fått innetid för jag och några tjejer på hemmet hade gått ut i byn och drukigt, så ingen fick åka in till stan på två veckaor, sen en dag när jag kommer till skolan så träffar jag Shimo och hon säger att hon har träffat en ganja brud som hon hänger

med, och jag ba FIXAAAAAA röka för hon berättade att hon rökte, och då hade jag varit ren sen jag kom till hemmet, men sen började helvetet fast som jag aldrig glömmer eller ångrar! Vi började träffa hon ganja bruden och började röka spice o så, det var det ända jag kunde ta för det syns ju inte på pissprov. Sen blev det helt plösligt sommarlov och Shimo hade åkt till Danmark med sin bror av olika andledninga hon hade ingen mobil eller nått så jag kunde inte få tag på henne. Men jag och ganjabruden började snacka mer och mer och tillslut så åkte jag till henne vi började röka ett bra tag och ta olika shit, sen så gick det ett tag bla bla ... jag klarde alltid att komma hem beng för personalen dom märkte ingenting, till jag gick lite till överstyr och dom började märka men dom kunde ändå inte bevisa nått med pissprov eftersom det inte syndes nått hehe :D sen i alla fall tröttnade jag på att vara på hemmet och bara smoka så jag ringde ganja brud en dag och sa jag kommer till dig nu sen så kör vi, det var en fredag, när jag kommit till henne så berättar hon och en brud som jag börjat lära känna, att vi ska på chill kröka med två andra killar, så vi åkte dit, drack smoka lite o chillade, sen gick vi o sov på morgonen vid 1 elr 12 så skulle jag ganja brud och den ena killen ut och äta nått bara vi, för dom andra sov, vi hade också börjat drukigt också så vi var typ lite halv eller väldigt mycket berusade när vi gick, och det var så skönt ute helt soligt och varmt. Vi går till en pizzeria och äter och det var den godaste pizza jag ätit men vi var där ett tag och snackade med personalen lite för han kände som o så. Sen gick vi tillbaka där han bodde och väckte dom andra, sen chillade vi och klockan blev lite senare och vi bestämde att vi skulle på krogen så vi drack lite mer och tog MA, och gick ut och jag chillade på varande krog och mådde heeelt bra, sen skildes vi och killarna och vi skulle hem till ryd igen där min polare bor, vi åkte med en kille som inte hade körkort och såklart blev vi tagna av polisen och jag sa mitt personnummer

och då fattade polisen att jag var efterlyst så dom tog mig och skjasta mig tillbaka till hemmet. Ah sen eftersom man bara få skriva 2 avfyra papper ska jag berätta lite fort bara. Jag och en från hemmet stack en dag till Danmark cristiania och chilla där i två veckor typ, sen flytta hon och jag stack till några polare i sthlm och chilla där en helg sen kom jag tillbaka och började röka på hemmet och dom märkte så dom skickade mig på låst-långanäs, satt där i en månad och träffade världens skönaste människor, sen fick jag flytta hit till brätte av. Frida. och det går bra jag har fått börjat åka hem och sådär igen och det går super, men när jag satt på eriksdal så sumpade jag flera gånger med hemresor och ångrar mig nu fett mycket. Men är så tacksam att jag fick en ny chans och bevisa att jag ska sköta mig och komma här ifrån, när jag knarka tänkte jag aldrig på konsekveserna med att hamna på låst och så jag tog det inte på allvar. Men än en gång är otroligt tacksam att jag får denna möjlighet att förbättra mig. Så tänk ju mer ni missköter er desså svårare blir det bara för dig! skulle inte ha nått emot och berätta hela min fucking historia så ni fattar vad ni kan utsätta er för och förstöra er själva, men som sagt så kan jag inte.

Anonym.

Jag har vaknat!

Hej

Jag är 16 år gammal och det är första gången jag hamnar på ett ungdomshem. Jag trodde aldrig att jag skulle hamna på ett ungdomshem för jag klara mig bra i skolan och jag hamnade här pga av att jag är dömd för två grova brott och det var bara för att jag skulle hjälpa min kompis. Jag tänkte inte då på att jag har ett val, att gå därifrån bara. Idag hade jag gått därifrån.

Men nu när jag blev placerad på Ryds brunn och har tänkt och ångrat mycket det jag gjorde för jag har inte tjänat något på att göra detta utan har bara förstört för mig själv och min familj. Vänner kan dra in en i mycket skit men egentligen beror det inte på vilka vänner man har utan så länge man går därifrån när ens vänner sysslar med skit och inte låta dem dra en med sig så man klarar sig från problem. Man har alltid ett val.

Jag vill komma tillbaka till min familj för de trodde aldrig att jag kunde göra något så dumt. Nu är jag tvungen att börja om första ring i gymnasiet på grund av det jag gjort. Nu försöker jag bara sköta mig och tänka framåt för jag vill glömma bort det jag har gjort. När jag kommer ut härifrån vill klara gymnasiet och få en utbildning och en bra framtid. Jag vill mecka med bilar och bli bilmekaniker i framtiden.

IVAN

Jag kämpar!

Det var året 95 jag föddes på jorden
efter nått år sa jag dem första orden.
Bodde med familjen i örebro stad.
Folk runt omkring såg mig oftast som glad.
Vi bodde som dem flesta i lägenhet och så
efter ett år börja min brors hjärta slå.
Jag hade flera bröder som i tonåren var.
Kriminalitetens bana dom in far.
En efter en fick flytta hemmifrån.
För dem bröt mot lagar du vet typ som rån.
jag fick en syster året 2001
Det var även året det värsta har skett
i bilolycka min pappa han dog
Han krocka med en lastbil och hjärtat inte slog
jag var 6 år gamal när jag honom tog farväl
det var hans tur att lämna våran värd.
Åren dom gick och mamma hittade en ny
han skulle bli min pappa och såren mina sy
Men det blev inte som förväntat han krossa min själ
Hans övergrepp på mig vände upp och ner på min värld.
Våldtäkt efter våldtäkt ja vad skulle man göra
det enda han kunde var att krossa och förstöra.
Men efter alla åren som så svåra varit
så har jag efter åren upp livet tagit.
så nu ska jag kämpa jag ska visa att jag kan
kan klara livet själv på egen hand.
Nu kämpar jag och kämpar för att min frihet få
så snart som möjligt mitt fria kliv jag gå.

Jag vill tacka alla som har brevid mig stått.

Jag skulle lyssnat på dig Mamma

Hej mamma jag hoppas du kommer kunna se denna text någon gång det skulle göra mig glad.

Jag älskar dig mest av allt det tror jag alla gör med sina mammor men jag är inte som alla andra, jag älskar dig så mycket att jag inte kan beskriva det.

Jag vet inte hur många gånger du sa till mig att hålla mig från skiten och jag skrek till dig att inte lägga dig i mitt liv. Men jag vet nu att jag skulle lyssnat på dig från hela början.

Jag vet så många saker jag kunde gjort så mycket bättre men jag sket i det och ville va den där coola killen som alla vet vem han är och som ingen tjafsar med.

Du sa till mig att skötta mig men jag sket blanka fan i det nu vet jag att det skulle blivit så mycket bättre om jag lyssnat på dig från hela början.

Men jag ska gott göra allt jävla skit jag gjort och bli den snälla och bra killen som jag vet att jag kan bli om jag vill. Du är det bästa som finns i mitt liv jag vet inte hur dåligt det skulle gott om du inte fanns vid min sida än idag. Jag är fan ledsen varje jävla kväll för att jag inte bor hemma hos dig jag vill bara komma hem så fort som möjligt och slippa alla idioter här.

Jag älskar dig mest av allt mamma. Hoppas jag en dag kan stå upp för mig själv lika mycket som du. I love you. Detta var min text till dig mamma <3.

ps: tänker föresten inte sluta röka :).

Robin

Jag sänker mina ögonlock när saker blir för jobbigt

19/11-11-09/9-12

Jag sänker mina ögonlock när saker blir för jobbigt.

När du skriker på mig, att jag har blivit konstig.

Är jag en annan person, var jag bättre då?

Där är dörren, du hatar mig men du vägrar att gå.

Kärlek, är något du aldrig kommer att förstå. För du har utan min hjälp, bestämt allting för oss två.

Hur de ska vara, hur vi är. Och tanken slår mig att snart är det du som bestämmer vad jag ska ha på mig.

Jag är så trött på att allting ska kretsa runt dig. För när jag ser i dina ögon ser jag saker som jag ej kan minnas.

Och du gör mig arg.

Har inget tålamod, även fast jag älskar dig så har jag nu fått nog.

Är du en bättre person som drar varje gång som jag öppnar munnen.

Det är därför jag inte bryr mig mer, för att du vägrar att inse att allting är ditt fel.

Jag ljuger för att slippa säga det, vill du bara bråka så gör slut nu snälla jag ber dig.

Jag är så trött på dina hot och dina ord, jag hör djävulen i din ton.

Du styr hela mitt liv, har aldrig gjort något som du inte vill.

Men ändå bråkar du för saker som jag inte har gjort, och du blir fan sur så fort jag lämnar min port.

Men vad jag än gör, hur gullig jag än är, så är det alltid något fel så jag har tröttnat på att vara kär..

Hur kul är det att älska någon som man får hat-sms när man vaknar varje morgon.

Vill blunda, och aldrig mer vakna. Du gör slut idag men imon vill du ha mig tillbaka.

E S jag glömmer aldrig oss två! Jag hoppas att vi hittar tillbaka en dag, vi hade bra stunder bakom all denna skit.

Jag kommer föralltid älska dig vad som än händer!

Av Adrienne

Jag vill bara hem

Jag vill bara hem till mina vänner och min familj men vad får man göra? Jo man måste stå ut...

då kommer man hem snabbare!

Här kommer några vitsar för att liva upp vardagen.

Vad kallas praktikanterna på McDonald's?
Nyburgare.

Vad heter dom dövas favoritsport?
Va sa loppet.

// Jocke

Janni

För vi står och trampar på en konstig planet inget är ärlig allt är ju svek så vi dränker oss i smärtan letar efter flaskan och rullar oss i askan.

Men livet behöver inga droger! Res dig och se framåt!

För livet är för kort för att dränka ner sig själv i bekymmer och besvär jag ser att vi letar efter hjälp men vi lever i en värld som blundar för dom svaga... Dom som aldrig klagat... Dom som går med sänkta blickar ner för våran gata, men ta er ut innan det är för sent för att många pundarpolare dom tar sitt liv. Må de Vila i frid. Men vi står bredvid och väntar på vår tur när vi dödar vårt liv... Men om vi vänder på saken då klarar vi av dagen, vi är starkare än så bror ta er i kragen.

Gode gud varför ska man försätta gå? Vänta på ödet blir väl ditt enkla svar?? Sen jag var ett litet barn har jag levt med mig själv med droger i blodet och djävulen i mig men jag har bestämt mig för att hoppa av, hoppa av skiten, packa mina väskor och bah dra, långt ifrån förorten långt ifrån Babylon.

Jag hoppas jag är stark för att falla ner på botten för att jag vill ta mig upp mot toppen! – Blatten från din förort.

Pseudonym: Janni

Kriget.

Vers 1. Det började 98:a mitt liv hade börjat, Livet var soft och man behövde inte sörja. 2000-talet kom, man var fortfarande samma, 2004: man längta efter mamma. 2006: det var nått som inte stämde, man undra vad det va och vad det var som hände. Problemen kom med vinden, 2007: ena tåren ner på kinden. För storebror var inte hemma, han hade åkt fast med nått som kallas femma. 2009: Jag hade svalt problemen, hade det i kroppen men kunde inte se den. Struntade i skolan rökte på för mycket, hängde med dom stora fick dela mitt liv i ett stycke. 2010: Oro i familjen fick tänka lite efter, men där satt jag fast men kan det bli bättre. 2011: Mina lungor var sprängda, vad var det jag gjort men måste ut och hänga. Vänner hade dött och kompisen försvann, droger hit och dit man tyckte det var ballt. Kolla inte bakåt fortsätt din väg, va med din familj och sluta sälja bag. 2012: Hamna man på institution, men ville inte det ville gå över bron. Fortsätta mitt liv, men för det måste man kämpa och ta ett stort kliv.

SENAD.

Kämparglöden...

Mitt val handlar alltid om vad jag vill och inte vad andra förväntar sig. det kan komma en besvärlig vecka för att jag tvingas fatta jobbiga beslut. Jag ställs inför otroligt många oväntade val, jag kan själv välja att gör något bra utav det dåliga eller tvärt om. det är alltid jag som gör mitt egna val ingen annan bara jag själv. Jag vill sätta punkt för allt jävla skit snack och dåliga rykten... Att gå vidare gör ont i hjärtat det känns ibland som att man kommer att dö rent ut sagt men det kan jag lova att man inte gör, även om man känner sig svag... jag har hittat mig själv nu och kan gå till botten och orka se vad som är orsaken till allt som har hänt i mitt liv. Vilket har stärkt mitt band till min kämparglöd som gör att jag verkligen orka leva vidare. Trots att jag har förlorat den människa som jag älskar mest av allt, och blivit jävligt utsatt så vill jag inte leva som något offer. jag vill vara normal, det håller jag på att bli efter alla år på instution. Med all hjälp som jag har fått utav min älskade familj och personal. Utan den hjälpen hade jag inte varit så stark som jag är nu. På ett sätt vill jag tacka dom jävla idiotiska killarna också som utsatte mig. Det har gjort mig så otroligt starkare, jag klarar av att se och höra hur mycket som helst nu utan att må dåligt. Det dom gjorde mot mig det är det värsta en människa kan vara med om. Jag vill gå vidare och glömma allt som gör ont i hjärtat, det som tynger min vardag på sikt kommer allt bli bra oavsätt vad man har gått igenom. Har man viljan så klarar man av att bli starkare jag är ett stort exempel när det gäller det, det är aldrig försent att börja kämpa och ta tag i sitt liv...

Jag är glad att jag lever idag...

//Jennifer "Gbg"

Lev<3

Jag undrar en sak varför ska man snatta och va "cool"?

Varför ska man ta droger och slåss?

Är det verkligen häftigt att åka polisbil?

Mitt svar är iaf nej.

Du har en familj att komma hem till, mat vid bordet och råd till att överleva dagen. Tänk på dom som måste gå hungriga varje dag, som inte har en familj och som skulle kunna göra vad som helst för att byta plats med dig.

Många människor, för många måste stjäla för att få mat och kanske inte vet om dom kommer överleva nästa dag. Folk som vill åka in för att ha ett ställe att bo.

Jag vet hur det känns och det är ett helvete. Så varför förstöra för dig själv när du har det så bra? Sluta med allt skit och gå i skolan och få utbildning, skaffa jobb och lev. Ta vara på din ungdom för den kommer aldrig tillbaka.

Tack alla vänner som ställt upp när jag varit på djupt vatten och visat mig den rätta vägen. Tack älskling som visade mig att alla har brister och att man kan vara lycklig <3

MarreMus<3

Life

What happened to the good life?

What happened to all of the beauty?

When did it become such an ice cold world?

Those missing pieces and all lost words.

An angel with cracked wings and a bird who can't fly.

Crossing roads and roads with no ending.

What's life without happiness?

Death comes and goes, with'em he takes

Pets, kids, friends, lovers and families.

All beloved lives, always will be missing.

Broken hearted people and people who live in institutions
'cause

They stopped fighting for life.

Newborn sweetness ends up in the streets with needles in their
arms,

With mothers asking themselves what they did wrong.

But hey! That's just life!

I adore the people who can handle the life, but I guess we all
have our breakdowns.

Just try to keep on smiling.

EMMY

Likt vatten

Tårar, de faller likt regndroppar ifrån din kind. De snuddar endast ytan och bildar pyttesmå ringar i havet. Du böjer ditt huvud neråt, det syns inte att dina tårar faller likt regnet en varm morgon. Om du visste, om du visste vad jag kunde ge dig skulle du inte låta dina tårar falla. Men de faller ändå, och krusar ytan på havet. Din kind är våt, dina ögon är blanka. Dina läppar är knappa streck, de visar ingenting men de säger ändå allt. Det vackraste i livet är du, och du måste förstå det för att dina tårar ska sluta rinna, det finaste en människa kan ge är en tår, en stilla droppe av ren känsla.

Om jag kunde torka din kind, om jag kunde få dina läppar att le, om jag kunde få dina ögon att lysa igen. Men jag kan inte, jag är så nära, men ändå så långt bort. Jag är som en främling, som nyss stigit in genom dörren, jag har precis tagit av min rock. Hängt min hatt på hyllan och torkat av mig om fötterna. Jag ler, ett svagt och trött leende. År av samma syn, utan att kunna skapa den förändring jag skulle kunna ge dig. Jag hade chanserna, jag hade en möjlighet för länge sedan. Nu finns ingenting av det kvar längre.

Du sitter i soffan, din rygg är vänd emot mig. Jag kan se redan ifrån hallen att dina kinder är våta, även fastän du sitter med kinderna vända ifrån mig. Jag närmar mig, du har redan hört mig, du visste att jag skulle komma redan innan jag svängde in på uppfarten. Du ger inte ett ljud ifrån dig, ändå säger det mer än allt. För i tystnaden ligger frågorna, svaren och orden hängande, så vänder du dig emot mig, sakta, soffkudden faller ner på golvet, lämnar ett ljud i tystnaden efter sig.

Jag ser dina ögon, lika blanka som havet var för länge sen, men det är glömt nu. Tiden då vi satt vid vattnet, då jag hade min arm runt din midja, vi kysstes. Du log, dina ögon log. De såg ut över vattnet, de såg på måsarna som cirklade runt stenarna, de såg på fiskebåtarna som drog upp sina nät i solnedgången. Innan dina läppar ens hade börjat röra på sig visste jag vad du skulle säga, de uttalade orden som din kropp redan hade satt en betydelse för. De sa att du älskade mig, och jag visste det redan innan du sa det. Men det är glömt, utanför faller snön lätt och bildar ett lager av vit renlighet ovanpå den svarta asfalten. Du ser på mig, dina ögon säger vilken smärta du bär på, hur kunde jag låta det bli såhär, hur kunde jag låta det gå så långt.

Har du sett någons ögon vars själ är så sårad att inte ens läpparna kan forma orden. Jag ser dem just nu, jag stirrar in i det, mörkaste och svartaste som finns på denna jord. Jag ryser där jag står, för minnena spelas framför mina ögon, jag ser dina kinder, våta. Lika våta som de en gång var när vi stod vid fören på båten, våran egen båt. Jag höll dig hårt, så att du inte skulle falla, så att du inte skulle försvinna ifrån mig. Den tiden är förbi, och mörkret och tystnaden i vardagsrummet är kompakt. Det enda jag kan se är du, och du kan inte se igenom dina tårar. Och likt vatten faller dina tårar.

Nils

Lilly

Jag tittar ut genom stängslet och ser frihet.

Jag längtar ut men jag ser inget slut.

Nu bor jag på avdelning Källan på Ryds brunns skola.

Det går bra för mig här men jag vet ej när jag ska flytta.

Det är lite jobbigt om man inte vet när man ska flytta.

Jag längtar efter friheten. Men när jag kommer ut ska jag inte hålla på dumheter. Nu har jag lärt mig en läxa.

Malmö <3

Livet fortsätter!

Du... ja du, den som läser detta. Tänk inte att livet slutar direkt när du får ett hinder framför dig, livet är inte gjord för att allting ska vara perfect. Det är ju meningen att du ska lära dig av dina misstag, men du kan inte lära dig någonting om ingenting går fel, misstag finns för att vi ska ta och tänka efter/välja den rätta vägen i våra liv... Många undrar vad den "rätta" vägen egentligen är, det går inte att svara på för det som är "rätt" för mig kanske är "fel" för er. Den där känslan när ingenting går som det ska och alla era problem bara växer, till slut så orkar man inte bry sig mer, världen går under. Man tar tillfälliga lösningar som t.ex. Röka på och drogar ner dig själv tills era kroppar inte orkar något mer och vill bara ha mer och mer...

Men som sagt livet fortsätter hur långt ni än gräver ner er så är det bara att klättra upp, sure, det kommer att ta tid men ta chansen medans du har den, för man märker ju inte det man har innan man har förlorat det... När ni tycker att era liv inte ens är värda att leva i så fall, tänk på de ungdomar som inte ens har haft chansen att uppleva någonting som ni gör nu. Visst, några händelser skulle man inte ens behövt gå igenom vissa hemskare än de andra. Men utan det skulle du inte ens vara i närheten av den personen du är nu, du förstår vad vissa har gått/går igenom.

Ingen och inget ska kunna/ få bestämma vad ni tycker eller tänker om hur det ska gå för er, visst de kan ge er förslag och idéer hur ni kan göra, sen är allt upp till oss själva vad vi vill med våra liv. Det är vi som skapar vår framtid med hjälp av de vuxna omkring oss som vi släpper in.

KOM IHÅG ATT LIVET FORTSÄTTER!! (försök att vara positiv, vi vet att det är svårt... Men fortsätt kämpa. Tro mig det lönar sig!) <3

/I.P.C .M.L

Livet som visar oss vägen

Vägen jag har vandrat är lång. Världen jag har gått på har försökt tala om,

tala om vad som är rätt och fel,

tala om vad ingen tycks se.

Livet som faktiskt har varit rätt så lätt, visar sig nu att jag hade inte rätt.

Jag inser mina fel, och jag inser mina problem.

Måste försöka ta mig i kragen, försöka att klara hela dagen.

Sluta upp att lalla runt, sluta upp att leka stor.

Mina dagar har varit så gråa, men jag har inte visat att jag varit plågad.

Har alltid visat min hårda sida, och aldrig framför folk velat grina.

Men jag måste börja att klättra mig upp, ta mig upp till det som verkligen är stort.

Det som är stort är att var sig själv, det som är stort är att vara snäll.

Inte slåss, och inte droga, för det är inte jag men jag har varit så plågad.

Och mitt liv skall en dag bli bra, där jag tar lugna andetag.

Och kunna leva som en vanlig person, ute i världen som är så stor.

Jag ska leva för musiken, ta upp min gitarr och sjunga om livet.

Berätta tillbaks om vad som gått fel, berätta tillbaks så
människor ser.

Ser att vägen inte har gått fel, för den väg du vandrar är inte fel.

Men vägen kan ha sina uppehåll, och det är då som du måste
kämpa på,
och fortsätta gå.

Med musiken som jag hoppas folk ska höra, hoppas jag att
folket på institutioner skall förstå.

Att livet är inte slut, fast det varit hårt.

(musiken ligger på YT, mixofpeace)

Av: Mix K.

Livets vägledare

Kör ditt race, bry dig inte om någon som du vet inte skulle bry sig om dig.

Och framförallt personalen på ditt ställe försöker bara trycka ner en hela tiden.

Men som man säger

”efter regnet så kommer solskenet”

Zezze fly

Låt mig ha kvar hoppet.

Dom tror dom vet allting om dig, men det ända dom har är bara ett papper om dig. Du vet inte vart du ska ta vägen eller vad du ska göra. Du flyttar runt och får regler, du blir tillsagt och får inte göra ett piss. Dom säger; vi vet inte hur länge du ska vara här. Du ber och bönar om att få komma hem, du får inte ringa till någon förutom dina föräldrar. Du vet inte vad du ska göra eller säga för att bevisa att du kan sköta dig. Vad är det du tänker på, undrar dom. Du säger något du inte tänker på, du vill inte berätta dina känslor, att du saknar någon, att du inte vill vara här. För att säga sanningen får dig bara må dåligt, det får dig att se ärligheten. Så du säger inget. Du säger att du inte vet vad du tänker på. Men innerstinne så gråter du, du saknar ditt hem, din familj och friheten. Du vill bara försvinna härifrån men du vet inte vart du ska ta vägen, dom säger att det kommer ordna sig, men du vet att det är lögn. Du är trött på dom slitna orden för du vet att det bara kan bli värre. Efter flera veckor inlåst säger dom att dom har hittat något för dig, du får flytta, du kommer till ett nytt hem, längre bort ifrån din familj. Du får konstiga blickar på dig, du är den nya på hemmet. Du är försiktig, orolig och undrar vad dom tänker om dig, du ryser till. Du är helt rädd inom dig, tänker tänk om dom inte gillar dig, vad ska du säga? Vad ska du göra för att dom ska gilla dig? Ingen kan stötta dig, ingen som backar upp för dig, ingen som kan hjälpa dig, du är helt ensam inom dig igen. Du står helt ensam, helt tom där, dina ben håller på att vika dig, du kan knappt stå upp och du vet inte vart du ska ta vägen. Du går sakta bit för bit. Försöker hitta rätt bra steg att ta, men du är för ensam, du är för svag. Du kommer aldrig att klara av. Du vet att du måste visa dig stark, du vill inte va den nya som inte kan visa sig stark, du kämpar för att inte gråta när

dom ser dig, men när du blir helt ensam så rinner tårarna ner från dina kinder.

Du sover knappt, du ber och bönar om att få slut på detta lidande, du ser inte den ljusa sidan längre, du ser inget hopp om detta längre. Du gjorde ett misstag, ett fel och nu får du lida av det. Det misstaget du ångrar dig, men kommer aldrig att få ändra på det. Efter ett tag säger du ifrån, du har skött dig som dom sa, du har följt reglerna som finns kvar, dom säger att det spelar ingen roll, du kommer att få stanna kvar. Du sticker därifrån, dom ger dig LVU och hittar dig, och du kommer tillbaka, får stanna kvar längre än vad dom sa.

Du vill hem igen, du har börjat må sämre, du vill inte somna för du vet att du kommer vakna igen, du vill inte blunda för det får dig att se mörkret som vanligt igen. Du förstår ingenting. Dom ser dig inte, dom hör dig inte och du vill bara komma därifrån. Men ingen lyssnar, dom ser bara dig som den gamla ungdomen som misskötte sig.

Du är fast i mardrömmen, och du orkar inte kämpa längre.

Efter något år så släpper dom dig, men dom håller koll på dig, lilla minsta fel dom ser är du inne igen. Så du är försiktig. Du sköter dig som du ska. Du vill bara må bra. Inte se mörkret falla ner igen.

Emelie

Längtar hem!

Bror jag räknar dar, det ska bli så fucking skönt när jag kommer ut! Den är texten är riktigt keff!

Västervik

Lögner!

jag är inte någon ängel som alltid följer det man ska
ångest när jag ligger i sängen men sen blir allt bra

jag har åkt dit för saker jag inte gjort
och har någon annan ljugit då har dom ljugit stort

bleimar inte någon för dom vänt på sanningen
stora hål i mitt hjärta som jag fyller upp igen

det finns vita lögner för att skydda någon annan
men trillar dom isönder ja då blir allt förvärrat

sabbat och du kommer få all skit
men man gör det ändå fast man vet att man kommer åka dit

kärlek och förhållande det är bara lögner
man kan inte hålla det like you and me forever

vadå båda vet ju att baby det e sant
att lögner kan få dej att släppa någons hand

alla ljuger och pratar i alla situationer
men vad du än tycker så lyssna på dessa toner

det är sanning jag pratar som tystar er igen
jag har slutat att hata nej nu ljög jag igen

jag vill bara säga att alla människor är falska
men så e livet jag vet att allting känns fuckt up

Reff: lögner det är så vi överlever så vi tar oss fram
detta här är faktist sant

Reff: lögner både goda som onda man kan vinna något men
allting kan också gå förlorat

jag har minnen sen jag va en liten skit
härja hit o dit för allting kommer och fixa sitt

man gjorde saker som man inte ville säga
som man tystade med lögner rakt upp i människors feja

men nu kan man inte göra så
de finns stora konsekvenser som man kommer stöta på

jag försöker leva ärligt men det är ej så lätt
när man har så mycket hemligheter som ingen annan har sett

alla överdriver alla snackar skit
om sina fattiga liv så kryddar dom till

med massa saker som du tror får dej se grym ut
du röker weed och du har en riktigt sexy brud

hah, jag hade inte kommit långt utan alla mina lies
så nu tackar ja dom för dom har gjort allting right

lev livet och ljug när du behöver
men ljug aldrig för nån av dina bröder

//Oskar!

Tack för att ni läste detta!

Kram!

Marcus

"låt gud vara störst medan du håller det äkta"

"gräv aldrig ner dig det är bara jobbigt att klättra upp igen"

"keep on walkin"

"dont act if you dont know the fact"

"man väljer det mesta förutom konsekvenserna"

"spiken som sticker ut blir slagen"

hälsningar Marcus

PS simma lungt ;)

Min Historia – Mitt Liv

Jag vill säga några ord innan jag börjar min historia.

Jag vill inte såra min familj längre jag orkar inte se mig själv skada mina nära och kära, jag ser vad jag själv gör men kan inte stoppa mig själv, jag får bara ta konsekvenserna för att jag inte kan kontrollera mig själv, och jag e fan trött på det nu, vill inte vara den personen mera!

Jag vill förändras jag svär!!

Jag har växt upp i lund med mina föräldrar och min bror. Har haft en fin barndom tills skolan började, jag började i skolan som vem som helst men blev behandlad som en dörmatta, blev mobbad för att jag var mig själv det e sjukt när man tänker efter men jag levde för dan då och det gör jag fortfarande!

Sen byta jag skola det hände samma sak där så jag byta tillbaka till den första och det hände samma igen och jag var trött på att bli behandlad som en slagpåse och tänkte nu e det fan min tur! Så jag gav varenda jävel som kaxade en fett höger jag gick i slutet av femman då fick jag fett mycket respekt men på fel sätt jag tyckte det kändes fett att ingen kaxa mot mig längre så jag blev makt galen.. men sen jag fick ett besked om att jag skulle byta skola igen till en resursskola som heter Hassela jag tänkte fan vad fett!!! Men nej jag kom dit för att ta igen allt skolarbete som jag hade missat inte fucka mitt liv!

Jag börja hänga med fel personer börja knarka, råna, slås, stjäla. Lärarna såg att jag förändrades men brydde sig inte och sa inget i heller.

Sen började jag förlora min respekt för mina föräldrar jag börja svika dom jag tog en kniv och skar djupa sår i deras hjärtan!

Sen min mamma bestämde sig för att jag skulle sluta gå dit för jag lärde mig ändå inget. Jag börja hänga med fel personer igen fast nya jag hade ingen skola om dagarna så jag skolkade och sprang runt som en pundare på stan. Jag blev helt manipulerad av dom, dom fick mig till att börja ljuga för mina föräldrar och hitta på saker om dom, dom hade mig runt hela deras hand.

Mina föräldrar börja fråga mig om vad som hade hänt och om varför jag inte va den dotter jag var en gång i tiden!?. Dom sa oxå till mig att jag inte fick umgås med dom personerna och jag fråga såklart varför och dom svara för att dom e inte bra för dej dom utnyttjar dej och ljuger för dej! Jag blev så förbannad jag såg bara svart mot mina föräldrar!

Jag förändrades för varje dag som gick jag börja hata min mamma mer och mer för varje dag som gick!

Sen det va nåt konstigt som hände det klickade i min skalle jag bara tog mina nävar och slog henne min egna mamma!!!

jag och min mamma gick från att vara bästa vänner till fiender det gick så fort, vi bråka hela tiden ville bara försvinna så därför mamma säger jag det här (Jag ångrar alla gånger jag slog dej, Jag ångrar alla gånger jag ljög för dej och om dej, du förtjänar bättre än så, jag tänker varje dag på hur för jävlig jag var mot dej, det gör så ont i mig och jag dör inombords för att jag sårat min mamma som alltid har funnits därför mej jag har sårat dej både fysiskt och psykiskt jag ångrar att jag skadat den som skapat mej för att jag slagit den jag älskar mest av allt, Du har alltid satt mig före allt annat du har lagt ner hela din själ på mig och jag svek dej jag vill bli förlåten jag vill få en ny chans

jag vill vissa min ånger, FÖRLÅT ÄLSKADE MAMMA VAR STARK.)

Jag vill även be min far om ursäkt för att jag har fått han att må dåligt och även min älskade mormor och hennes man B å dej kära morfar det känns hemskt att du sitter där uppe och ser ner på detta helvetet och förlåt farmor och farfar och S jag kommer snart och hälsar på dej jag lovar! Och ett stort förlåt till alla jag har svikit och lämnat!

Jag ångrar mycket jag har gjort om jag fick en önskan så skulle det vara att åka tillbaka i tiden och stoppa där allt började gå snett! Allt jag gjort kommer alltid att sitta kvar i mitt hjärta, det e ärr som aldrig försvinner! Jag har alltid sagt till mina föräldrar att jag aldrig skulle börja med droger och när dom har frågat mig om jag har tagit så har jag sagt nej, men nu e det dags att vara ärlig och ja jag har tagit droger både rökt, sniffat, tabletter, sprutor och jag ångrar att jag ens testade men gjort e gjort! Medan jag ändå erkänner grejer så kan jag ju säga att jag skär mig för att jag mår dåligt och jag ångrar det med för det e inte värt det för även om jag skär mig så försvinner inte den inre smärtan....

Jag har bestämt mej att sluta skada mig själv för det hjälper ändå inget skit jag får bara en massa fula ärr det va mitt sätt en gång i tiden att visa att jag behövde hjälp men det e inte så man visar att man behöver hjälp! Jag vill bli respekterad för den jag e men för att bli det så måste jag visa vem jag verkligen e... Jag har bestämt mej för att ta emot hjälp när folk frågar mig och även be om det själv och sträcka ut min hand och få det! För nu e det min tur att få hjälp för jag har alltid hjälpt alla andra och satt alla före mig, och brytt mig om deras problem! Och när jag har bet om hjälp av dom så har dom spottat på mig och vänt ryggen emot mig! Vill tacka min bror T. M.L för

att du har sagt dom 10 orden som jag har väntat på så länge och dom e (Jag älskar dej, och e stolt över den du e.) Förlåt brosan för alla hårda ord jag har sagt! Förlåt för detta jag kommer skriva nu men det måste få komma ut. Det e mycket på grund av dej som jag mår som jag gör både att du miss-handlat mig grovt och att du har sagt såna ord som du har gjort men jag vet att du ångrar dej och jag förlåter dej och kommer alltid att göra inte bara för att du e min bror utan även min ängel!

Jag önskar dej all lycka i framtiden för jag vet att det kan gå bra för dej så länge som du tar rätt vägar!

Tack till alla er som tog er tid att läsa detta! Lycka till i livet! Och ta dom vägarna ni vill ta! Försök få den framtiden ni vill ha!!!!

//

Lund In My Heart! Miss You! I Coming Back!

BITCHES!!

Min pappa tackade nej

Ett stort problem för min far var att han var polis i ett hemskt land. Ett kriminellt gäng sa till min pappa att vi vill muta dig med pengar. Du ska ge lite information till oss om polisstationen. Vi vill veta när poliserna börjar och när de slutar. Säg till dina kollegor att vi vill muta dem också. Vi vill att ni ska blunda när en speciell bil kommer till tullen. Med de pengar du kan tjäna av oss kan du ha en väldigt bra framtid.

Min pappa tackade nej till dem. Jag säljer inte mitt folk för pengar. Efter det blev de sura på min pappa. En dag kom de och brände hela min familjs hus. De dödade min farbror och min moster, farfar och morfar. Min pappa rymde från den staden till annan stad. Efter detta hittade de min pappa i annan stad. Och han var i fängelse några månader sedan rymde min pappa till min mamma. De åkte till ett annat land och jag föddes i annat land. Jag växte upp i Iran. Jag har haft ett ganska lugnt liv men jag haft några problem. Jag kunde inte lösa de problemen. På grund av detta flyttade jag till Sverige med flyktingsmugglare. Först åkte jag till Turkiet, sedan Grekland, Italien, Frankrike, Tyskland, Danmark och sedan Sverige. Jag har ett väldigt bra liv i Sverige. Men jag fick inte ta hit min familj för migrationsverket. På grund av detta har jag hamnat i Nereby. Jag vill jättegärna flytta härifrån.

I LOVE REAL MADRID AND C.RONALDO

Min SIS resa

Jag har slått personal. Jag har blivit knäad av en personal för att jag dragit ett vasst föremål mot han.

Jag har blivit hållen i timmar för att jag varit våldsam.

Jag har mått bra. Jag har försökt tagit livet av mig.

Jag har varit på psyk. Jag har haft sjukt mycke mediciner.

Jag har blivit misshandlad av andra elever.

Jag har bott i vård i enskildhet i flera månader.

Detta är jag!

/ Mirus

Min älskling har ett hjärta av guld!

Älskling du är underbar, du lyser upp min dag.

Du får mig att kämpa när jag vill lägga av.

Fattar inte att jag träffade just dig, fattade inte att du ville ha just mig.

du har tagit 1 månad av mitt liv men om du vill kan du få ta många månader till.

Jag vet att det är jobbigt för dig vännen då jag sitter inlåst.

men tillsammans så kämpar vi och håller föralltid ihop.

vill aldrig att du lämnar mig vill ha dig i mitt liv varje dag, varje år.

min kärlek till dig är livslång.

G W du är min dröm, kan du hålla min hand och lova att inte släppa taget?

Det känns jobbigt att inte ha något att prata om när jag ringer dig men jag vill egentligen

bara höra din underbart söta röst. Grejen är att jag trodde aldrig att jag skulle behöva dig så mycket som jag nu insett att jag gör. Jag släppte dig nära..

nämre än vad jag någonsin har låtit någon komma mig. Ångesten börjar flyta uppåt och jag är inte långt ifrån att få ett utbrott. tankarna snurrar runt i huvudet på mig blir så rädd och vill inte ha dom kvar jag vill bara att dom ska försvinna..

Tankarna skrämmer mig. 18/11-2012 är ett datum som inte kommer gå att glömma för den dagen fick jag något att leva för.. DIG.

Innan dig hade jag ingenting alls, fick inte känna känslan av att någon älskade mig.

Jag fick kämpa och slåss för mina rättigheter, jag fick höra hur misslyckad jag var.

Den 16/11-2012 var dagen då jag hade fått nog, jag pallade inte trycket längre jag kommer ihåg den dagen.. hur jag satt på golvet i rummet och grät jag hade precis tjafsat med en i familjen och skrev med dig på facebook. du sa att du skulle ringa och jag trodde inte att du skulle göra det,

jag kommer ihåg att någon skrek på mig från köket och att jag satte rakbladet mot halsen och tänkte att jag måste bara göra det för att få ett stopp på allt, det krävs bara en rörelse precis när jag skulle skära mig så ringde det och jag såg ditt namn på displayen.. Jag vet inte varför jag la ner rakbladet och svarade, kanske var du mitt tecken på att jag skulle fortsätta leva?

Jag kommer ihåg att jag log när jag hörde din röst jag kunde inte sluta lee.

Du räddade mitt liv och fick mig upp på fötter igen, sitter här på Brättegården och saknar dig. Men du har fått mig att kämpa för att få flytta hem.

Tillsammans klarar vi allt!

Minä rakastan sinua G W.

Mamma jag vill tacka dig för allt du gör för mig. Du går på rättegång efter rättegång för att få hem mig!

Är så otroligt glad att jag har dig i mitt liv. Du har alltid funnits där när jag haft det jobbigt. Vi har gått igenom så mycket saker som vi inte borde ha gjort.

Jag har sett dig blivit misshandlad av dina ex så jag är nu glad att allt det är över och att du nu har en man som verkligen älskar dig, som till och med skulle kunna gå igenom en brinnande eld och dricka gift för att visa att han älskar dig. Du har sett mig när jag har varit som mest nere och du har fått sett när jag skurit mig i armarna och försökt ta mitt eget liv. Ändå har du alltid stannat, du har fått tagit slag från mig, men ändå så står du kvar och kämpar för att hjälpa mig! Jag skulle kunna ta en kula genom hjärtat för dig mamma du är så underbar. Den bästa mamman man kan ha. visst du har varit alkolist men nu är du ren och du hjälper mig att hålla mig borta från all skit så tack vare dig så håller jag mig ren.

Minä rakastan sinua!

Har du någon gång känt att allt känns fel, att du inte orkar kämpa mer ?

Har du någon gång känt att det känns som dina lungor och din kropp faller isär ?

Vet du hur det känns att leva i våld och misär?

Vet du hur det känns att gråta så mycket så hela kroppen skakar?

Har du någon gång känt att du gått vilse i dig själv och aldrig mer hittar tillbaka?

Har du skurit dig så mycket att blodet har sprutat?

Har du tagit droger för att vara glad?

Vet du hur det känns att må skit varje dag?

Vet du hur det känns att ha självmordstankar och vilja ta sitt liv varje dag?

Då vet du hur jag har haft det men det finns alltid någon där ute som vill dig väl och

kämpar för att få dig att må bra och komma upp på fötter, någon som älskar dig och inte skulle kunna leva utan dig.

Jag tackar min mamma och pojkvän för att jag lever idag utan dom skulle lilla Zäätaah ligga under jorden död och begravd.

// "Zäätaah"

MITT HJÄRTAS TANKAR.

Livet är inte alltid lätt, speciellt inte när allt går emot en.

När man var ett litet barn och gjorde saker visste man inte ens va behandlingshem var, när man väl blev tonåring blev man placerad direkt.

Svek av morsan, svek av farsan, svek polare, ingen var där.

Det ända jag hade var min barndomsvän, hon fanns för mig i alla lägen och stöttade mig vad som än hände.

Det är tackvare henne som jag fortfarande kämpar.

Robbar folk, hasslar alla runtomkring, röker braj med polarna, drar runt och slåss, flippar ur hemma, slåss med farsan och morsan, allt skit man gjort försöker man glömma men ändå finns allt kvar.

Försöker rätta till sina problem men inget går rätt.

Man skiter i skola, hänger runt på stan, kommer inge vart, streck i alla ämnen.

Fortsätter man så blir man gatubarn utan framtid.

Skolan här på Folåsa funkar helt okej, inte toppbetyg men i alla fall godkänt.

Man träffar nya människor i skolan, dom flesta är schyssta, träffat en tjej, hon är hur gullig som helst, hennes personlighet, vad ska man säga? Den är rent ut sagt underbar.

Vi har sjukt kul tillsammans och skojar med varan, det får mig på bra humör och det får mig att inte tänka så negativt.

Det värmer i hjärtat.

På avdelningen är alla schyssta och så, vi är som bröder, vi stöttar varan.

Respekterar inte morsan, lyssnar inte på farsan, man gör som man vill och tror att allt man gör är problemfritt, men sanningen är att inget i livet är problemfritt.

En sak man lär sig under sina år är att föräldrarna finns alltid där för en och hjälper en alltid vad man än gjort, dom stannar alltid kvar.

Visst man har dåliga stunder med mina föräldrar men oavsett vad så finns dom i ens hjärta och dom betyder mer än livet för en.

Man sitter fast på ett behandlingshem i Linköping, inget är som man vill att det ska vara, det mesta är jobbigt men det är bara att bita ihop och ta situationen som den är.

Ge aldrig upp bara för man sitter på behandlingshem, det är minst 1 år av ens framtid, det är ingen tid som helst.

Kämpa alltid vidare oavsett motgångar och problem, för på utsidan har man familj, vänner och frihet.

/Ove

Mitt liv

Hej, jag är 13 år och bor på Ryds brunn, har bott på 4 behandlingshem mitt första var ett hvb-hem. Jag bodde där en månad typ sen fick jag flytta för jag skallade en personal så på natten kom en polisbil och hämtade mej och körde mej till Bup över natten sen kom en polisbil och körde mej till Hässleholm där stannade jag i 13 veckor sen flyttade jag in till den öppna och jag vill tacka Hässleholm för att dom hjälpte mej och ställde in rätt medicin och sen flyttade jag till Ryds brunn. Det började när jag gick i 1 jag började bli argare och sånt sen fick jag byta skola och det funkade rätt så bra där men inte tillräckligt sen blev jag 11 och jag har alltid varit med dom som är äldre så jag började hänga med dom äldre sen blev jag 12 och började göra inbrott och testade alkohol massa anmälningar till slut så min soc att jag skulle flytta till ett Hvb-hem och nu är jag på Ryds brunn och siktar framåt och försöker sköta mej men jag har aldrig klarat det utan mina nära och till slut men inte mins Hässleholm tack för allt hej då!

Anonym

Mitt liv

Jag kom till Sverige när jag var två år gammal med min syster och min mamma och pappa. Mina bröder kom ett år senare till Sverige. Tre år efter så skiljdes min mamma och pappa, då var jag bara 5 år så jag fråga min mamma vart pappa var hela tiden. Hon sa aldrig nåt! Sen när jag var 10 år så berättade min mamma att min pappa hade slagit min mamma. Mina bröder hade redan börjat med kriminalitet och när jag vart 11 år så åkte min äldsta bror in på kåken på tre år. Det var då allt börja.

Jag var ute varje kväll, börja bekna, börja med personrån, prövade brass, jag tyckte det var kul så jag pröva igen. Dagar blev till månader, till år, sen vart min andra bror häktat för försök till mord. Då börja jag slåss, sket i skolan, va ute, kom inte hem på flera dagar, sov hos kompisar. Då träffa jag en polare som var med C och J. Börja prata med dem och efter några dagar börja vi hänga ihop. Det var dem som fick mig ur all skit men alla tre rökte ju på men jag sluta råna och bekna men då anmälde skolan mig till soc och jag gick på ett socmöte. Dem ville flytta mig till familjehem men jag sa:

– Nej, jag tänker inte flytta!

Då fick jag hem ett brev hem från soc, min mamma visste redan att jag hade fått ett LVU. Jag vart sur, tog på mig jackan och tagga ut och rökte en joint. Den 12/11-2012 kom polisen hem till mig kl 10 på morgonen och tog mig. Fick packa lite kläder och säga hejdå till min mamma och nu sitter jag på Lövsta ungdomshem. Har bott här nu i 5 månader, väntar på svar av soc men dem skiter i en!!!!

Men till alla som muckar tänk bara framåt och kolla aldrig tillbaka!

Vill bara säga att jag älskar min mamma och mina bröder och min syster.

J.V.C!

MITT LIV

Jag heter Kattis och är 16 år, jag bor i en liten håla mitt i Skåne. Mina intressen är att umgås med mina vänner och att vara med mina djur. Min kille (som jag funderar på att dumpa) och vi har varit tillsammans i några månader. Han är nitton och är kurd. Han bor också i Skåne. Jag vill bli busschaufför det verkar intressant. Jag har syskon som heter; Alexis och är nitton år, Emil och han är sjutton, sedan kommer mina småsyskon, stina som är tolv, Tom som är åtta och min minsta lillebror som heter Leon och han är ett år. Min mamma heter Jennifer och hennes man heter Tor. De har varit gifta i 12 år. Min pappa som heter Stefano har en tjej/sambo som heter Mia, dem är jätte snälla och väldigt roliga. Jag älskar mina föräldrar. Jag älskar mina djur, jag har hundar som heter; Money, Biffen och Cindy. Min favorit hund är Cindy. Jag har katter som heter; Lussifer som är väldigt gossig av sig och sedan har jag Ängel som hon heter. Ängel är en väldigt fin katt som är svart och vit.

Jag har mycket problem här i livet. Jag bråkar med folk som tror att dem är något. Jag älskar att bara sitta och ta det lugnt. Min favorit färg är lilarosa, jag älskar pasta och jag tycker om kyckling. Innan hade jag ett mycket bra liv, men inte nu. Det börja med att jag fick bo på fosterfamilj men jag trivdes inte där så jag stack därifrån. Och jag struntade i skolan, men en tisdag när jag gick dit så kom socialen och försökte hämta mig, men jag vägrade först. Sen kom polisen upp när jag hade lektion. Dem tvinga mig att gå ner och sätta mig i bilen, och jag gjorde det sedan sa dem att jag skulle åka till Råby ungdomshem. Och nu sitter jag här och ska göra en utredning för att sedan se vart jag hamnar. Jag hoppas att jag kommer hem till min mamma igen, för jag saknar henne väldigt mycket.

Jag tycker att det är som ett fängelse här. Men det är det inte. Det känns bara så eftersom att man inte får göra någonting typ, som att gå ut, det vill väl varenda människa som sitter här? Ja, jag tror att det är så. Man brukar vara här i typ kanske 10–12 veckor om man gör utredningen här. Jag ångrar att jag inte skötte mig innan då hade jag kanske inte behövt sitta här. Jag blir ganska deppig när jag pratar med mamma och pappa i telefonen, det är så att jag nästan inte kan hålla tårarna inombords. Det är extremt jobbigt. Jag vill vara fri så som mina vänner, jag har tre allra bästa vänner som heter Emilia, Linn och Anna, det är dem jag kan lita på allra mest i hela Skåne. Jag vill att allt ska vara som innan men nej så kommer det inte att bli. Jag mår väldigt dåligt över allt.

Men jag kan ju inte göra något åt saken, det är bara socialen som kan det. Asså jag hatar dem, jag tycker inte alls om dem, jag vill inte ha med dem att göra. Men skit i det, mitt liv kanske blir mycket bättre efter jag har kommit ut härifrån får jag ju hoppas på. Min mamma säger hela tiden; ja men det kommer lösa sig. Jag tror också att det kommer göra det fast om ett väldigt bra tag. Kanske om typ fyra månader eller någonting.

Jag hoppas på att allt kommer att bli bättre, allt kommer lösa sig med familjeproblemen. Jag tror att socialen, min mamma och hela min familj vill mitt bästa. Jag och min mamma kan bråka men det löser oftast sig och innerst inne älskar jag henne och hon älskar mig.

av: Kattis, Den 4 december 2012 <3

Mitt liv

Hatet har bara vuxit inombords på mig sen jag har varit liten. Jag blev alltid orättvis behandlad och kände mig utanför. När jag gick i skolan så bråkade jag hela tiden på rasterna men jobbade skitbra på lektionerna. Ibland skötte jag rasterna också men fick alltid skit för saker andra hade gjort. Lärarna gillade inte mig och inte rektorn heller. Jag va hatad av ungefär hela skolan. Jag mådde skit dåligt varje dag jag stack till skolan och jag vill inte dit men jag va tvungen. Hatet bara växte för varje dag jag var i skolan. Jag blev argare och våldsammare, det gick dåligt för mig i skolan och soc. blev inkopplade. Jag hade soc.-möte en gång i veckan men varje gång jag var på deras möten fick dom hatet inom mig växa dom tryckte ner mig och fick allt positivt bli negativt, hatet bara växte och blev större. Jag började hänga med fel kompisar började med att röka cigg och vara ute sena nätter. Jag skolkade från lektionerna och sket i skolan helt för jag va ändå hatad där.

Mamma började bli orolig men jag lyssnade inte på vad hon hade och säga och pappa var inte där för mig. Kände mig helt övergiven. Jag började slå folk för att själv må bättre. Jag började få in polisanmälningar på mig hela jävla tiden, och polisen trakasserade alltid mig. Varje gång en polis såg mig visiterade dom mig och höll på och fick mig må skit, jag orkade inte med skolan mer jag stack inte ditt. Jag ville leva som en bandit för jag var trött på allt sånt skit, mina soc.möten stack jag inte på mer. Jag sket helt i dom för att det enda dom gjorde sen dom kom in i mitt liv va att dom förstörde hela mitt liv. Dom hjälpte inte mig dom sket i mig. En dag var jag hemma jag hade lovat mamma att börja sköta mig och jag menade det för min mamma grät varje gång jag kom hem hon bad alltid till

gud och önskade att han kunde ta mig från gatan och göra mig till en man. Jag tyckte synd om henne hon va helt förkrossad så jag ville få henne att må bättre. Jag började gå i skolan sköte mig skitbra. Jag slogs inte mer och jag gjorde läxorna jag hade fått med mig hem. Lärarna blev fan chockade och dom började tycka bra om mig. Jag sköte mig ungefär i en månad och jag var knappt ute med vänner. Jag var bara hemma med familjen och tog det lugnt.

En dag innan skolan började knackade dörren runt sju på morgonen det va min soc. som kom med polisen. Dom sa till min mamma att vi ska ta din son och han ska få ett LVU. Mamma blev skit rädd och började gråta och sa ingen tar min son från mig jag är hans mamma. Jag började också gråta och samtidigt var jag skiträdd. Jag började hota min soc. och jag slogs med polisen men jag vann inget på det. Sen den dagen har hatet stannat i mig. Min soc va den personen jag hatade mest, hon förstörde mitt liv. Jag var inlåst på ett SIS-hem ungefär vid Borås. Jag var där i sex månader men jag rymde emellanåt. Jag trivdes inte alls där och fick knappt se min familj. Men det va där jag kom på eller fattade vad familjen innebär. Jag rymde därifrån förra året på sommaren och jag var borta i ungefär två månader så min soc. släppte LVU:et och jag fick komma hem igen, Jag va så glad så man inte kunde beskriva det och jag tänkte sköta allt perfekt. Ingen jävla polis ska komma hem till mig mer, jag ville sköta mig helt enkelt och börja om på nytt. Jag gick i min gamla skola igen sköte mig hur bra som helst. Jag var knappt ute utan var för det mesta med familjen.

Men det gick en månad sen kom soc. och polisen till min skola och då undrade jag vad som hade hänt. Jag går fram till min soc. och hälsar men då tar en polis tag i min hand inför allihopa. Han säger till mig du ska med oss och massa sånt

skit, men jag sa till min soc vart ska du ta mig svara? Men hon svarade inte, dom tog in mig i polisbil och körde iväg. Jag fick LVU igen, fast jag kom till ett ställe i Lund som heter Råby. Jag kom till en avdelning som heter Albogården. Jag va nervös första men sen så smälte jag in. Jag kom skit bra överens med personalen och jag trivdes där helt enkelt. Jag pratade regelbundet med min mamma på telefon och det gick bra. Det gick två månader och jag skulle snart flytta till en annan avdelning men jag var skitnervös. Jag rymde från Albo och höll mig undan i två månader men min soc. vägrade och släppa mig igen. Jag åkte fast och dom körde tillbaka mig till Råby men jag kom till en annan avdelning istället för Albo. Jag kom till ett ställe som heter MultifunC, jag trodde jag skulle trivas där men det gjorde jag inte, det var för dålig personal som jobbade där jag hatade detta stället. Jag fick utbrott där skitofta. Jag trivdes där inte helt enkelt. Personalen vågar inte säga till när någon gör fel dom bara låter det gå tills det går för långt och det är de som är dåligt med denna avdelning. Men nu har jag lovat min mamma att ta tag i det här och visa för alla att jag kan om jag vill. Jag ska bevisa det för min soc. så hon också vet att jag inte är en sån som hon tror att jag är. Jag ska visa den riktiga jag till henne så att hon vet att jag kan. Men det jag fick lära mig av allt det som hände mig var att inte hatet var problemet. Det som var problemet var att folk dömde mig innan dom kände mig. Så det jag vill säga till allihop där ute, jag ska visa er att jag kan och det ska ni se nu när jag kommer ut.

Men ett stort tack till den mest underbar personen som alltid har funnits där för mig, jag älskar dig mamma!

Mvh

W.S.

Mitt liv i Montenegro

Jag är en kille på 13 år som ska berätta om mitt liv i Montenegro innan jag blev adopterad. Mina föräldrar lämnade mig och min syster när jag var 1år och min syster var 9år. Då lämnades vi på ett barnhem som mina föräldrar trodde att det skulle bli bättre för oss men vad fel man kan ha, det blev bara sämre och sämre. Fördelen till att jag kom dit var att jag träffade min bästa kompis som kom dit från Italien. Vi samarbetade med allting hjälpte alltid varandra vi var som bröder. Sen när vi blev äldre fick vi mer och mer stryk antingen var det på händerna, fötterna, rumpan och ryggen, eller så fick vi olika straff det ena var att vi kunde stå i skamvrån eller så fick vi lägga oss direkt när vi gjorde emot det de sa det kunde t ex vara klockan 13:00 och det fick vi för minsta fel vi gjorde t ex ifall vi inte åt upp allt som vi tagit upp på tallriken. Men sen kom min lyckodag (men det kände jag inte då för jag var för liten men nu känner jag bara att det var min lyckodag) min nya mamma kom och hämtade mig. Först blev jag ledsen för att jag skulle lämna min bästa vän men när jag skulle träffa min nya mamma satt hon i möte med chefen och jag sprang dit och såg min syster gråta för hon kunde inte följa med mig och jag blev ledsen igen.

Jag var 6 år när jag flyttade från Montenegro till Sverige. Och nu har jag kontakt med min syster på Facebook och håller fortfarande på att söka upp min bästa kompis. Och nu sitter jag på Ryds Brunns behandlingshem som jag egentligen har lärt mig mest saker på. Jag vet att det finns såna som har det jobbigare än vad jag har det, men ge inte upp det kommer att lösa sig till slut.

k-I

Mitt tragiska lilla liv

Hej jag heter Sebastian, jag är 15 år och kommer från en ort i Västra Götaland och jag har högfungerande Autism...

Var ska jag börja..?

Jag börjar från första början så får vi se om det kan bli nått av det här. När jag föddes var min pappa efterlyst och jag bodde hemma hos min mamma som knarkade och sen fick jag en syster som var 2 år yngre än mig. Jag bodde hos mina knarkande föräldrar tills jag va 3 sen så kom polisen och socialen och tog mig och min syster till nått hem. Jag bodde på olika hem och när jag var 5 år hade jag flyttat 5 gånger till olika fosterhem och barnhem m.m.

Då när jag var 5 år så kom jag till ett familjehem och där bodde jag i 10 år och jag hade det bra! Fast jag blev mobbad och miss-handlad från förskolan till 6:an men de sket soc och lärarna fullständigt i så jag började slåss och skära mig, sen när jag börja 7:an så skilde sig mina familjehemsföräldrar och det var då allt blev knas.

Under 7:an skärde jag mig nästan varje dag och jag blev en så kallad "emo" och jag började röka och snusa och började små saker som sömntabletter och såna saker.

När jag börja 8:an så kom jag i dom kriminella kretsarna och börja umgås med "kriminella" och börja snatta, sno, miss-handla och mobba andra.

Sebastian

Morgon, Dag, Kväll, och Natt

Varje morgon jag öppnar mina ögon försöker jag göra mitt bästa. För en vacker dag kommer mina ögon inte öppnas spelar inte roll om jag bor här eller ej.

Varje dag tänker jag på min framtid tankar studsar hit och dit. Det är tankar om livet. Det är tankar om mig själv, hur ska jag klara mig? hur ska det bli?

Varje kväll när jag ska lägga mig tänker jag på dagen som varit. Går igenom allt som har hänt, har jag gjort nått dåligt? har jag gjort nått bra.? Har jag gjort nått dumt som har förstört min dag?

Varje natt är mina ögon stängda. Det är tyst, mörkt och lugnt. Drömmer olika drömmar, tankar som far runt, Jag kommer ihåg drömmen för stunden, nästa morgon är drömmen borta //

Går i skolan med C snackar och softar. Hon försöker rätta till mig, får mig att tänka, men det är inte så himla lätt.

/jashar

peace

Någon som ger en kram och bara håller kvar

Kroppen blir svag, orden ohörda och andningen tung.

All denna tid utan något att göra, man blir smått förändrad och inser att det man gjort är fel. Alla tankar som kommer förbi alla minnen som kommer som en smäll i ansiktet. Så länge man är fast mellan fyra väggar på en SIS avdelning går fram och tillbaka och konstant ha tankar som knappt ens får plats i huvudet. Alla frågor, alla svar, och alla känslor. Allt här inne handlar om att överleva och kämpa en dag till att hålla sinnet i schack och att inte tappa kontrollen. Och hålla borta lusten att bara.. få ett slut. Vad är meningen med alla tomma löften om att få hjälp att dom stannar kvar genom allt när man senare bara blir lämnad, bortförd. Och förtroendet för dom omkring en blir lika tunt som ett blyertssträck. Alla fördomar som blir som stämplat i pannan. Att inte ha någon som stannar kvar. Att leva ensam och osäker och obekvämt och känna sig som en hög med papper. Dokument. Att kännas kvarglömd, bortglömd som om man var luft. Ingenting. man lär sig att säga dom rätta orden göra dom rätta sakerna som är en ständig pjäs dag in dag ut. Osäkerheten har blivit ett med vardan. Som att borsta tänderna och sova och äta.. det är inte roligt men det är inte heller så farligt.. det bara är. Och ibland är bara ens största önskan att ha någon som ger en kram och bara håller kvar..

Nicole

Om mitt liv...

Hej jag är en tjej på 14 år och jag bor på Björkbacken i Göteborg.

Jag har bott lite över allt i mitt liv, men nu så bor jag här och sedan så ska jag nog till en fosterfamilj igen.

Jag hoppas i alla fall att det är ett bra hem som jag kommer till efter att jag har bott på Björkbacken,

För jag vill inte flytta hem till min mamma än och på att tala om min mamma, så är hon en riktig alkis som älskar sin alkohol, och så har jag ju en pappa som är en idiot.

Mamma är en alkis och pappa är en idiot och jag vill inte bo hos någon av dom.

Så jag har redan berättat för socialen att jag vill flytta till en fosterfamilj som jag kan må bra på och trivas och kunna känna att jag kan känna mej säker och kunna ha ett bra normalt liv.

Jag har lite problem med alkohol och droger men det kommer nog att bli bättre efter att jag har flyttat bort från Björkbacken.

Jag hoppas att jag får träffa alla mina vänner och min kille så fort jag kommer ut, för dom är dom ända som jag älskar för dom betyder mest för mej.

Jag ska säga till socialen att jag vill bo i min småstad för jag trivs där och jag har mina vänner och min kille där, sen så är det en bit ifrån morsan också, så det är jag nöjd med.

Jag vill så hjärna träffa min kille nu för han är nog orolig för mej nu och samma sak med mina vänner.

Jag ska börja om mitt liv helt och hållet nu. Efter att jag kommer ut så ska jag bli en bra och duktig tjej som inte gör sånt som hon inte får, hoppas jag på i alla fall.

L

One moment in time

I have one moment that is always going to stay in my heart forever. I've been hurting my father almost all my life without knowing it. But now I know what I did to him, I broke his heart and I can never fix it, not as long as I'm living here. I must go home and save him, fix him, show my dad that I really love him and that I'm sorry for what I've done.

I'm coming home, I've been gone for far too long. Do you remember me at all? I'm leaving, I'm dreaming, heart burst into fire.

I couldn't face a life without your light. But all of that was ripped apart when you refused to fight. It is the metaphor for the death and hope, what I mean is never bite the hand who made you.

I just to look into my father's eyes, in our happy home. Those days are gone forever, and he used to say, don't you worry my angel. I want him to wake me up inside so I can understand how depressed he is, he has tried everything to make me understand, but I never wanted to understand. I didn't see the true in his words so I kept running, running away from everything. I can see you're sad even when you smile, even when you laugh I can see deep in your eyes you wanted to cry, because you're scared if something happened to me, and know I am 30 Swedish miles away from you. But when we meet you give me strength to carry on and fight for the right reasons.

Still today we are standing here tired on this road to nowhere. I miss you, I want everything to be alright, I want to be this little girl I was before I screwed all that up, it's like I've put it in I bag and threw all that I had away. But I will change that right now! I'm going to apologize right now in this moment, I will give my heart to him if I need to. I hope you will read this some day.

All hugs from my heart to you dad.

Dalmasen

Protest

Jag tycker hela världen är så usel, alla våldtäkter, våld i hemmet, det fruktansvärda kalla vintern.

Jag tycker inte om att vara kall om mina fötter, fast jag har fått köpa alla så kallade "hållbara skor" som jag har fått spendera så mycket pengar på.

Alla atomer och molekyler, alla Sis hem, alla de jävla Soc-kärringarna som smutsar ner ens liv och alla människor som försöker bättra sig när det dem gör duger, dem själva duger!

Man vill bara skrika; "Idiot, ryck upp dig själv och stå för den du är!".

Jag tycker såhär för att genom åren har alla försökt pyssla om människan, världen och universum.

Låt världen och rymden vara ovettiga.

Låt oss för en dag slippa lära oss något nytt! Världen är orättvis,

Och det säger jag pga. många anledningar.

Till exempel barnen i Afrika, barn som våldtas i alla länder och ändå får brottslingarna milda straff.

Barn som vill flytta hem som har LVU eller något liknande. Men som inte får, hur mycket dem ändå ber om det.

Vi har orättvisa lagar!

Världen måste bättras. Jag vill sträva efter rättvisa, hur mycket skit jag än får bära på mina axlar

Kvinnor som har det dåligt hos nomader? Vill ingen hjälpa dem mot giftermål när dem är 14 år? Vill ingen förändra det skit vi får stå ut med längre?

Mitt motto;

Vi alla kom och föddes för en anledning.

Columbus upptäckte Amerika.

Han föddes för att han kämpade och hittade Amerika istället för Indien.

~ *Aina*

Ruggish

Allting va knas massa droger och sprit problem och tjafs rån och lögner misshandel och en massa annat. Jag har haft L.V.U i över 1 år nu och det har jag inga problem med. Men jag blev hotat till livet och tvingad till rån jag fick åka iväg från mitt behandlings hem "botorp".

Jag svär på min mamma att jag knasade ordenkligt jag fördes till nereby hällen och jag saknar mina vänner min familj och mina bröder men framför allt saknar jag min flickvän.

Jag lovar att varje dag så gråter jag och saknar henne men jag fortsätter att kämpa dag ut och dag in.

För jag inser att allt jag gjort va fel så nu ska jag kämpa för att komma tillbaka till mitt behandlingshem. Jag kämpar på och kommer aldrig göra något dumt igen för det har jag lovat både botorp mina soss och min tjej.

Jag kommer aldrig att svika dom jag kommer sköta mig och aldrig att åka tillbaka hit till nereby hällen igen. Jag har bott här i 3 veckor nu och kommer aldrig igen komma hit när jag kommer ut.

Jag kommer gå i skolan sköta mig och skaffa praktikplats och jobba skaffa jobb och lägenhet och sen när jag har jobb så ska jag och min älskade bo tillsammans jag kommer även att skaffa hus när jag har pengar till det nereby har fått mig att inse att kriminallitet är inget för mig jag är inte kriminell. Jag är en bra kille och min älskling behöver mig jag ska sköta mig det har jag lovat och jag håller alltid vad jag lovar.

Made by: Ruggish

Sanna mina ord

Den 13 januari 2012 så blev jag omhändertagen.

Det var det värsta jag någonsin kommer vara med om.

Det var den absolut jobbigaste perioden i mitt liv.

Dem första två veckorna kunde jag inte sova, jag sov kanske 1 timme per natt.

Det enda jag gjorde var att ligga i sängen och gråta.

Under den perioden så var jag verkligen nere på botten.

Jag ville inte ens leva längre.

Jag var inne i en djup depression.

Socialen var min fiende, "aina" var dem äckligaste som fanns.

Jag kan inte påstå att jag gillar mina soc eller poliserna men om inte jag gör något fel så låter dem mig ju vara.

Idag är det den 7 februari 2013 och jag har flyttat fem gånger sen det första stället.

Och här vart jag bor nu så funkar det för mig.

Jag är inte samma idiot som jag var för ett år sen och det är jag glad över, jag är också glad över att jag bor här för annars hade jag aldrig mått så bra som jag gör nu.

Jag hoppas verkligen att jag får flytta hem snart, jag åker hem varje helg nu och det är underbart verkligen.

Det enda jag vill nu är att komma hem till min älskade familj och mina vänner, min familj betyder allt för mig och om någon hade frågat för ett år sen vad min familj betyder för mig så

skulle jag ha svarat "typ inget eller jag vet inte, borde jag bry mig om dem eller".

Jag förstår inte hur jag kan ha varit så dum och gjort det jag har gjort för att hamna här.

Men nu är det gjort och det går ju inte att ändra på men det går att glömma och det är exakt vad jag ska göra när jag kommer härifrån.

Förhoppningsvis så får jag flytta hem i juni i år och det skulle betyda så jävla mycket för mig om jag fick det.

Mamma & Pappa jag älskar er så jävla mycket och tack för att ni finns där för mig.

Syster Jag älskar dig och saknar dig så himla mycket syster.

M, du är den underbaraste personen jag har träffat och jag hoppas aldrig att jag förlorar dig, det är min mardröm att vara utan dig gumman, du betyder så grovt mycket för mig och jag älskar dig! <3

Sanna mina ord, det här är mitt liv.

Ska hela vägen upp och följer min stig.

När andra sjöng en dag så tar jag one take.

Varje steg som jag tar leder rakt till topp.

Har jobbat för ett mål och en inre dröm.

Som idag har fått sitt liv.

Och jag är helt OK.

<3

/Sara fucking H

Shiit asså!

Allting började med bråk i familjen så det slutade med tråk.

Jourfamiljen var underbar men mitt liv var knas. Jag började dricka och sticka, mannen, jag var ju byns största alkis. Jag låg där på sjukhuset, grätt av sorg och svor av vrede. Ja sos, ja dom flyttade mig till ett hem med ett rum av nummer fem. Även då gick det ett band som löp av sprit som vi söp.

Jag flyttade till ett HVB-hem då min ilska var som störst. Det var då jag slog och log, med tanken på att alla mina "vänner" var pundare. Jag botade min ilska genom att rota i drogens hemlighet. Rökte en spliff utanför Netto med mina "vänner" från ett getto. Från Spice till Majja och Hasch, som slutade med ett krasch. Påkommen vilket var illa, men vafan jag fick inte chilla. Farbror blå fick mig att dåligt må. Pang, pang, puff och jag var inskriven på låst. Nu är hela jag en korg av sorg.

Även om det har gått snett ber jag fortfarande till fader vår och hoppas att han fortfarande förstår.

L <33

Sjuk påhittad berättelse

Jag satt och rökte och bara softade. Jag och min närmsta polare kolla på Inception så vi deckade. Så hörde jag någon knacka på dörren. Jag vaknade direkt jag tänkte shiiit det är snuten, men jag hade tur den dagen. För det va min polare som kom med en fet familjepizza. Vi satt i mitt rum o börja kaka. Piii vad god den va asså. Det smakade som när man är sugen på pizza som mest, efter den sjukaste pizzan stack vi ut och spelade lite fotboll. Efter det stack jag hem och softade lite. Vi satte igång A Very Harold And Kumar Christmas och deckade till den. Sen vaknade jag av att någon plinga på ytterdörren jag tänkte fuck det är snuten. Så jag gick o öppna dörren. Gissa vem det var? Det var min polare som kom med den fetaste Kycklingrullen! Jag gav han en broder puss och bad han komma in medans jag åt. Sen gick vi ut. Och denna fina berättelse är slut ;D

Ali I - Blekinge.

Skulle aldrig gjort det.

Allting började med att jag och min polare skulle skjuta raketer nere i stan då min bror kom och frågade om han kunde vara med. Vi såg inga hinder i det tills han ringde några av stans mest kriminella som skulle vara med det var då klockan hade slagit sitt sista slag. Vi drogs in i något vi fortfarande ångrar, vi fick vara med om bilstölder narkotika handel och massa annat, först ville inte min polare vara med men jag ville vara tuff inför min bror och inte feiga ur framför honom, jag övertala min polare till att vara med och han gick med på det ett tag..... Jag fick ett samtal när jag var i skolan som löd så här: Tjena mannen kan du fixa 40MG ritalin till mig jag var tveksam ett tag men han erbjöd mig 50 kronor så jag sa ja, Bra möt mig vid biblioteket om en timme. Jag sprang hem tog en 40MG och stack ner till stan och gav honom det och fick mina pengar. Jag ångrar det fortfarande att jag gjorde det, dem ringer och jagar mig än idag och vill ha medicin nummer och massa annat. Min polare har dragits in i det ännu mer nu han har börjat röka och umgås med pundare, tack vare mig har hans liv förstörts och tack vare mig så har han ingen ljus framtid. Och varje kväll ligger jag på min säng och funderar över varför jag var så dum och gick med på att dras in i det. Hade jag bara låtit bli att gå med min bror så hade jag inte suttit här på Skolhemmet i Perstorp och jag hade inte haft ett LVU. Förlåt för allting mamma och pappa förlåt för att jag och mina bröder har gjort som vi gjort. Hoppas ni kan förlåta oss allihopa. Och tack för allt ditt stöd Fälle du har alltid varit där för mig när jag har behövt dig tack så mycket för allt.

Made by: Oscar

Snesteg Häkte Problem

Alla har vi gjort snesteg i livet.

Inklusive mig, jävligt många faktiskt.

Men tiden här har fått mig att inse att jag har varit helt fel ute.

Innan tiden här så var alla vuxna idioter och visste ingenting.

Nu inser jag hur fel jag hade.

T.ex efter ca 9–10 timmar i häktet och förhöret ska hållas så kommer jag in i förhörsrummet och där står mamma gråtande med pappa bredvid.

Det är något jag aldrig någonsin vill ska hända igen.

Ingen i min familj förtjänar o dras med mig o vad jag har hållit på med och gjort,

men här har jag o insett att jag kan ändra mig även om ingen här tror mig.

Och vad jag vill säga är att du som läser också kan ändra dig, men för det första

så måste du verkligen vilja det.

Sedan om du verkligen vill ändra dig så håll dig stark och tänk efter,

hur roligt är det att sitta på såna här ställen?

Är det verkligen värt det? Sitta här som en jävla loser, e det något o vara stolt över?

Kolla vart jag har kommit, vad har jag uppnått i mitt liv som 16 åring?

Inte ett jävla piss förutom att jag sitter här och ser min ungdom försvinna.

Vissa har lättare än andra att ändra på sig.

För mig krävdes det att hamna på ett sånt här ställe.

Men nu har jag helt ändrat riktning i livet, och jag hoppas på att så snart som möjligt få visa det.

Vad jag vill är att ni som läser ser mig som en inspiration och förstår att det är fullt möjligt att ändra sig, och då kommer ni må mycket bättre och känna er som en mycket bättre person.

Sen kan jag inte göra mer än att hjälpa er lite på traven, hoppas ni kommer till rätta och inser samma sak som jag gjort.

V KingBrorKing

Sommaren 2011

Sommaren 2011 fick jag mitt LVU jag var 12–13 år det var jobbigt att lämna familjen och vännerna.

Jag flyttade till Davsjö vård i Hörby ett HVB hem där det började bra och jag började trivas då jag fick besked om att jag skulle flytta till ett familjehem i Staffanstorp där min lillebror bodde jag ville Shi flytta dit men jag var tvungen så det började inte bra där, jag började att sno av dom hänga med kompisar som jag kände sen innan där, nära månader senare så rymde jag därifrån och så skickade dom mig till Ryds brunn (källan) där jag bodde 1 månade och efter det så kom jag tillbaka till familjehemet det började bara och så men någara månader senare så ringde en vän till mig och sa att han hade rymt och att jag skulle komma så jag rymde också och vi var tillsammans ett tag 1 månad senare ungefär så blev jag tagen då jag flyttades till ett HVB hem utnåför Hörby Davsjö vård mölla gården en akut hem de funkade och jag trivdes efter några månader så skulle jag flyttas till huset mitt i mot där funkade det inte så bra jag bråkade med andra elever och med personalen så dom bestämde sig för att jag skulle flytta till en egen lägenhet där personalen var med mig.

Det började bra och jag trivdes jag bodde där ett bra tag jag hade det riktigt bra sen en dag så fick jag bara för mig att rymma igen så jag sa till personalen att jag vill åka till min mamma och hämta cigg så jag packade en väska med kläder och sa att det var förlitet för mig och det var till min bror fast det var mina så vi körde till där jag bor och när vi var framme så lämnade jag väskan hemma och rymde från personalen 2 kompisar väntade på mig på andra gården jag sov hus olika

kompisar och var ute länge på kvällen med kompisar och puffa och gjorde andra saker på kvällarna 1 månad senare blev jag tagen av polisen i stan på kvällen när jag var på väg hem till en kompis och vi hade varit i Lund polisen körde mig tillbaka till min lägenhet i Hörby där jag var i 2 dagar tills jag började bråka med personalen jag hotade personal med kniv så han sms-ade till chefen och förklarade vad som hade hänt så dom kom till lägenheten och pratade så var där 2 personal jag lugnade ner mig och satte mig vid datorn typ vid 9 så kom min SOC och 2 poliser och sa att jag skulle till Råby.

Råby Akutavdelning Oxie Gården.

Jag var alrg och ledsen för att jag hade gjort så mot mig själv och min Familj. Jag var där ungefär 2 månader och jag fick besked om att jag skulle flytta till SIS ungdomshem Persstorp skolhem och nu så bor jag i Perstorp på skolhemet låsbar avdelning och är snart 15 år jag sköter mig så bra som möjligt det är svårt men jag måste för att jag ska få komma hem men det är svårt när man har en SOC som min!. jag har bort på 8 olika ställen på snart 2 år.

Robin från RBG

T <3

Killen gick med svett trasiga skor på denna jord det rann bara blod på vår jord.

Ingen brydde sig han blev tyst och mer tyst inte så jävla sjyst att ingen säger ett knyst om denna grabb som faktiskt var sjyst.

Han vandrade i stormen, den var enorm men han stod upp till nästa gubbe bara slank upp.

Det blev mer och mer.

Det gick till en viss del.

Han mådde piss efter allt som hänt med fader hans som inte var någon glans.

Det funkade tills den dan han inte pallade nå mer,

Så nu finns han inte nå mer, Så hoppas ni nu står där utanför och ber för nu ser vi han inte mer i dessa kvarter.

Hans pappa var inte så ansvarsfull o nu äger denna pojke rum i det finaste kyrkorum, där han kan ta igen sig efter denna jobbiga smärtsamsfulla resa.

Han pallade inte mer, nej han klarade helt enkelt inte mer.

Nu så föll han ner, nu finns nu inte mer, men han kollar på oss ner och för förhoppningsvis ler när han ser oss gå runt i hans gamla kvarter.

Nu blir alla bara svaga efter sådan hemsk saga.

Nu har han lämnat oss efter alla feta bloss och jag svär det var han som var boss men du har han det bra förstås.

Vi alla känner hur vi bara faller, och några av oss sitter bakom galler och för att höra en massa skvaller om olika fall men detta var inte lätt så jag släppte en fet jävla skvätt.

Vi känner oss inte så bra förstås efter du lämnat oss.

Han finns nu uppe i det blå och kan nu stjärnan nå som han alltid tittat på när vi var små.

Han finns alltid här bland oss, nej så klart han aldrig kommer lämna oss.

r.i.p T <3

Tack till 2 bra lärare

2008 började jag med skiten. Jag var ute sent på natten och tog folks pengar. Sen började min mamma att bli orolig och kontaktade soc. Dem pratade med mig och om jag fortsatte så skulle de placera mig.

Men jag fortsatte....Ångrar det idag

2009 Pallade jag inte mer så jag rymde för att se min familj (ångrar detta). Men jag blev bara placerad igen. Denna gång hos foster familj.

2010 Var det dags igen mamma och pappa fick inte hälsa på mig hos min foster familj så jag stack igen. Denna gången tog det två månader innan de hittade mig igen (ångrar detta).

2011 Nu var det slut på fosterfamilj och bra ställen, nya placeringen blev Lövsta, avdelning Tallhöjden. Jag rymde även där ifrån (ångrar detta). Efter bara en vecka hittade dem mig igen och sen tog de mig tillbaka. Jag ville inte rymma mer så denna gång var jag var i nio månader.

2012 placerade dem mig på en ny avdelning, Klippan och där var jag i 7 månader. Men nu är jag hade varit på Lövsta i 16 månader så pallade jag inte mer... Jag började bråka och rymde ännu en gång. (ångrar detta) Jag var borta i fyra månader men sen tog dem mig och denna gång till RYDS brunn, Källan

2013 Men nu har det gått bra för mig och jag är glad för att jag börjar bli bättre i skolan och inte längre håller på med kriminalitet. Nu ska jag flytta upp mig till sociteten för det har gått så bra här att dem tror jag kommer fungera på en öppen

avdelning. Jag är glad att skolan har börjat fungera och att jag har fått så mycket hjälp av två lärare som verkligen har jobbat för mig. Jag gillar nästan alla personalen på källan och i skolan, Men två är speciella för mig, så tack!

2014 Tror jag blir ett bra år för mig och jag hoppas på att få flytta till min Familj igen. Jag lovar att fortsätta skärpa mig och jobba bra med min skola. Jag hoppas på att få en utbildning mannen och jobb sen mannen chillar sen mannen med pengar mannen och fru mannen och barn mannen tills man e gammal mannen.

P.s

Teorier om det Trojanska Kriget

Det trojanska kriget är mytomspunnet och teorierna om det är delade, vissa hävdar att det förmodligen har hänt medans andra påstår att det faktiskt inte har hänt alls.

Sanningen är att ingen riktigt vet, man tror sig dock veta att Troja en gång i tiden var en stor och ståtlig stad, och att folket överlag var ganska lyckliga.

Det som man oftast refererar till i detta sammanhang är förstås Homeros legendariska verk "Iliaden" om Odysseus och hans krigare från Ithaka som slogs med trojanerna i tio år, sedan besegrades trojanerna genom en sjukt listig plan som Grekerna anordnade, det vill säga den såkallade "Trojanska Hästen".

Det gick ut på att man byggde en stor jävla häst i trä som cirka femtom man fick plats i, sedan låtsades resten av grekerna att segla hemåt, men egentligen så seglade de bara till en vik runt hörnet där man stannade och tog en fika, sen när hästen hade rullats in i Troja så firade dem godtrogna idioterna deras "vinst" med en fest i skala av dagens Göteborgskalas.

När dem hade supit skallen av sig och däckat på gatorna så smög de hungriga och törstiga grekerna ut och dödade varenda lättlurad trojan och öppnade portarna till staden och intog denna, alas, Grekerna hade vunnit.

Sen skrek Odysseus på havet så att Poseidon blev ganska sur och förbannade honom så att han fick gå igenom massa gudomligt underhållande prov på sitt psyke, men vad han inte visste var att han egentligen bara var galen.

Inga prov hände, han var egentligen en paranoid schizofren, han trodde att alla gudar var ute efter honom, förutom Zeus som satt och försökte uppfinna elektriciteten, men tyvärr så lyckades han inte med det och Thomas Edison gjorde istället denna bedrift något senare.

Så för att sammanfatta så vet ingen alls vad som hände eller om kriget ens hände, men man är ganska enade om att de antika grekerna fanns.

Det finns ju såklart de som tvivlar på detta också, som att istället för greker så var det egentligen bara två människor i en lustgård som blev utsparkade för att dem åt lite äpplen som en orm bjöd på, dem blev senare judar efter att en annan paranoid schizofren som hette Moses fick för sig att prata med en talande brinnande buske, sedan gick det sin lilla gång och judendomen var född.

Sen var det en vacker ung kvinna som hette Maria som egentligen var deltidsp prostituerad och heltids mytoman, hon var gift med en man som hette Josef, och nej, det var inte Josef Fritzl som du tänker på, han kom lite senare.

Maria fick ett barn som hon kallade Jesus, hon sa att han var Guds son eftersom hon påstod att en ängel hade kommit till henne en mörk kväll och gjort henne gravid, men som vi vet så var hon ju deltidsp prostituerad och heltids mytoman och detta hände egentligen inte.

Denna Jesus var tyvärr också paranoid schizofren, han fick för sig att samla in alla judar, inte helt olikt Hitler som också levde långt senare.

Jesus skulle samla in alla judar för att konvertera dem till sin egen uppfattning om hur världen fungerade, med uppenbarelser och diverse andra hallis upplevelser.

Jesus lyckades till viss del med detta tills romarna blev rädda att deras egna schizofrena idéer kanske skulle ifrågasättas.

Dem bestämde sig för att man skulle spika upp Jesus på ett kors, han var i övrigt en trevlig kille som gjorde fina konstverk i form av att sticka roliga julstrumpor till sina lärjungar.

När Jesus hade blivit uppspikad så flög en rad tankar genom hans huvud så som;

”Borde jag ha låtit bli att äta så mycket i morse? Jag mår ju ganska illa just nu.”

”Hade jag bara haft ett par av mina julstrumpor på mig just nu så hade jag ju i alla fall sett stilig ut”

Men detta yttrade sig bara genom så gurgelaktiga ljud som gurglade.

Efter detta så blev Jesus instängd i en grotta där han vaknade upp och fick superkrafter eftersom han nu var en Zombie, men ännu viktigare, han var jude, så därför var han en Zombiejude, och alla vet att Zombiejudar är väldigt starka, så Jesus men sina nyfunna krafter tog sig ut ur grottan, uppfann en jetpack och flög iväg till sina lärjungar och sa ”Jag drar nu, hare gött bojs!”

Sedan flög han iväg ut mot den oändliga rymden där han sedan dog på riktigt när han hade kommit ut ur stratosfären då vakuomet slet honom i stycken, detta hade kunnat undvikits om han hade haft sina fina julstrumpor på sig, men det hade han inte.

Långt senare så skulle en mystisk grupp med människor i landet Sverige komma att förstå för att komma någonvar i dagens samhälle så måste man starta ett parti.

Denna mystiska grupp skulle komma att kallas Kristdemokraterna.

Du kanske har hört talas om dem, men du vet förmodligen inte vilka de är eller vad det sysslar med, men faktum är att det gör ingen annan heller, Kristdemokraterna är det hemligaste och lurigaste partiet som någonsin har existerat, ingen vet vad dem står för, ingen vet vad de sysslar med eller vem som är deras ledare, det gick runt ett påtagligt rykte om att Alf från mupparna skulle vara deras ledare, men det avfärdades snabbt eftersom Alf har gått i pension, sedan kom en annan teori att den lurigaste av alla Kristdemokrater; Göran Hägglund skulle vara deras ledare, men de flesta teorier är enade om att han bara är en frontfigur, eftersom deras ledare är lika hemlig och lurig som den luriga ledaren för Illuminati.

Det skulle mycket väl kunna vara så att Kristdemokraterna egentligen bara är en Illuminati front, för ingen vet egentligen om Illuminati existerar och gör dem därför något lurigare än Kristdemokraterna.

Där har vi då slutsatsen, det Trojanska kriget utlöstes av en rad sammanträffanden sinsemellan paranoida schizofrener.

Detta ledde till en rad andra sammanträffanden med schizofrener och lurifaxar.

Ässet

Till Dig

Du som läser detta, glöm aldrig bort
Att du är älskad och det finns alltid hopp
Livet är kort men du kan göra det långt
Utan våld, knark och sånt...
Det handlar inte om att vara bäst
Om du tror makt löser allt tror du fel om respekt
Använd din kärlek, med den kommer du längst
Så lägg hatet i en påse och släng den min vän
Eller vänd blad om du inte tog åt dig de jag sa
Men tänk efter på varför du sitter här idag..

Bara David.

Till min socialsekreterare.

När jag träffade dig första gången visste jag inte vad soc. betyder och vad du kunde göra för mig.

Du flyttade min morbror bort från mig och lämnade mig ensam och övergiven. Jag visste inte vad jag skulle göra eller med vem jag kunde prata för att glömma vad som händer. När jag inte hittade något att göra eller någon att prata med kände jag mig desperat. Jag började röka hasch och skapa problem.

När du fick veta vad jag hade gjort tog du mig till BUP för att jag skulle må bra igen. Jag berättade hur jag kände och bad att få stanna på mitt boende och inte flytta till ett annat ställe. Jag ville inte plötsligt försvinna från allt och alla jag känner. Jag ville inte känna mig desperat och ensam igen.

Sedan tog du mig till en låst avdelning på Nereby skolhem. Efter en månad sa du att jag fick flytta till en öppen avdelning på Nereby. Du sa att jag ska stanna här bara tio eller femton dagar. Du skulle hitta en familj som jag kunde flytta till.

Du kom till möte med mig och sa att du hittar ingen familj. Du säger att jag måste stanna två eller tre månader. Jag längtade efter att månaderna skulle ta slut.

När de månaderna var slut kom du till mig och sa igen samma sak: Jag måste vänta. På beslutet om uppehållstillstånd från migrationsverket för att de ska veta vilket boende jag ska flytta till.

Varje gång vi träffas är det samma sak. Jag litar inte på det du säger längre. Jag bryr mig inte om någonting utom att få stanna i Sverige. Jag är rädd. Var ska jag bygga min framtid? Jag känner mig paranoid. Jag börjar tänka att alla runt om kring mig ljuger för mig och vill skicka mig till mitt hemland. När jag kände så började jag tänka på att göra dumma saker. Jag ville slå. Jag tänkte på självmord.

Nu har jag väntat en lång tid men inget svar från varken migrationsverket eller socialtjänsten. Jag är trött på att vänta. Jag vill att väntan tar slut, men den går långsamt. Jag har ingen makt att suddas bort det jag är orolig för. Till att jag får vad jag hoppas, måste jag bara kämpa och ha tålamod. Det är mitt vapen!!!!

O

Till min älskade

Dina ögon lyser som en måne om natten
Dina andetag är som vinden som blåser var dag
Första gången du log mot mig så stod min tid stilla
Du är vit som snö som faller från skyn en vinterdag
När jag vaknar är du solen som skiner upp min dag i mitt liv
Dina tårar är som den finaste å som man ser där jag går
När du sa ja till mig så säger jag detta jag kommer
alltid vara din
För alltid i detta liv

Av Johannes

Till världens bästa!

Jag saknar dej mamma! Äntligen förstå jag hur mycket jag älskar dej. Men jag vet inte hur jag ska säga det till dej?

Jag vill kunna säga jag älskar dej igen, jag kommer alltid finnas för dej. jag ber så jävla mycket om ursäkt mamma! Jag vet att jag har sårat dej så nu be jag dej om förlåtelse för det jag gjord mot dig. Jag älskar dej som fan, skulle inte kunna leva utan dej mamma. Du är mitt allt!

Jag ville aldrig såra dej men med fel vänner o droger vet man inte vad man säger till dom man älskar som mest. Vi har haft en del onödiga bråk för det men jag lovar dej att det inte kommer hända igen!

jag älskar dej mamma!

Nicole

Times In My Life

This house is fucking shit
I want somebody to hit

I Don't think we got any god up there
But if he really exist i want him here

To hit, kick and fucking stab
With a damn knife i will grab

My fucking nightmare has fucking begun
And i Don't think it's quite fun

A good friend to me has passed away
Now i will try to get back on my way

But i can't get back on my way
Cause now i am losing and then go away
I am gonna lose my brother and friends from school
It's very sad and not so fucking cool

My new nickname is gonna be Tain
Cause nobody can feel my pain

This sleepingproblems is fucking killing me
Can't i go back to that person i used to be?

In the middle of the nightmare a girl came to my life
It seemed that later she wanted to be my wife

Later she ignored me and it was lame
Cause i got trapped in her fucking game

Now i think back in that times and wanna cry
But now that times is gone so i say "Bye-bye"

This is not my whole lifestory, just a bit
It would be too long story, just live with it

Now i am together with a girl and that's nice
The burnt wounds is covered with ice

To my family and friends

Hej jag skulle vilja ge ut några tack. Tack till min underbara mamma som har stöttat mig i de värsta situationerna. Du betyder allt. Tack till min bror och din flickvän. Hälsa T och A från mig. Tack hela familjen Johansson för all hjälp genom åren. Och K du e den bästa vän man kan få. Ha det feet bror. Tack till dem i S också. Även om vi inte känt varandra så länge.

Jag är på bättrings väg nu vi ses i sommar. Ha det feet. Vill tacka min pappa också. Och mina underbara små syskon.

Med vänliga hälsningar

Kaptenen koma Köttbullen

Ha det feet.

Utan dig.

Nu sitter jag här. Ensam och rädd.
Jag gömmer mig själv, för att inte bli sedd.
Vill inte gå ut, vill slippa tänka.
Men det enda du gör, är att tankar skänka.

Du sårade mig och kastade mitt hjärta.
Nu sitter jag här, ensam med smärta.
Jag gav dig mitt liv, jag gav dig mitt allt.
Men nu är du borta, och det är så kallt.

Jag har aldrig givit någon så mycket som dig.
Men kom ihåg.
Det är Du som förlorat mig.

Jag ska visa att jag är stark och kommer bli lycklig igen,
Jag ska klara varje hinder, så får vi se vem som skrattar sen!

Tuva

Utflykten!

Tjena jag började va med polare och köra moppe och sånt skit. Därefter började jag i 6:an i Bokelund. Jag träffade en polare som hette E. Vi började vi va och sova över hos varandra. En gång hade vi testat en polares moppe. Det var kul. Då ville vi köra mera så vi gick till Pressbyrån.

På morgon gick vi ut vid 6 på morgonen till Pressbyrån och tog vår första moped. Körde som fan med den. Fick klagomål om att vi körde med den på skolan på morgon. För E bodde precis vid skolan typ och han kunde ha den hemma för Susanne fattade inte. Han hade den där. Jag gick till han på morgonen. Då körde vi runt i Sölvesborg. Kul som fan hade vi. Sen skulle vi och min klass på skolresa. När vi skulle åka tillbaka tog jag min mobil och messade E. Han kom och hämtade mig och då körde vi i stan. Däcket small när vi kom vid Statoil. Då började vi ta hans brorsas moppe. För den var trimmad som fan. Vi råkade också krocka en gång med en bil i en rondell. Som tur var hände inte så mycket. Vi var rätt mycket på Fritan. Ibland tog jag min cross och smög ut och körde till Mjällby. Där fanns det någon som hade lite röka då och då. Då meckade man en och njöt som fan. Då började det värsta för mig typ. E fick byta skola. Fast det hjälpte typ inte för vi drog till varandras skolor ändå. Vi började dra till Karlshamn och åkte moped och crossar. Sen så fixade vi drick o sånt där till fester. Sen när vi bråkade med föräldrarna så drog vi till Karlshamn och drog till en polare som alltid hade röka så vi rökte som fan. Sen va vi brända som fan gick i skogen såg en husvagn sen när vi kom fram var det hur många som helst. Så vi öppnade en och la oss i den sen när vi vaknade va vi helt brända.

Så då gick vi till coop i Asarum och la fullt med mat och kladdkaka i jackan sen käkade man. Så hånle det på så sen till slut så höll vi på så hela tiden. Då en gång skulle vi dra igen o

det va sista gången innan man kom hit. Men iallafall så stack vi snodde en motorcykel. Den körde med den som fan sen drog vi Es mammas sommar stuga på sweden rock. Då så kunde vi inte va där mer för vi snodde 2 flak öl av grannen. Då märkte han det och ringde hans mamma sen skickade hon ett sms att det är övervakat hela tiden. Då drog vi till Karlshamn. Fast innan vi drog så va det en tjej som vi kände som hjälpte oss så vi fick pengar till mat och sånt. Fast vi kunde inte stanna mer för folk började veta att vi var där. Så vi drog till Karlshamn sen träffade vi polaren som vi alltid va med så skulle dom råna en affär så skulle vi med. Men vi skulle röka först sa vi så vi drog till en skola i Asarum. Sen så hade dom mycket som fan så dom meckade en riktig stor dubbel. Så min polare ville inte fylla med så det blev inte så. Då så somnade vi i en trapp uppgång sen när vi vaknade gick vi ut så såg en polares mamma oss. Så vi blev rädda som fan men vi fick mat och så sen drog vi till en i valje sen sov vi där i 2 nätter sen så fick hon reda på att vi va på rymmen. Så hon visste ju att det va olagligt och ha rymlingar hemma. Så vi kom inte ut för hennes kille va där stor som fan. Då skulle vi åka med föräldrarna så när farsan kom sa han att snuten skulle hämta mig. Så jag blev arg och stack därifrån sen tog ett par killar mig. Fast den biffigaste hämtade hennes kille. Så det va en kvar och jag va arg som fan så slet mig lås och slog han och sprang. Fast då kom hennes kille så då tog han mig. Så drog han upp mig till hennes lägenhet. Då kom snuten och blev arg som fan så dom satte mig i bilen och skulle göra så jag blev lugnare. Men det blev jag inte så jag gick på dom. Då brottade dom ner mig. Då ringde dom ett samtal om var jag skulle. Så sa dom att jag skulle till Hässleholm utredningshem.

//RännarN^^

Från Sölvesborg jaouu.

Utredningshemmet I Hässleholm.

Sho bre.

Jag är en brud som kommer från Malmö.

Jag var här en helg själv på utredningshemmet, jag och S var här själva på fredags kvällen och då så sa jag att jag ville gå ut och äta sen gå på bio. Ja det gjorde vi. Vi var först och åt på Infinyty.

Sen var vi på bio och kollade ``Små Gula Citroner``.

Jag har nog aldrig skrattat så mycket som jag skrattade åt den filmen. Vi hade en underbart trevlig kväll. Vi hade skoj på kvällen och vi kolla först på bion en kollade vi film på avd.

det var väldigt mysigt. Sen på lördagen så var jag och shoppade med min pappa på Väla och vi hade en mysig dag. Sen så när jag kom tillbaka skulle P jobba på kvällen och då hade vi en tävling vem som hade mest rätt på vem som gick vidare i melodifestivalen. Och förra helgen så hade jag rätt också på vilka som skulle gå vidare och den helgen hade jag också flest rätt på vilka som gick vidare.

Nu på lördag är det andra chansen hoppas jag har flest rätt igen. Har väldigt mycket flyt med det. Om tio minuter blir det väl in och sitta vid matbordet medans de andra äter, själv äter jag inte alls mycket. Inte bra för mig jag vet. Men det är jag det. Men sen blir det fixa rummet och fixa med musik till Mp3 och sen blir det att mamma kommer och hämtar mig med min FnokyFnok.

Alltså min lillebror som är ett år gammal! Han är jätte söt!

Jag ska sova hemma inatt och det kommer bli väldigt bra.
Saknar verkligen min underbara familj. Det var allt för mig!

Pusshej!

Skriven av: Carro!

VARFÖR LYSSNADE JAG INTE?

Jag borde ha lyssnat på min mamma, soc o alla andra när dom sa att jag va nära ett omhändertagande. Men istället så fortsatte jag att göra mitt! Men nu sitter jag här på Margreterlund och ångrar ALLT jag gjort och att jag inte lyssnade på min mamma och soc! Nu när jag väl sitter här så ångrar jag verkligen ALLT och att jag inte orkade göra nått åt saken. Allt började med att jag fick kontakt med en Becknare som jag fick köpa röka av och efter det gick allt bara neråt, jag började göra brott för att få tag på pengar till droger och jag svek alla som älskade mig! Nu har jag fått en sista chans av min soc och nu jävlar ska de bli ändring. Jag ska ta tag i mitt liv på allvar nu och ALDRIG komma tillbaka till Margretelund! De som har varit jobbigast är att jag inte kunnat träffa min tjej och min familj. Jag saknar både min tjej och min familj sjukt mycket! När jag väl kommer härifrån så ska jag fan aldrig komma tillbaka!!!!!!!!!!

Simba

Viljan att lyckas

En gång i tiden, såg jag en ensam och vilsen själ.
Som tappat kontrollen över livet i denna värld.

Växt upp i en familj som dom flesta av oss gör.
Men hennes barndom var kraslig ja man kan säga förstörd.

Dom vuxna runt omkring gav upp hoppet om att leva.
Dom tog inte sitt ansvar, nej dom sket i att agera.

Släppte på allt och lämnade detta barnet själv.
Hon fick ta ansvar för familjen både morgon och kväll.

hon var bara barnet men fick inte detta uppleva.
Hon fick kriga och kämpa för att se familjen överleva.

Men hon hade det svårt hon var ju barnet så liten.
Redan som liten flicka var hon ensam och sliten.

Det som föräldrarna gjorde var inte okej.
Dom skulle försörja agera och bry sig.

Men överdos på överdos fick denna flicka sårad i tårar.
Hon var rädd varje gång mamman bärdes ut på sjukhusbårar.

men hon kämpade vidare och visa sig stark.
Men i tonnåren själv tappa flickan greppet om allt.

Hon orka inget mer hon var slut i hela kroppen.
Så efter nått år stog hon själv på missbruks toppen.

Hon börja med alkohol och sitt röka.
Dem vuxna runt om tyckte hon bara kunde stöka.

men Ingen visste något om vad flickan sett under åren.
Dom såg inte allt lidande och på armarna såren.

Och dagarna gick och det var mycket som försvan.
Skolan sket hon i för att fixa drogerna i land.

Rökät har hon alltid sett som sin flykt från verkligheten.
Men hon stod fasst vid en mening, viktigast är ärligheten.

Kompisar såg på när denna flicka gick sakta mot döden.
Gnistan var borta och samma med glöden.

När det var som alra värst kom en vändning en dag.
Hon fick flytta på behandling denna flicka var så svag.

Men hon såg inte chansen hon vägrade att se.
Se det possetiva, nej hon orka inte le.

Så missbruk och måendet satt kvar i denna själ.
Hon var gång på gång beredd att lämna denna värld.

Hon flyttades till SIS för att hon inte hjälpen tog i mot.
I början var det svårt hon såg personalen som hot.

hon kunde inte tro att någon henne ville stötta.
Hon trodde för sig själv att alla på henne var trötta.

Men månaderna gick och hon började sakta förstå.
Hon var possetiv till att hon denna hjälpen kunnat få.

och nu har det gått ett och ett halvt år.
Och denna flicka börjar tvätta och läka sina sår.

Jag förstår denna flicka men hon kommer lyckas en dag.
Jag vet att hon kan, för denna flickan är jag.

Mikaela

Vägen tillbaka.

Efter 4 år på olika behandlingsprogram har jag nu hittat svaret. Jag har nu förstått vad jag behöver göra för att jag ska kunna bli hel igen. Visst det är kanske inte det roligaste och bo på ungdomshem men vad kan man göra? Det kan inte bli värre än vad det redan är eller hur? Det kan vara svårt ibland men det blir bättre, det börjar gå bra nu. Tiden läker alla sår eller om det är nu så man säger, hehe. Att bara spela med funkis inte för det har jag testat, man måste ta tillvara på den hjälp man får för det är inte många som får hjälp oavsett hur mycket dom försöker! Visst är jag fortfarande bitter över att socialtjänsten flyttade mig hemifrån så tidigt men det kanske var det som var bäst för mig då. Fuck knark, varför knarka då det finns så mycket bättre i livet. Jag har en massa underbara människor i mitt liv som är beredda att stötta mig när det blir svårt för mig. Jag har träffat massa underbara människor på vägen och även dom som varit mindre bra, människor som försöker dra med en ner i skiten det är bara och välja bort dom för dom är inte bra för dig. Jag har ännu mycket kvar och göra, mycket kvar och bearbeta men det får ta sin tid. När tiden är inne så blir det bra igen tror jag iaf, det är iaf vad jag hoppas på varje dag. Någon vacker dag sitter jag väl hemma i vardagsrummet och tittar på mina småbarn som leker och skuttar. Haha, men det är nog långt till dess.

"Lill Sofia"

Världen är...

Vissa dem snacka och vissa dem gör.
Dem goda dem lever men till sist dem dör./

Samira Paulina dem gråter.
Med all respekt skriver jag denna låten

Nytt besök fyra timmar har ju gått.
Ångesten den stiger och slår ett nytt rekord/

Tiden den tickar men ändå står den står stilla.
Mitt hjärta den är trött och behöver nu vila./

Jag hoppar mellan mina rader och nu är jag fast.
Versen jag skriver utan nån problem och nån rast/

Över till staten drömmen är att allt ska rasas.
Utländsk mentalitet är vanligt att det ska hattas./

Moderaterna får inte vinna denna kamp.
Så upp med din hand för att skydda detta land/

Upp med din hand så vi går mot attack.
Jag vet att du håller med mig men sanningen e sant./

Är värken nån sosse eller något annat.
Rättvisa behövs, dagens folk gör mig så förbannad./

Nyårsdagen Ardiwan blir skjuten.
Paulina sörjer och hjärta är ju bruten./

Världen är ju fuckt och var en vad du tror.
Du ska veta du är saknad av alla min bror./

Samira Paulina dem gråter
Med all respekt skriver jag denna låten./

Staten och värden är ju fuckt up.
Brosan och jag är ju lucked up./

Det e ju svårt att vara en gangsta.
Nu sitter inne för brottet du har chansat./

Nya djupa andetag december.
Det blir ju ett minne dagen då jag släpptes./

Tick tak tick tak tiden den tickar.
Jag var den kriminellaste med dem smartaste trickar./

Jag mekade upp en fett joint och satte i käften.
Anmälningar kom och det blev flera tusen häften./

De ju så att värden ska gå under.
Ge bara kärlek och kom ihåg goda stunder./

Den ena åker in de e ju fuckt upp.
Den andra åker in och båda luckt upp,/

Lyssna på mina egna uppsatser.
Dra inte för hastiga slutsatser

Vissa dem snacka och vissa dem gör.
Dem goda dem lever men till sist dem dör./

Samira Paulina dem gråter.
Med all respekt skriver jag denna låten

RevolutionBeatz – Sad Rap Beat (Piano Guitar Beat)

Älskade Vänner!!

Sitter inlåst på mitt rum
Tänker på alla mina vänner
Tänker på alla som jag känner
jag vad ni gör ikväll
Vissa av er kanske sitter i en fet Volvo
Och andra i ett hus
Andra kanske är med sin familj
Några kanske sitter och sooftar med en cigg
Ja jag längtar efter er
För varje dag mer och mer
Och de bästa i mitt liv är C&J
Ja jag lovar och svär jag kommer snart hem till er
Ibland kan till och med jag vara tvär
Livet här inne är ingen dans på Rosor
Att varje dag tänka på er där ute
Tänka över orättvisor och annan skit
Vissa personal tror att dom är en jävla Boss
Och jag lovar snart pallar jag inte att ta mer skit
jag börjar tänka på att om jag sköter mej kommer jag snart
hem till mina bästa
Ja här inne mår man inte alltid bra
Sen inser man för att få smaka på frihet igen
Måste man spela med i deras jävla spel
Det är det jag avskyr
Att låta dem ha makten
Att styra över mitt liv hur jag ska bete mej och må skit
Så jag tänker på dej
När jag inget annat ljus ser
Alla mina vänner och familj
Ni betyder allt för mej

mina fina lillasystrar jag Älskar er
Hoppas ni mår bra idag
Att ni är glada och busar tills natten är här
Och mina små systrar jag vet att det inte längre är vi
Men jag saknar er ändå
Ni får mej att må bra
Och alla mina vänner speciellt
C&J
Ni får mej alltid glad när jag är sur och tvär
Och jag lovar ja hoppas att ni alltid finnas där för mej
Mina bästa vänner
Det är ni som får mej att tänka framåt
Och inte tänka på det som var
utan er skulle jag vara kvar i mitt gamla jag
Nu har jag lättat mitt bröst
Och berättat vad jag känner för er
Så nu är jag glad och måste dra men vi ses snart
Hade bäst!

Gjord av: (FB) Dennis Volvo A

(Det ska gå BRÄTT i körvera) HAHHAHAHA

Älska dom som älskar dig.

Glöm det som går att glömma.

Förlåt det du kan förlåta.

Det är svåra saker att följa, men bättre att försöka en extra gång än ge upp.

Ingen ska heller säga att du är ful och värdelös för vem bestämmer vad som är fult och vad som är vackert?

Du som kollar snett på nån skrattar eller är allmänt elaka, håll det för dig själv, för hur skulle det kännas om sånt hände dig?

Malin

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar med psykosociala problem och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten.

SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten.

Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unge efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

Att sätta ord på sina tankar kan vara ett sätt att få ur sig något man gått och burit på under en lång tid. Men det kan också vara ett sätt att ta sig igenom sin första skollektion på flera år.

62 dagar senare är en bok med texter skrivna av elever på 18 av SiS ungdomshem. Här möter du en värld där ungdomar från skilda bakgrunder fått sätta tankar, fantasi och funderingar på pränt.

Det här är den nionde boken som Statens institutionsstyrelse ger ut inom ramen för SiS skolverksamhet.

Denna bok får inte säljas men kan beställas gratis från www.stat-inst.se.